

வேதோக்த

சித்தாந்த விளக்கம்

(சைவ வைஷ்ணவக் கொள்கைகளைத் தழுவி
வரையப்பட்டது.)

சோ. சிவ அருணகிரி முதலியார் பதிப்பு, 1901.

உ
சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

வேதோக்த சித்தாந்த விளக்கம்.

சித்தாந்தம் என்பது சிசசயமான முடிபு என்று பொருள்படும். முடிபாவது ஆத்மாக்களுடைய கர்ம பரிபாகத்தையும், புத்தி தாரதம்மியத்தையும், சரீர பலாபலத்தையும், காலதேச வேறுபாடுகளையும் அதுசரித்து, அவரவர் பக்குவத்துக்கேற்றபடி அது சரித்தொழுக அனேக பிரகாரங்களாக சர்வேஸ் வரனாலே சொல்லப்பட்ட முத்தியடையும் வழிபாடுகள் அடங்கிய வேதத்தினந்தமாம். அவ்வேதம் இரண்டு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பூர்வபாகமென்றும், உத்தரபாகமென்றும்—அதுவே கர்ம காண்டமென்றும், ஞானகாண்டமென்றும், அற்பசுருதி

யென்றும், பிரபலசுருதி யென்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் பின்பாகமாகிய உத்தரபாகமே (ஏனான காண்டமே) வேதாந்தமென் றுணரப்படும். இவ் வேதாந்தத்தின் முடிபையே கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்த பெரியோர்கள் சித்தாந்தமென்று கூறுகின்றார்கள். இதனை “வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சித்தாந்தம்” என்று ஸ்ரீமத் உமாபதி சிவமும், “வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறென்னார்” என்று ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளும் ஆணைதந்திருக்கின்றார்கள். இச்சித்தாந்தமாகிய வேதாந்த முடிபையே ஒவ்வொரு சமயத்தாருந் தங்கள் தங்கள் மதத்தின் முடிந்த பொருளாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றார்களாதலால் தங்கள் சமயத்தை யெடுத்து உதகரிக்கும்போது சைவசித்தாந்தமென்றும், வைஷ்ணவசித்தாந்தமென்றும், மாத்துவசித்தாந்தமென்றும் இப்படி பலவிதமாகக் கூறுகின்றார்கள். இவர்கள் சைவம், வைஷ்ணவம், மாத்துவம் முதலான அடைமொழிகளைத் தங்கள் சித்தாந்தத்தோடு சேர்த்து சொல்லாவிடின் இவர்கள் சமய மின்னதென்றறிந்துகொள்ளக் கூடாமையாயிருக்கும். ஆகவே ஒவ்வொரு சமயியும் தன்னைச் சித்தாந்தியென்று வாளா

ஈற உடன்படான். அடைகொடுத்தே ஈற முபலு
வான். ஆனால் சித்தாந்தியென்று தனிபே தன்னைக்
ஈறிக்கொள்கிறவன் ஒரு சமயத்தைபுளு சாராது சம
யங் கடந்த சமயாதீத நிலையிலிருப்பவன். அந்தச்
சமயாதீதத்தைபே சன்மார்க்கமென்றும், வேதாந்த
சித்தாந்த சமரசமென்றும், நன்னிலை பென்றும், சித்
தாந்தமென்றும், வேதாந்த தாமென்றும், சைவத்திற
மென்றும், வேதாந்தத் தெளிவென்றும் வேதவித்துக்
கள் விதந்து கூறுகின்றாகாள். இச்சித்தாந்த மார்க்
கத்திலிருப்பவன் ஏதாவதொரு சமயத்தைச் சார்ந்
திராணை வெனின், அவசியமிருப்பன். தன்னுடைய
தித்தியாதுஷ்டான கர்மங்களை முடித்துக்கொள்ள
ஏதாவதொரு சமயத்தைச் சாராதும், சுவாநுபவ
நிலைக்குமாத்திரா சித்தாந்தக்கொள்கையுடையவனு
மாபிருப்பன். அப்படியிருக்கின்றபோது இந்தச் சம
யந்தானாகும் இது ஆகாது; இந்த மதந்தான் உத்தமம்
இது உத்தமமல்ல, என்கிற யாதொரு விகற்ப முயில்லா
மல எல்லாச் சமயங்களையுந் தனக்குச் சாதனமாகக்
கொண்டு பரமதயாளுவாய் விளங்கிக்கொண்டிருப்பன்.
இப்படிப்பட்ட உத்தம புருஷனுக்கே ஊன்றுகோலா

யிருப்பது வேதாந்த முடிபாகிய சித்தாந்தம். இஃ
 னொருவனே பலவகைச் சமயங்களிலுங் கண்ட முடிபு
 களைத் தனக்குடன்பாடாகக் கொண்டு அவ்வம் முடிபு
 களுக்குத்தக்க பலன் உண்டென்று கூறி அவை யனைத்
 தையும் சோபானமுறையாகக் கொண்டு மகிழ்வான்.
 இதனையே ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப்பெருமான் அருக்கிர
 கஞ் செய்ததாக ஒழிவினொடுக்கத்தாரும் வற்புறுத்தி
 இருக்கின்றனர்.

வேதாந்த சித்தாந்த பேபிறவா வீடென்றான்
 ஓதாமல் வேத முணர்ந் தோன்.

இப்படிப்பட்ட உயர்வும் ஒப்புமில்லாத வேதாந்
 தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தத்தில் பிரதிபாதிக்கப்
 பட்ட கடவுள் தன்மை எத்தன்மையதெனின், உத்தர
 மீமாஞ்சையாகிய வேதாந்த சூத்திரத்தில் அஃதி
 யிட்டபடி சேதனம் அசேதன மென்னும் இருவகைப்
 பிரபஞ்சங்களும் எதனிடத்திலே தோன்றி, யீனவும்
 எதனிடத்திலே ஒடுங்குகின்றனவோ. சிருஷ்டிக்கு முன்
 னும் சம்ஹாரத்துக்குப் பின்னும் எது பிரகாசித்துக்
 கொண்டிருக்கின்றதோ, அதுவே தத்துவங்களைக்
 கடந்த நிர்மலப் பிரமமாகிய கடவுளென்று கூறப்படும்.

அப்பிரமம் இரண்டு லக்ஷணங்களை உடையதாயிருக்கும். அவற்றைச் சொற்பமென்றும் தடஸ்தமென்றும் பெரியோர் பணிப்பர். சொற்பமாவது நிஷ்களா தீத மென்றும், நிமாசாபமென்றும் சொல்லப்படும். தடஸ்தமாவது சசள மென்றும், சாகாப மென்றும், ஓர் காலத்திலே தோன்றி ஓர் காலத்திலே மறையும் படியான தன்மையுடையதென்றுங் கூறப்படும். இதில் சொற்பத்தை விரிசுகின் ஸ்தூலம், சூக்ஷ்மம், பரம் என்னும் மூவகைப் பிரகிருதிசீளையுங் சடந்ததாயும், மூபம் (சசளம்) அளபம் (நிஷ்களம்) நடாபம் (சகள நிஷ்களம்) என்னும் மூவகை உபவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டதாயும், அசண்டாகாப சச்சிதாந்த பர வெளியாயும், உள், புறம், நடு, சீழ், மேல், பக்கம் என்னும் எவ்விடத்திலேயும் நீக்கமுற்ற ிறைந்தி நுப்பதாயும், தன்மையுந் தனக்காதாரமாய் தின்ற தலைவனையும் உணர்ந்த பெஞ்ஞானிசநுககே சுவாநுபவதிலையில் விஷய மாவதாயும், “சமயகோபுசனெவா தந்தெய்வ மென்றெய்வமென், நெருகுந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது” என்னுந் தாயுமானசவாபிசர் வாக்கின் படியும், “மதிவிகற்பாற் பிணங்குறு சமயம் பலபல

2. அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கும்
நிகரிலிறை நிறகு நிறைந்து. (திருவருட்பபன்)
3. பாபத மண்ட மனைத்துமாய முளைத்துப்
பாநததோ படரொளி பரப்ப. (திருவாசகம்)
4. உன்மிசை யுயிரெனக் கரவெதவ தமபாநதுன் (திருவாய்)
5. ஒருநாம மோருநவ மொன்றுமிலாற காயிரம் (திருவாசகம்)
6. பேருமோ ருருவமு முளதில்ல யிலதில்ல. (திருவாய்)
7. பாககும்ட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர னுணந தமே, (தாயுமானவர்)
8. ஆசகையுள்ள மாயியுள்ள டல்லபுறத்தி னுள்ளும்
நீக்கமினறி யெங்கு நின்றாய். (திருவாய்மொழி)

இன்னும் அநேகமுடா. இத்தகைய பிரமாணங்
களினாலே பரப்பிரமமானது அகண்டகாரப் பாம்
பொருளாகப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றதென்று
நன்றாய் விளங்குகின்றது. அங்ஙனமிருக்க சில சமயி
கள் ஆரணன்றும், சிலர் பெண்ணென்றும், சிலர் அவி
யென்றும், பலவாறாக விசயப்படுத்தி வாதிக்கின்றார்
கள். அப்படி வாதிப்பதால் பிரமமானது காலதேச
வஸ்துக்களினாலே பரிசுசின்னப்பட்டுப் போமென்
பதற்குத் தட்டில்லை. ஆயின் உண்மை பாடுதலின்,

பிரபம் நீர்த் தொருதிய நெருட்டட்டோல் ஆண் பெண்
அலி யென்னும மூன்றுபொருளசன்டததும் பிரிவற
நிற்கையால் அல்வெப்பொருளசளாக வேதங் கூறுவதே
யன்றி வேறன்று. எனவே, இம்மூன்றையுங் கடந்த
பரஞானப் பெருவெளியே பரவெஸ்துவென்று சித்தாந்த
விததகாகள கூறுகின்றாசள். இதரசுப் பிரமாணம்

- 1 ஆண்வென் பெண்ணவ்வென் அல்வெ வலியவ்வென். (திருவாய்)
2. வெண்ணில்லை ஆண்வெலை பேடுமில்லை (தேவரம்)
3. ஆனோ அல்வோ அர்வெவோ வென்றிவோ
காணாக் கடவுள். (திருவாசகம்)
- 4 பொயதவெ சிறியதவ்வெ வெண்ணு பரணு பவ்வெ
(சிவவாகியா)

அனறியுப, இவை போன்ற பிரமாணங்கள இன்
னும அனேக ம்ருசகினறன். எந்தக சாரணநாமங்கள
இம்மூவகையாசவுங் கூற இடந்தருகின்றனவோ அவை
களே பரததவததைத தெளிவாய ஸ்தாபிக்கும நாமங்
களென்று ஆன்றோர் பணித்திருக்கின்றாசள். சுருதி
யுத்தி அநுபவங்களுக்கும ஓததிருக்கின்றன. அவற்றிற
சில வருமாறு:—பிரஹ்மம், பிரஹ்மஃ பிரஹ்மஹி;
சிவம், சிவஃ-சிவை; பரம்-பரஃ-பரை; பரமேஸ்வரம்-

பரமேஸ்வரஃ-பரமேஸ்வரி; மஹாதேவம் மஹாதேவீ-மஹாதேவி; நாராயணம்-நாராயணீ-நாராயணி.

இப்படிப்பட்ட தன்மையோடுகூடிய கடவுள் எல்லாச் சமயங்களிலுள்ள உபாசகர்சனது தியானவுறைப்புக்குத் தக்கபடி திருமேனிகொண்டு அநுக்கிரகஞ் செய்யுமாதலால் முழுமுதற் சடவ னொருவனே. இதற்குப் பிரமாணம்.

1. அறவகைச் சமயத்தோடுகூடாவ்வா பொருளாய்.
(சிவஞானசித்)
2. ஆறசமயங்கள்தொறும் வேறவே ருகிவீனா
யாடுநீன யாவ ரறிவா. (தாயுமானவர்)
3. அறவகைச் சமயத் தறுவகையோடுகூடும்
வீடுபெறாய்ந்நற வண்ணாபகுதி
கீடபுரையுங் கிழவோன். (திருவ-சகம்).
4. உருவாகிய வாற சமயங்கட் கெல்லாம்
பொருவாகி நின்றான். (திருவாய்மொழி).

இன்னும் பல உள. இவ்வித உண்மைகள் சுருதிகளிலே கோஷ்டிக்க இவைகளை அங்கீகரிப்பது மதாபிமானத்தால் தங்கள் சமயத்திலேபே பிரஹ்மம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறதென்றும், தங்கள் சமயத்தை.

யன்றி வேறு சமயத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றவர்களுக்கு மோக்ஷமில்லையென்றும், வாசாஸானம் பேசி வெறும் வாயை மெல்லுவார் கூற்று அடாதாகும். இவர்கள் கூற்று பசையிலதென்றொதுக்கவே “சமயவாதிகள் தத்தம் மதங்களை யமைவதாக வலற்றிமலைத்தனர்” என்று மணிவாசகப்பிரானும், “ஆவ்வவர் சமயந்தோறுந்தோய்விலன்” என்று நம்மாழ்வாரும், “நன்றிது நீதிது என்றுரை மாந்தர்கள் குன்றுகுடைத் தெழுநாயை யொத்தாடே” என்று திருமூலரும், “சாவிபோளு சமயத்தாழ்ந்து சகத்திடை தவிக்கின் றேனை” என்று தாயுமானவரும் முழுக்கியி நக்கின்றார்கள்.

இனி தடஸ்தலட்சணத்தை விரிக்கின், ஸ்தூலம் சூക്ഷ்மம் என்னு மிருவகைப் பிரகிருதிகளையுங் கடந்த தாய், ஸ்வயம்பிரகாச ஸ்வரூபமாய், சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரம் என்னும் மூன்று கிருத்தியங்களையுஞ் சங்கற்பமாத்திரமாகச் செய்வதாய், கர்மானுகுணமான சரீரத்தைத் தாங்காது அருளை திருமேனியாய், சத்துவம், ரஜசு, தமசு என்னுந்திரி குணங்களில் தோய்ந்த கிரிமூர்த்திபரமாய், ஹேபகுணமற்ற கல்பாணகுணங்

களுடையதாய், அப்பிராகிருதமென்னுஞ் சுத்த மாயா புவனத்திலே யெழுந்தருளியிருக்கும் இரப்பு. இதனை ஸுபமாகவும் (சுகளமாகவும்), அஸுபமாகவும் (நிஷ்களமாகவும்), ஸுபா ஸுபமாகவும் (சுகளநிஷ்களமாகவும்) பக்குவத்துக்குத் தக்கபடி உபாசகர்கள் நெய்திப் பார்கள். சொஸுபலட்சணத்தை இயல்பாகப் பெற்றிருக்கும் பிரமமே ஆன்மாக்களை அநாதியே பற்றியிருக்கும் பாசத்தின்பை யகற்றி நிரதிசயானந்த வின்பதையை உபவிக்கும்பொருட்டும், ஆன்மாக்களுக்குத் ததுகாண புவன போகங்களை மாயையினின்றுந் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டும், இச்சாமாத் திரமாய் இப்படிப்பட்ட சுகளத்திருமேனி தாங்கியபடியால் நிஷ்களாதிதப் பிரமமே சுகளமெனத் தட்டில்லை. (நிஷ்களமும் அதிசூக்ஷ்மமான சுகளமே). இந்தச் சுகளப் பிரமம் அசுத்த மாயாதீத சுத்த மாயா மஹா சிவலோகத்திலே மும்மலா தீத ராகிய சிவோபாசகர்கள் சமாதிபரளாய் சூழ்ந்திருக்கப் பரசிவ மூர்த்தியாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றதென்று சைவர்களும், மூலப்பிராகிருதியைக் கடந்த அப்பிராகிருத பரம விஜ்யாமமான பரமபதமென்னும் விஷ்ணுலோகத்திலே “பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்

தேத்துவர் பல்லாண்டே” என்று ஆழ்வார நுனிப்படியே மாயாசம்பந்தமற்ற சித்திப முக்தர்களாலே சேவிக் கப்பட்டு திவ்ய மங்கள விக்ரஹ பரவாசுதேவனாப் ப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றனென்று வைஷ்ணவர்களும், பிரகிருதி வர்ஜிதமான சித்திபமாயுள்ள பிரம லோகத்திலே பிரம்மோ பாசகர்கள் சூழ்ந்து திபானிக்க விரிஞ்ச பகவானாப் வீற்றிருக்கிறனென்று ஹிரண்ய கர்ப்பவாதி முதலானவர்களும் அனேக பிரமாணங் களை உதகரித்துக் கூறுகின்றார்கள். இவர்கள் இங்ங னம் சகனப் பிரமத்தை மூன்று லோகத்திலே மூன்று மூர்த்தியாய் எழுந்த நுனி யிருக்கின்றதென்று கூறுகின் றார்களே அங்ஙனம் பேதமாயோ வெனின், பேத மாயினு மாகுக அபேதமாயினுமாதக. இந்த உலகங் களில் அடைந்தவர்களுக்குப் புனராவிருத்தி இல்லை இல்லையென்று அந்தச் சமயிகள் அறுதியிட்டிருக்கின்ற படியாலும் “எவ்வுருவில் யாரொருவ நுள்துவா நுள்ளத் துள் அவ்வுருவாய்த் தோன்றி யருள்கொடுப்பான்” என்று திரு ஆதி உலாவிலும், “யாதொரு தெய்வங் கொண்ட ரத்தெய்வ மாகியாங்கே - மாதொருபாகனார் தம் வருவர்” என்று சிவ ஞானசித்தியிலும், “இவ்

கத்திட்ட புராணத்துள் ஸீருஞ்சமண நஞ் சாக்கிப நம்
மலிந்துவாது செப்வீர்தும் மற்றுந் தெபவமு மாகிசின்
றான்” என்று திருவாய் மொழியிலும், ஆணை தந்திருக்
கின்றபடியால் சொரூப லட்சணத்தை யுடைய
பிரமமே உபாசகர்களுடைய திபான முதிர்ச்சிக் குத்
தக்கபடி அந்தந்த உலகங்களிலே அந்தந்த மூர்த்திபாய்
சகள்கரிக்கின்றதென்பது திண்ணம். இந்தச் சகளீ
காரமே சம்புவர்க்கத்தில் படிக்கப்பட்ட சிவ விஷ்ணு
பிரமனென்று சகல சமயாதீதாத்துவித சித்தாந்திகள்
கூறுகின்றார்கள்.

சிற்க ஹேபகுணங்களற்ற மூவிததடஸ்த பிரமமே
மாயைக் குட்பட்ட ஊர்த்துவ லோகங்களிலே வசிக்
கும் பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் என்னும் மூன்று
மூர்த்திகளைப் புகழ்ந்து ஸ்தூல கிருத்திபங்களைச்
செய்கின்றதென்றும், இம்மூன்று கிருத்திப மூர்த்தி
களும் தற்போத மிகுந்த காலத்தில் சகள, நிஷ்களப்
பிரமங்களை அறிவது அசாத்தியமென்றும், இவர்களைக்
கடந்த துரீயப் பொருளாகிய நான்காவது வஸ்துவென்
னும் சகள, நிஷ்கள பரவஸ்துவே முழுமுதற் கடவுளெ
ன்றும் அடியில் காட்டிய பிரமாணங்கள் நிலைநிறுத்தும்

சுத்தப்பிரம்மமே மூலத் சகளபூர்த்தி.

1. ஒருவன யுலகேத்த நின்ற காளோ
யோருருவே மூவுருவ மான நாளோ. (தேவாரம்)
2. படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவன் பிரம
பரம்பரன் சிவபிரா னவனே, (திருவாய்மொழி)
3. அரியாகிக் காப்பானயனாய் படைப்பா
னானா யழிப்பவனுந் தானே- (திருஆதிஉலா)
4. கொண்ட மூர்த்தியோர் மூவராய் குணங்கள்
படைத்தளித்துக் கெடுக்கும் (திருவாய்மொழி)
5. படைத்தளித் தமிழ்ப்ப மும்மூர்த்திக ளாயினே (தேவாரம்)
6. மொய்கொள் சோதியோ டாயினொரு
மூவ ராகிய மூர்த்தியே (திருவாய்மொழி)

இங்குக் கூறிய திரிமூர்த்திகள் பிராகிருத சம்பந்
தம்பெற்ற மூவர்களல்லவென்றும், சம்பு வர்க்கத்தில்
படிக்கப்பட்ட நவந்த ருபேதத்தி லுள்ளவர்களென்றும்
விளக்கவே சிவதத்துவ விவேகம்:—

“குணங்களைக் கடந்தோ யெனினு மாயையினைத்
தோய்தலாற் குணமுடையவன்போல், அணங்கொரு
பாலுங் கறைமிடற்றழகு மம்பகமுன்றுமா முருக்

கொண், டிணங்குறுநாமஞ் சிவன்பவன்முதலா வியைந்
தயனரியரன் முன்னு, முணங்கிடாவுலகைநடாத்துவோ
னாகியோங்கினை நீங்கரும்பொருளே.” என்று கூறியது.

சகல மூர்த்திகள் பிராகிருத சம்பந்தம்பெற்ற
மும்மூர்த்திகளுக்கும் அத்தீதம்.

1. முந்திய முதல்நடு விறுதியு மானும்
மூவரு மறிகில ரியாவர்மற் றறிவார் (திருவாசகம்)
2. மூவரானு மறியொணுமுத லாயவானந்த
மூர்த்தியான் (திருவாசகம்)
3. மூவர்க்கு மென்றனுக்கும் வழிமுதலே (திருவாசகம்)
4. மூவரென்றே யெம்பிராளுடு மெண்ணி (திருவாசகம்)
5. மூவராகிய மூர்த்தியை முதல் மூவர்க்கு
முதல் வன்றன்னே (திருவாய்மொழி)
6. மூவர்முதல்வ னொருமூவுல காளி (திருவாய்மொழி)
7. திருரா னன்முகன் செஞ்சடையர னென்றிவர்களுள்
பெருமான் றன்மையை யாரறி கிற்பார் (திருவாய்மொழி)
8. அரியுமல்ல வயனுமல்ல வரனுமல்ல வப்புறம். (சிவவாக்கியர்)
9. அவனன்றி மூவரா லாவ தொன்றில்லை. (திருமந்திரம்)

இதனால் பிராகிருத சம்பந்தம்பெற்ற திரிமூர்த்தி
கள் ஜீவர்களொன்றும், படைக்கப்பட்டவர்களொன்றும்,
காரணர்களல்லவென்றும், இம் மூவர்களுக்கும் அத்தீத

மானவரே விஸ்வகாரணரென்றுங் கூறுவதற்குச் சுருதிப் பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

1. ப்ரஹ்மம் விஷ்ணு ருத்ரேந்திராஸ் ஸம்ப்ரஸூயந்தே
நகாரணம காரணநது த்யேயஸ்சம்பு;
2. ப்ரஹ்மம் விஷ்ணவீசா நேந்த்ரா தீநாம்நாமருப த்வரா
ஸ்தாலோஹ மிதயதயாஸ் வசாம்ஜீவ;
3. ப்ரஹ்மம் விஷ்ணுச்ச ருத்ராச்ச ஸர்வேவா பூதஜாதப:
நாச மேவாநுதாவந்தி
4. சிவ மதத்வைதம் சாந்தம் சதுர்த்த மந்யந்தே.
5. பிரஹ்மம் விஷ்ணு ருத்ராஜீதம்.

அன்றியும், வேதத்தில் கூறியபடியே பிருதிவிபில் பவராயும், அப்புவிச் சர்வராயும், தேயுவில் உருக்கிரராயும், வாயுவில் பீமராயும் ஆகாசத்தில் மஹாதேவராயும், சூரியனில் உக்கிரராயும், சந்திரனில் சோமராயும், ஆக்மாவில் பசுபதியாயும் விளங்குகின்ற பரம்பொருள் எதுவே அதுவே துரியப்பொருள். அப்பொருளையே நாலாவது பொருளாகிய “சதுர்த்தம்” என்று சுருதி முறையிடுகின்றது. இதன் பெருமையை மஹேஸ்வரன், மஹாதேவன், பசுபதி, பரமாத்மா என்னும் நாமங்களின் அர்த்தபாஹுஸ்யங்கள் தெளிவாய் விளக்குகின்றன. இதுவே அஷ்டமூர்த்தமென்

ஹம் பெரி போர் பணிப்பர். இதற்குப் பிரமாணம்:—

சிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப்பகலோன்

புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாய்

புணாந்துநின்றான்.

(திருவாசகம்)

ஆகியைநது பூதமா யிரண்டுசுடரா *யருவாகி (திருவாய்மொழி)

இருசிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமான னாயெறியுங் காற்றுமாகி

அருங்லை திங்களாய் நாயிராகி யாகாசமாயட்ட

மூர்த்தமாகி

(தேவாரம்)

இவ்வஷ்டமூர்த்தத்தி லடங்காதது எது? இவ்
வெட்டி னுபகாரத்தை வேண்டாதது எது? ஆகவே
யார் எதை உபாசனை செய்தபோதிலும் நாலாவது
பொருளாகிப் பிரமத்தையே உபாசித்ததாகும். இப்
பிரமம் எல்லாவற்றிற்குங் காரணமா யிருத்தலால்
இதை யிப் பெயராலன்றி வேறு எக்கடவுள் பெயரா
லும் எப்பொருளின் பெயராலும் கூறினுங் குற்றமில்லை.
எல்லாப் பெயரும் இவாபெயரே. எல்லா வடிவும் இவர்
வடிவே. எல்லாக்குறியும் இவர்குறியே. யார் யாரைத்
தொழுதாலும், எதை உபசரித்தாலும் முடிவில் இப்
பிரமத்தையே தொழுததாகவும் உபசரித்ததாகவும்

* ஆத்மாவாகி.

முடியும். இப்படிப்பட்ட வுண்மையை ஆராய்ச்சி செய்பதும் சாந்த உணர்வில்லாதார் தத்தமக்கு வந்தவாறே இயம்புவார்கள்.

பிரமன், விஷ்ணு, சிவன் என்னுஞ் சகலப் பிரமங்களிலே “சிவனையே உபாசிக்கவேண்டும். மற்றிருவரை உபாசித்தல் முறையல்ல” என்னும் வீரசைவர்கள் கூற்றும், “விஷ்ணுவே பரமகாரணன். அவ்விஷ்ணு ஸ்தூல சூக்ஷ்ம சித்தசித்விசிஷ்ட ஈடுபத்தைத் தரித்து, “ ஸர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத் ” தாக விளங்குகின்றனையன்றி உண்மையில் அஷ்டமூர்த்தத்தில் அடங்கியவையெல்லாம் முழும்கு உபாசிக்கத்தக்க சர்வேஸ்வரனது ஸ்வரூபங்களல்ல. அவற்றில் முக்கியமாகப் பிரமருத்திரர்களை அவனே யென்று கூறுதல் விசேஷித்த அவர்களுள் எழுந்தருளிய அநதர்யாமியைச் சொன்னதேயன்றி அவர்களை உபாசிக்க வேண்டுமென்னுங் கருத்தல்ல. முக்கியமாய் அகங்காரபுக்த அச்சீவர்களை அதிஷ்டித்திருக்கும் ஈஸ்வரனும் அநுபாயன்” என்னும் வீர வைஷ்ணவர்கள் கூற்றும் உசிதமன்று. இவர்கள் கூறும் வெறுஞ் சொல் மதாபிமான முடையதென்றோதுக்கவே “விரிவிலா வறிவினார்கள்

வேறொரு சமயஞ் செய்தே எரிவினற் சொன்னாரேனு
மெம்பிராற் கேற்றதாகும்”, என்ற அமுத வசன
மும், “தெய்வமிகழே” என்ற முதாட்டியின
ணையும் எழுந்தன. இவ் வுண்மைபடையே “சன்
மார்க்க நொனமதின் பொருளும் வீறு சமய சங்
கேதப்பொருளுந் தானொன்றாகப் - பன்மார்க்க நெறியி
னிலுங்கண்ட தில்லை பகர்வரிபதில்லை மன்றுள் பார்த்த
போதங், கென்மார்க்க மிருக்குதெல்லாம் வெனியே
பென்ன வெச்சமயத் தவர்களும் வந்திறைஞ்சாதிற்பர்”
என்று தாயுமான சுவாமிகள் விளக்கியுள்ளார். இதைக்
கடைப்பிடிக்க, கடைப்பிடிக்க.

திற்க, திரிமூர்த்திகளுக்கும் மேலான விஸ்வகா
ரண மூர்த்திசிவம் அல்லது பிரமம் என்று வெளிப்பட்
டது. இப் பிரமத்தின் சொரூபலட்சண வுபாசகர்
கள் சிவத்தை பிராலம்பமாகவும் பிராதாரமாகவும்
நிஷ்டை கூடி அறிவு மயமாய் விளங்குவார்கள். ஒரு
மூர்த்திபையும் முன்னிலையாக வைத்துச் சமாதிகொள்
ளார்கள். வேதாந்த சூத்திரம் நான்காவது அத்தியா
யம் முசல்பாதம் இரண்டுமூன்று அதிகரணங்களிலே
கூறியபடி சோஹம் பாவணியிலே தலைப்பட்டு நின்று

சிவமா யிருப்பார்கள். தாயுமானவரும் “உன்னை நானென்று பாவிக்கி னத்துவிதமார்க்கமுறலாம்” என்றும், “ஓராதே யொன்றையு நீ முன்னிலைவையாதே” என்றும், ஸ்ரீமத் உமாபதிசிவம் “ஓராதே யொன்றையு முற்றுன்னாதே நீ முந்திப் பராதே பார்த்ததனைப்பார்” என்றும், சடபோபர் “ஓர் பற்றில்லாத பாவனையதனைக் கூடி லவனையுங் கூடலாமே.” என்றும், ஸ்ரீமத் அருணர்த்திசிவம் “பாவனையிறந்ததரின்று பாவிக்கப்படுவதாகும்” என்றும், “அன்னிய மிலாமைபானு மறிவ் னுள் நிறறலானும், தன்னறிவதனாற் காணுநதகை மையனல்லனீசன்” என்றும் உரைத்திருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட நிஷ்டையைக் கைவரப் பெற்றவர்களை எடுத்ததோருடம்பின்கண்ணே நானவிகாசமுஞ்சொ ருபவிகாசமுட்பெற்று நிரதிசயாகந்த மயமாய் விளங்கு வார்கள். இவர்களுக்கு ஆன்ம அறிவு அடங்கிப்போம். இவர்களது பூரணத்தில் சகலமும் அடங்கி யிருக்கு மாதலால் இவர்களுக்கு அன்னியமாக ஒரு பொரு ளுண்டாய் அதனை யறியமாட்டார்கள். இவர்களது பிரம்மமாய் நிற்குஞ் சுவாதுபவநிலை சாக்ஷியாகிய சிவ ஞானத்தையும், காணப்படுவதான சிவத்தையும், “காண்

பவனா தன்னையும் பகுத்தறியும் முறைமையின்றி
அத் துவிதமாய், அகண்டகாரமாய், நித்தியவியாபகமாய்
சச்சிதானந்தப் பிழம்பாய், நிறைவாய், தன்மயமாய் இருத்
தலாம். இதுவே மஹாவாக்கியத்தின் அர்த்தமா
கும். இதன் விரிபொருளை வல்லார் மாட்டறிந்
துணர்ந்துகொள்ள வேண்டும். இந்திலையை அடைந்த
வர்களை உண்மை *வேதாந்திகளென்னும் பெயர் பெறு
வர். இவர்கள் தாங்கி யிருக்குங் கருமசரீரம் யோகாக்
கினிபினாலே தசிக்கப்பட்டிருத்தலின் பிராரத்துவம்
புசித்தவாறே பிணவிபலாய் பூமியிலே விழாது உருவச்
சித்தி, அருவச்சித்தி அருவருவச்சித்தி யென்னும்
மூலிக சித்திகளிலே ஒன்றை யடைய விதேக கைவல்
லியமென்னும் பரமுத்தி யடைவார்கள். இதற்குப்பிர
மாணம்:—

1. கண்ணுதல்தன் நிறைவதனிற் கலந்துகாயப்

கழிததக்கா வெல்குமாய் கருதரனபோல்

நிற்பன்

(சிவஞானசித்தி)

*தன்னையுந் தனக்காதாரமாய்நின்ற தலைவனைபு
முணராதது அகம் பிரமமென்று கூறுவார் போலிலேதாந்
திகளாவர்.

2. பொருளே நின்றூணமே விட்டகாலம் (தாயுமானவர்)
- 3- உலகம்யாவு முயிர்பலவும் நானேசிறி தும்
வேறில்லை (பிரமகீதை)
4. தேகம்யா தேனுமொரு சித்திபெற சீவன்முத்தி
யாகுநெறி நல்லநெறி மையா பராபரமே. (தாயுமானவர்)
- 5 உலகநெறி போற்சடல மோய வுயிர்முத்தி
இலகுமெனல் பந்த வியல்பே பராபரமே. (தாயுமானவர்)
6. சாமாறுங் கெடுமாறுங் தமருற்றார் தலைத்தலைப்பெய்
தேமாறிக் கிடந்தலற்று மிவையென்ன வுல
கியற்கை (திருவாய்மொழி)
7. மண்மேல் யாக்கை விழுமாறும் வந்துன் கழற்கே புதுமாறும்
அண்ணா வெண்ணக் கடவேளே. (திருவாசகம்)
- 8- மேலொரு வடிவை யெடுத்ததேயாகில்
மேவுமில் வுடலிங்கே வீழும். (குமரதேவர்)

இந்தப் பிரமாணங்களிற் காட்டிய நிலைமை தமக் கரியதென்று மற்றையர்கள் விட்டொழித்தார்கள் போலும். இதனாலே பஞ்ச பூத பரிணாமமாகிய சரீரம் கீழே விழுந்துபோக ஆத்மா சூக்ஷ்ம தேகத்தோடு மேலே கிளம்பி திவ்விய மங்கள விக்किரக ரூபம்பெற்று மோக்ஷமடையு மென்பது பதமுத்தியாகும். “சித்த வுருவத்தைப் பெற்றிருக்கை முத்தியெனில் பெரும்

பதமே யதுவும்” என்றா பூநீமத் அருணாதிசிவம். ஆதலால் சித்தாந்த முத்தி தித்த வருவத்தைப் பெற்றிருத்தலன்று. சிவலோகப் பிராப்பியமுமன்று.

இனி பிரமத்தின் தடஸ்தலட்சண உபாசகர்கள் ஸ்தூல, சூட்சும பிராகிருதிகளைக் கடந்த பரமவிபேம மாம் பிரம்மலோகம், விஷ்ணுலோகம், சிவலோகம் இவைகளிலெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சகல மூர்த்திகளைத் தங்கள் தங்கள் சமயங்களிலே பிரதிபாதிக்கப் பட்ட சம்ஸ்காசங்களைப் பெற்று தியானப்போக சமாதி பிவிருந்து அந்தந்த மூர்த்திகளின் அநுக்கிரகததாலே புனரானிருத்தி யில்லாத அந்தந்தப் பதங்களிலே தித்தியமாய் விளங்கியிருப்பார்கள். இப்பதங்களும் சுத்தமாயாகாரியமாகிய அப்பிராகிருதமாதலால் சர்வ சங்கார காலத்திலே லயமடைய அவைகளிலெழுந்தருளியிருக்கும் உபாசகர்களும் அங்கிருந்தே சாக்ஷாத்காரமாகிய பரமுத்தியிற் தலைப்படுவார்களென்பது வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்த மார்க்கத்துடையார் கொள்கைமாகும். “அவரவ ரிதையவர் குறைவில ரிதையவர், அவரவர் விதிவழியடைய சின்னனரே” என்னுஞ் சடகோபர் திருவாணையையும் புகித்தறிக.

நிற்க, பிராகிருதத் தோற்றங்களென்னும் அண்டத்துக்குட்பட்ட சத்தியலோகம், வைகுண்டம், கைலாசம் என்னும் ஊர்த்துவலோகங்களிலே பிரம், விஷ்ணு, நுத்திராசனைப் பரப்பிரமமாகப் பாவித்து நிஷ்காமியமாய் உபாசனை செய்கின்றவர்கள் தேக நிகத்திலே அந்தந்த லோகங்களை யடைநது, ஆங்குள்ள போகங்களைப் புசித்து, அந்த லோகங்கள் லடப்படுங் காலத்தில் சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரன் முன்னின்று அருளு, வானூரின் அங்கிருந்தே பரமுத்தியிற் றலைப்படுவார்கள். இல்லையாயின் அந்த லோகங்களோடு தாங்களும் லய மடைநது பின்பு சிருஷ்டி காலத்திலே புண்ணிய ஜனனத்தையுற்று எவ்வாற்றானும் குருவருளால் ஞானத் தைப்பெற்று பீமாசூமடைவார்கள்.

ஊனமிலா முத்திப்பதம் பெற்றலகமெல்லாம்

ஒடுங்கும் பொதரன் முனிலாதொழியி லுற்பவீசது

ஞானநெறியடைந்த டைவா சிவனையங்கு

நாதனே முன்னிற் கினணுகவர்நற்றாளே.

என்னுஞ் சிவஞானசித்தி செய்யுளா லுணர்க.

இனி திரிமூர்த்திகளை பரப்பிரமமென்ற உபப் பிரம்மணங்களாகிய அவ்வவர் புராணங்களிலே கூறி

யிருக்கின்றதே அதுவென்னையெனின், பிரபஞ்சம் பிரகிருதி சம்பந்தாதலால் பிரகிருதிக்குரிய ஸ்தூல கிருத்தியங்களை அவர்களே செய்கின்றபடியாலும், அவர்களிடத்திலே பரப்பிரம்மத்தின் அதிகாரசத்தி உடலுயிர்போல் பிரிவறதிற்கையாலும், அவர்களையே சகலப் பிரம்மங்களாக புராணங்கள் உபசரித்தனவே யன்றி வேறல்ல. அஷ்டாதச புராணங்களை ஸ்தூல பார்வையோ டாராயாது சூட்சும நோக்கால் விசாரிக்கின்றவர்களுக்கு இவ்வுண்மை உள்வங்கை நெல்லிக்கனியோல் விளங்கும். இதையே “புராண மிதிகாச மெவையும் பொருளைத்தும், பிராணனறியா துளவிடத்திவை பிதற்றே” என்றார் தத்துவராயர்.

இங்ஙனம் திரிபுர்த்திகளைப் பகுத்தறியாது, “சதுர்த்தம்” என்றுமறை முடிவு கூறியபடி நான் காவது பொருளாகிய பரப் பிரமத்தைபும், இரண்டா வது கர்த்தாவாகிய விஷ்ணுவையும், மூன்றாவது மூர்த்தியாகிய உருத்திரனையும் ஒன்றென்று குழப்புகின்றார்கள். இவர்கள் இப்படி குழப்புவதால் நான்காவதாகிய சகல மூர்த்தியைப்பற்றி பெருமைபாகச் சொல்லும் போது குதுகலமும் பெருமகிழ்ச்சியும் கொள்வது

போல் இரண்டாவது மூன்றாவது மூர்த்திகளைப் பற்றி புராணங்களிலும் அநுபவ நூல்களிலும் இழிவாகக் கூறிப்பதைக் கீட்க உடன்பட்டிருத்தல் வேண்டுமன்றோ. அங்ஙனமோ செய்யார். இவர்களது சிலைமை பரிதாபம். இதனாலே திரிமூர்த்திகளுக்கும் சாக்ஷாத் பரப்பிரமத்துக்கும் பேதம் பெரிதாயிருக்கிறதென்று கரதலாமலகம்போல் விளங்குகின்ற தல்லவா. சிவபுராணங்கள் பத்தினும் விஷ்ணுபுராணங்கள் நான்கினும் கூறிப் பரத்துவம் சிவனையும் விஷ்ணுவையும் அதிஷ்டித்து சிற்கின்ற பிரமத்தைப் போய்ச் சாரும். சிவ விஷ்ணு புராணங்களிலே கூறிப் சிறந்தன * குணமூர்த்திகளாகிய அவ்விருவர்பக்கலிலுஞ் சாரும். இதுவே அவ்விருவகைப் புராணங்களையுமாக்கியோரது கருத்தாகும். இல்லாவிடின் முன்னொடு பின்மலைவுண்டாகும்.

மேல் திரிமூர்த்திகள் பிரமபாவனையின் அநுபவத்தால் எல்லாமாய் சிற்சூந்தன்மை அடைந்தமையாலும், ஞானாகிரியரா பெழுந்தருளி கீதோபதேசஞ் செய்தமைபாலும், பரப்பிரமத்துக்குரிய நாமங்களும்,

* அபகர்ஷம்.

தொழில்களும் பெற்று அந்தந்தச் சமயத்துக்குரிய வழிபடுகடவுளாயினர். ஆகவே அவர்களில் எந்த மூர்த்தியை வழிபட்டாலும் ஜன்மசாபல்லிய மாகு மென்பதற் கையமில்லை. மெய்ப்படு தூன்முறை கண் டும் மோகத்தால் தம்மதமே மேற்கொண்டுமுலும் அற்பவாராய்ச்சி யுடையவர்கள் தங்கள் வழிபடு கடவுள்ல்லாமல் மற்றவர்கள் மோகஷத்தைக் கொடுக்க அருக ரல்லரென்று கூறுவார்கள். அங்ஙனம் கூறுவது சுருதியுத்திக்குப் பொருந்தாது; சமயக்கடவுளிடத் துப்பற்றுண்டாகும்பொருட்டுச் சுருதிகள் அவசரபேத மாக அவ்விதங் கூறின. ஞானாசிரியனே பரப்பிரம மும் வழிபடுகடவுளாதலால் அவனாலாகாத காரியம். ஒன்றுமில்லை. யார் யார்க்கு எந்த மூர்த்தம். அருட்குருவாய்ரின்று ஆண்டருளுகின்றதோ அதையே துதித்தல் மரபாம். அதுவே பூரணப்பொருளாம். அதுவே பிரம்மமாம். அவ்வாறு துதித்தல் இழுக்கன்று.

இதற்குப் பிரமாணம்:—

1. நகுரோ ரதிகம், நகுரோ ரதிகம் நகுரோ ரதிகம் பரமம் தெய்வம். (குருக்கை)
2. குருப்ரஹ்மம்; குருவிஷ்ணு; குருந்தேவோ மஹேஸ்

வரஃ - குருர் ஸாக்ஷாத பரப்ரஹ்மஃ தஸ்மை ஸ்ரீகுருவே
நமஃ (குருகீதை)

3. மைவிடா தெழுநீல கண்டகுருவே, விஷ்ணு வடிவான
ஞானகுருவே, மலர்மேவி மறைபோது நான்முகக்குருவே
மதங்கள்தொற நின்ற குருவே. (தாயுமானவர்)

4. அருள்வடி வேழுமூர்த்த மவைகன்சோ பானமென்றே
சுருதிசொல் வியவாற்றுலே தொழுநெய்யவ மெல்லா
மொன்றே (தாயுமானவர்)

5. அவாவறச்சு ழரியை யயனை யரனை யலன்றி
யவாவற்ற லீடுபெற்ற குருகூர்ச சடபோபன்
(திருவாய்மொழி)

6. நன்றெழி நாரண ஞன்முக னரனென்னுமிவரை
ஒன்றநும மனத்துவைத் துள்ளிநும் ட் மிருபவை
யறுத்து (திருவாய்மொழி)

7. உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்தரியயனர னென்னுமிவரை
உணர்ந்துணர்ந்துரைத்துரைத்திறைஞ்சுகின்மனப்பட்ட
தொன்றே (திருவாய்மொழி)

இங்ஙனங் கூறிய பிரமாணங்களின்படியே கிருத்
திய கர்த்தாக்களாகிய மும்மூர்த்திகளும் பரமாசாரியர்
களாதலால் பரப்பிரமமாக வந்திக்கப்படுகின்றார்கள்.

† அகப்பற்று, புறப்பற்று.

இதனையே பகவத்கீதாசாரிபனும் “கீழ்பதினெட்டு அத்தியாயங்களில் சொன்ன கரும, கியான, பக்தியோகங்களிலுள்ள எல்லாத் தருமங்களையும் ருசிவாசனையோடு நன்றாக விட்டுவிட்டு என்னொருவனையே உபாயமாகவடை. நான் உன்னை சமஸ்த பாபங்களினின்றும் விரிவித்து மோக்ஷத்தை யடையும்படி செப்கிறேன். பயப்படாதே” என்னுங் கருத்தடங்கிய சுலோகத்தை அருளிச்செய்தானென்று மெஞ்ஞான முணர்ந்தோர் கூறுகின்றனர்.

இனி திரிமூர்த்திகளையும் அருட்குரவராகக் கொண்டு பவக்கடலைக் கடக்கும் வேதாந்தசித்தாந்திகள் குணத்துக்குத் தக்கபடி கோலத்துக்கேற்ப ஏதாவது சின்னங்களைத் தரித்திருப்பார்களோவெனின, பதிவிரதயானவன் தன்னுடைய நாயகனால் தரிக்கப்பட்ட மாங்கல்விபத்தையும், அவனால் விரும்பப்பட்ட குங்குமம், மஞ்சள், மோதிரம் முதலானவைகளையும் அவன் வசீகரமாகும்பொருட்டு சதா தாங்கியிருப்பதுபோல் சமரசஞான சன்மார்க்க சிலைபிவிருப்பவர்களும் அடியில்காட்டிய பிரமாணங்களிலடங்கிய வேதசம்மதமான ஞானச் சின்னங்களை அணிந்திருப்பார்கள்.

1. நீறிடா தவரைக்கண்டா லம்மநா மஞ்சுமாதே
(திருவாசகம்)
2. நீறுசெவ்வே யிடக்காணி னெடுமா லடியாரென்றோடும்
(திருவாய்மொழி)
3. வெளியநீ ருடுமேனி வேதியன் பாதம்நண்ணி
(திருவாசகம்)
4. கரிய மேனிமிசை வெளியநீறு சிறிதேயிடும்
(திருவாய்மொழி)
5. நீறில்லா நெற்றிபாழ்
(ஒளவையார்)
6. எவரேனுந் தாமாக லலாடத்திட்ட திருநீறுஞ்
சாதனமுங் கண்டால்
(தேவாரம்)
7. ....வெண்ணீறும்
வேடமும் பூசையுமே மெய்யென்றான் பொய்யென்றான்
மாதையும் வாழ்க்கையும் மனையுமே (நெஞ்சுவிடுதாது)
- 8: உடையார்ந்த வடையன் கண்டிகைய னுடைநாணினை
(திருவாய்மொழி)

ஆன்றியும் யாதொரு சின்னங்கனையுந் தாங்காது
நாயகனிடத்திலே பதிவிரதத் தன்மையைக் காட்டுங்
கற்புக்கரசிகளும் பிரபஞ்சத்திலே ஏகதேசத்திலும்
ஏகதேசமாயுளராதவின் ஞானச்சின்னங்களை யணி
யாது வேதாந்த சித்தாந்தக் கோட்பாடுடைய வரிட்ட

ரும் சிலருளர். அங்ஙனஞ் சித்தாந்தக் கோட்பாடுடைய வர்களே சமயிகளால் சொல்லப்படும் பதமுத்தியை விரும்பாது முத்திமுடிவென்னும் முத்தாந்தத்தை யறிந்து சாக்ஷாத்கரிப்பார்கள். இந்த முத்தாந்த மேடையிலிருக்கும் பரப்பிரமத்துக்கு சித்தாந்தமே நேர்வீதி. இதனால் சித்தாந்தம் எல்லாச் சமயங்களுக் குந்தாயகமாகும். இதைக் கடைப்பிடிக்க.

முத்தாந்த வீதி முளரிதொழு மன்பருக்கே

சித்தாந்த வீதிவருந் தேவே பராபரமே. (தாயுமானவர்)

இங்ஙனம் விதந்து கூறப்பட்ட வேதோக்த சித் தாந்த வீதியாகிய ராஜபாட்டையை ஒருபமான வாயி லாக விளக்குதும். எல்லாச் சற்குணங்களும் நிரம்பப் பெற்ற ஒரு நாயகன் யாவராலும் வணங்கப்பட்டு மிக வும் கம்பீரமாய் இலங்கிக்கொண் டிருக்கின்றான். அவனுக்கு ஆசையையூட்டும் நாயகிமார்கள் அறுவர் இருக்கின்றார்கள். அவர்களில் ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு புதல்வர்களுண்டு. இவர்கள் யாவரும் ஒருங்கு கூடி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் காலத்தில் நாயகனுவன் எல்லா நாயகிமார்களிடத்திலுஞ் சம அன்பு பாராட்டி அவரவர் களிக்கும்படி நடந்துகொண்டு வருகின்

முன். ஆனால் நாயகிமார்களோ தங்களிடத்தில் அதிக காதலை வைக்கும்பொருட்டும், மற்றச் சக்களத்திமார்களைப் பார்க்கிலுந் தங்களுக்கு அதிக ஆதிச்ய முண்டாகும்பொருட்டும் தங்களை வஸ்திர பூஷணதிகளோடு அலங்கரித்துக் கொள்வதோடு நாயகன் தங்களிடத்தில் வரும்போதெல்லாம் தங்களுடைய வனப்பையும் பெருமையையும் அவனுக்கு எடுத்துக்கூறி தங்களிடத்தில் அதிகவிசுவாசம் பாராட்டும்படி நடக்கின்றார்கள். அவைகளையெல்லாம் நன்குணர்ந்த நாயகன் அவர்கள் எண்ணத்தை முடிப்பவன்போல் அபிரயங்காட்டி எல்லா நாயகிமாரிடத்திலுஞ் சமப்பற்றையே வைத்திருக்கின்றான். இந்த ரகசிய உண்மையைத்தேர்ந்த மூத்தபுதல்வர்கள் எல்லாரும் தங்கள் புத்தியைத் தாய்மார்கள் எவ்வளவு கலக்கினாலும் அதனால் விபரீதங் கொள்ளாது அன்புள்ள தந்தையைப்போலவே தங்களுக்கும் அபிரயங்காட்டி எல்லா அன்னைமார்களையும் பெற்ற தாயைப்போல் சமமரியாதைபண்ணி தந்தையின் அருளுக்குப் பாத்திரர்க ளாகின்றார்கள். அற்ப அறிவுள்ள இளைய புதல்வர்களோ ஈன்ற தாய்மார்களின் வலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு மற்ற அன்னையர்

களது சிந்தனைகளுக்கு ஆளாவதோடு அன்புள்ள தந்தையின் கிருபைக்குந் தூரமாயிருக்கின்றார்கள். இவ்விருவகைப் புதல்வர்களிலே மூத்த புதல்வர்கள் அநுசரிப்பது சன்மார்க்கம். இளைய புதல்வர்கள் கைக்கொள்வது பட்சமார்க்கம், இதுபோலவே சிவம் அல்லது பிரமமானது உயர்வும் ஒப்பு மில்லாமல் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. அப்பொருளை யறிந்துகொள்ளவும் தம்மை வெகுமுகமா யலங்கரிக்கவுஞ் சாதனமாய் நிலைபெற்றிலங்குவது வேதசம்பந்தமாகிய ஆஸ்திக அறுவகைச் சமயங்கள். அச்சமயங்களை அநுசரித்துக்கொண்டுவரும் நாம் யாவரும் புதல்வர்களாயிருக்கின்றோம். நம்மவர்களில் சன்மார்க்கமென்னுஞ் சிந்தாந்தத்தை அநுசரித்தொழுகுகின்றவர்கள் பிரமத்தின் மூத்த புதல்வர்கள். பட்சமார்க்கமென்னுஞ் சமயமார்க்கத்தை அநுசரிப்பவர்கள் தந்தையின் பூரணவருளைப்பெறாத இளைய புதல்வர்கள். இவ்வுபமானவாயிலாக சகல சமயாதீதாத்துவிதம் என்னும் சித்தாந்தம் எவ்வகைச் சிறப்பிணையுடையதென்பதை நன்றாய்த் தெளிந்துகொடுக்க.

ஈண்டு சிவம் என்பது பிரம்மத்தின் பரியாய நாமம். சிவமென்றாலும் பிரம்மமென்றாலும் ஒன்றே. சிவம் அன்புருவமாதலின்வேதார்த சித்தார்த்திகள் உலகியலும் அருளியலும் ஒருமிக்க உணர்ந்து, சமயப் பற்று ஜாதிப் பற்று ஆகிய இவற்றில் விழுந்தழுந்தாது, ஞானப்பற் றென்றையே மேற்கொண்டு, சிற்றறிவுள்ள உயிர்கள் அவரவர் பக்குவத்துக்கு ஏற்ப அவ்வச்சமயப் பற்றுடையவர்களா யிருக்கின்றார்களென்று உணர்ந்து, வெறுக காது அவர்களிடத்து அன்பு செலுத்தியிருப்பார்கள். அத்தகையோருடைய அரிய பெரிய மார்க்கமானது,

எல்லாரு மின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே

அல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே. (தாயுமானவர்)

என்றபடி அன்புமார்க்கமாம். பொது வகையாக நோக்கின் யாவும் சமரசமாம். சிறப்பு வகையில் சிறிது வித்தியாசமேற்படும் அதுகாரணம்பற்றி சமயத் துவேஷம் வேண்டற் பாற்றன்று.

சுபம்!

சுபம்!!

சுபம்!!

முற்றிற்று.

மேய்கண்டதேசிகன் மிளிர்கழல் வாழ்க.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

அன்புடையீர் !

எனதன்பார்ந்த தந்தையார் உத்தியோக விஷய
மாய்ச் சிகந்திரபாக்கத்துக்குச் சென்றபோது அங்கு
ஆரிய சமாஜ பிரம சமாஜக் கொள்கைகள் அனேக முக
மாகப் பரவி சைவ வைஷ்ணவக் கொள்கைகளேத் தலை
யெடுக்க வொட்டாது செய்தமையின், அக்கால நிலை
மையை யதுசரித்து இவ்விரு சமயப் பயிர்களுந்
தழைத்தோங்கவும், சித்தாந்த டீர்நெறி எங்கும் பரவ
வும், கடவுளருளும் சமயப்பற்றும் யாவர்க்குமுண்டாக
வும் வேண்டிய பிரசங்கங்கள் செய்து இவ்வரிய நூலை
வெளியிட்டனர். இது சமரச சுபாவமுடையார்க்கு
மிகவும் பிரயோசனமாயுள்ளதென்று எனது நண்பர்கள்
கேட்டுக்கொண்டபடி இதை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி
னேன். சுபம்.

இங்ஙனம்

சோ. ஞானசம்பந்தன்.

TAMIL
POETICAL ANTHOLOGY.

No.—11.

WITH A GLOSSARY.

நீ கி மன் சரி.

Second Edition, 3,000 Copies

இ ி து.

அரு மப தவகராதியுடன் பாடசாலைகளுக்காகப்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

KARIKAL.

Printed at the mohamed samadany press.

1887

நீ தி ம ஞ் ச ரி.

உ—மட்டித்தகம்.

Dr. H. V. Swan.

TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

இனியவை நாற்பது.

யானை யுடைய படைகாண்டன் மிகவினிதே
ஊனைத்தின ஊலைப் பெருக்காமை முன்னினி
கான்பாற்றடைகரை புழிவி தாங்கலிதே
மானமுடையா மதிப்பு.

1

கொல்லாமை முன்னினிது கோல்கோடி மாராயம்
செய்யாமை முன்னினிது செங்கோல னாகுதல
எய்துந் திறத்தா வினிதென்ப யார்மாடமே
பொல்லாங் குரையாமை நன்கு.

2

ஆற்றுந் துணையா லறஞ்செய்கை முன்னினிதே
பாற்பட்டார் கூறும் பயமொழி மாண்பினிதே
வாய்ப்புடைய ராகி வலவைகளல்லானாக்
காப்படையக் கோட வினிது.

3

சங்க ணமாவுடையா தாமவாழ்தன முன்னினிதே
 தாசண விசயி னசுஷிராக காண்பினிக
 பங்கமிலெசயசைய ராகிப பரிநதியாககும்
 அனமுடைய ராத லினிது 4

சடமுண்டு வாழாமை காணட லினிதே
 நகரராணடில பெணழை நீகக லினிதே
 பனராணடி ராகாநா யஞ்சியகநல
 எனைமணபு தானினிது 5

குழறி பிணியினறி வாழ்த லினிதே
 கழறுமவையஞ்சான சலவி யினிதே
 மயலிக ளாலராய மாணபுடைபாரச சேரும்
 திருவுந்தி வினறே லினிது 6

மான பழிநதபின வாழாமை முன்னினிதே
 தான மழியாமை தானடங்கி வாழலினிதே
 ஊனமொன தினறி யுயாநது பொருளுடைமை
 மானிடவாக கெல்லா மினிது 7

குழறி தளாநடையைக காணடலினிதே
 அவாமழலை கேட்ட மமிழதி லினிதே
 வனையுடையான வநதடைநது வெயதுறும் போழ்தும
 மன்னஞ்சா னாக லினிது. 8

கற்றார்முற் கல்வி யுரைத்தன் மிகவினிதே
மிக்காஸைச் சேர்தன் மிகமாண முன்னினிதே
எட்டுணை யானு மிரவா து தானீதல
எத்துணையு மாற்ற வினிது,

9

கட்டார்ப் புறங்கு றுன் வாழ்த னனியினிதே
பட்டாங்கு பேணிப பணிநொழுநன முன்னினிதே
முட்டில பெருமபொரு ளாக்கியககான் மற்றது
தக்குழியிதலே நனது.

10

சலவரைச் சாரா விடுத லினிதே
புலவாதம வாய்மொழி ம்பாற்ற லினிதே
மலாதலை நூலத்து மனனுயிர்க் கெலலாம
தகுதியால வாழ்த லினிது.

11

பிறன்கைப் பொருள்வவ்வான வாழ்த லினிதே
ஆறமபுரிந தலலவை நீக்க லினிதே
மறந்தேயு மாணு மயரிகட் சேராத்
நிறுநெரிநது வாழ்த லினிது.

12

வெலவது வேண்டி வெகுளாதா னோன்பினிதே
ஒலலுந் துணையுமொன் றுப்பபான் பொறையினிதே
இலலது காமுற் திரங்கி யிடர்ப்பட்டார்
செய்வது செய்த லினிது.

13

தானங் கொடுப்பான் றகைபாணமை முன்னிலிதே
 மானம் படவரின வாழாமை முன்னிலிதே
 ஊனங்கொண்டாடா நுநுதி முடையவை
 கோணமுணையா னகோட விலிது

14

கயவரைக கையிகாது வாழக விலிதே
 உயாவுளளி முடிசும் பிறந்த விலிதே
 எளிய ரிவரென திசமுநதுரையாறாகி
 ஒளிபட வாழதலிலிது

15

அடைதா துபாகூர வாரந விலிதே
 கடங்கொண்டு செபவா மசயத விலிதே
 சிறந்தமையத மேலவிய ராயினு மாறாய
 தநிநதுரைத்த லாறந விலிது.

16

கற்றநிகதா க றுங் கருப பொருள்விலிதே
 பற்றமைபா வேகநவீழ வாழாமை முன்னிலிதே
 தெற்றென விலிதே மகநிகதலோத திங்குகார
 பததமையிற பாங்கலிபதி.

17

எல்லியம் போது வழு பாரமை முன்னிலிதே [தே
 சொல்லுங்காற் சோர்வின்னிச் சொல்லுகனமாண்டினி
 புலவிக் கொள்ளினும பொருளல்லார தங்கேணமை
 கொள்ளா விடுத விலிது,

18

சிறந்த நூலையான படைக்கல மாண்பினிதே
 நடராசுடையான பஞ்சபாணமை முனையினிதே
 எந்தையான புமாதன வினரிதேனப்பாலபநிம
 கருநா ஷடையான வ நூது

19

புறையான குணபான பிணிநா மை முனையினிதே
 துச்சி விநாது துயாகூரா மாண்பினிதே
 நந்தபேரபஞ்ச கருநியாமனென உளந
 பிணிநாமை பிணிது.

20

இன்னொரு நாற்பது:

மகாநிவகேசன மறமன்னா நீழவாழக வினனா
 கொடுநீர் புலையினறி நீங்குக வினனா
 கடுமையாழி யானா தொடாபினனா வினனா
 மருமாவாழக லுயிராகரு.

21

எருதி லுழவாக்குப போகீர மினனா
 கருவிகண மாறிப புறங்கொடுத்த வினனா
 திருவுடை யானாச் செறவினனா வினனா
 பெருவுலியாக் கினனா செயல.

22

ஆற்ற லிலாதான் விடுத்த படையின்னா
நாற்ற மிலாத மலரின் வனப்பின்னா
தேற்ற மிலாதான் றுணியின்னா வாங்கின்னா
மாற்றமறியா னுரை.

23

பொருளுணர்வா ரில்வழிப் பாட்டுனாத்த னின்னா
இருள்கூர் சிறுநெறித் தாந்தனிப் போக்கினா
அருளிலரா தங்கட் செலவினா வின்னா
பொருளிலலான் வணமை புரிவு.

24

உடன்பா டிலாத மனைவிதொழி லின்னா
இடனில சிறியாரோ டியாத் தகட் பின்னா
இடங்கழி யாளர் கொடாபின்னா வின்னா
படமுடையா காணப் புகல.

25

உண்ணாது வைக்கும் பெருமபொருள் வைப்பின்னா
நண்ணப் பகைவர் புணர்ச்சி நனியின்னா
கண்ணி லொருவன் வனப்பின்னா வாங்கின்னா
எண்ணிலான் செய்யுங் கணக்கு.

26

குலத்திற் பிறந்தவன் கல்லாமை யின்னா
நிலத்திட்ட நல்வித்து காளுமை யின்னா
நலத்தகையார் நாணின்மை யின்னா, காங் கின்னா
கலத்தல் குலமில் வழி.

27

மாரிகாட் கூவுங் குயிலின் குரலின்ன
 வீரமி லாளர் கடுமொழிக் கூற்றின்ன
 மாரி வளம்போக்கி னுராக்கின்ன வாங்கின்ன
 மூரி யெருத்தி னுழவு.

28

ஈத்த வகையா லுவவாதாக் கீப்பின்ன
 பாததுண விலலா ருழைச்சென் றுணவின்ன
 மூத்த விடத்துப்பிணியின்ன வாங்கின்ன
 ஒத்திலாபபராபபா னுணா.

29

பெரியாரோ டியாக்த தொடர்விடுத லின்ன
 அரியவை செய்து மென டுரைகத லின்ன
 பரியாக்குத் தாமுற்ற கூற்றின்ன வின்ன
 பெரியாக்குத் தீய செயல.

30

கல்லாதாணுருங் கலிமாப் பரிப்பின்ன
 அலலாதான் சொல்லு முனையின பயனின்ன
 இலலாவாய்ச் சொல்லி னயமின்ன வாங்கின்ன
 கல்லாதான் கோட்டி கொளல.

31

பண்ணமையா யாழின்கீழ்ப் பாடல் பெரிதின்ன
 எண்ணறியா மாந்தரொழுக்குநாட் கூற்றின்ன
 மண்ணின் முழவி னெலியின்ன வாங்கின்ன
 தண்மையி லாளர் பகை.

32

பொருளிலான் வேளாண்மை காழுறுத வின்ன
 நெடுமாட நீணகாக் கைத்தின்மை யின்ன
 .அடுபனைபார்த்திருந் தூணின்ன வின்ன
 கெடுமிடத்துக் கைவிடுவார் நட்பு.

33

நன்னெறி.

என்னு முகம் னியம்பா தவர்கண்ணும்
 கொணுபொருள்கொடுப்பா தீதற் றுர்—துன்றுசுவை
 புவற் பொலிதழலாய் பூங்கை புகழுவோ
 நாவிற் குதவு நயந்து.

34

பிறர்க்குதவி செய்யார் பெருஞ்செலவம் வேறு
 பிறர்க்குதவி யாக்குபவர் பேராம்—பிறர்க்குதவி
 செய்யாக் கருங்கடனீர் சென்று புயன்முகந்து
 பெய்யாக் கொடுக்கும்பிறர்க்கு.

35

நீக்க மறுமிருவர் நீங்கிப் புணர்ந்தாலும்
 நோக்கி னவர்பெருமை நொய்தாகும்—பூக்குழலா
 நெல்லி னுமிசிறிது நீங்கிப் பழமைபோல
 புல்லினுந் திண்மைநிலை போம்.

36

கடலே யனையமயாங் கலவியா லெனனும்
ஆடலே நனையசெருக் காழ்த்தி—விடலே
முலிககரசு கையான முகந்துமுழங்கும்
பனிம்கடலு முண்ணப் படும்.

37

உள்ளங் கவாந்தெழுந் தோங்குகினங் காத்துக்
கொள்ளுங் குணமே குலா ரெனங்—வெள்ளம்
தடுத்த லரிதோ தடங்கரைதான போர்த்து
விடுத்த லரிதோ விளம்.

38

தங்குரைதீர் வுள்ளா தளநது பிரக்குநூஉம்
வெங்குறைதீர்க் கிப்பா விழுமி யோரா—நீங்கள்
கறையிருளை நீக்கக் கருகா துலகில
நிறையிருளை நீக்குமே லினது.

39

கிலலா னுக் கன்பிங் கிடம்பொரு ளேவன்மற்
நெலலா மிருந் துமவற் கெனசெய்யும்—நலலாய்
மொழியிலாக் கேது முதுநா நொடியும்
வழியிலாக் கேது விளக்கு.

40

இன்சொலா லன்றி யிருநீர் வியனுலகம்
வன்சொலா லெனது மகிழாதே—பொன்செய்
ததீர்வனையாய் பொங்கா தழற்கதீரற் றணனென்
கதீர்வரவாற் பொங்குங் கடல.

41

நல்லோர் வரவா னகைமுகங்கொண்டின்புறீஇ
அல்லோர் வரவா னழுங்குவார்—வல்லோர்
தீருந்துந் தளிர்காட்டித் தென்றலவரத் தேமா
வருந்துஞ் சுழல்கால வர.

42

எழுத்தறியார் கல்விப் பெருக்க மனைத்தும்
எழுத்தறிவார்க் காணி னிடையாம—எழுத்தறிவா
ஆயுங் கடவு ளவிர்சடைமுன் கண்டளவில்
வியுஞ் சுரநீர் மிகை.

43

ஆக்கு மறிவா னலது பிறப்பினால்
மீக்கொ ஞாயர்விழிவு வேண்டறக—நீங்கு
பவரா ரரவின் பருமணிகண் டெனறும
கவரார் கடவின் கடு.

44

உண்டு குணமுங் கொருவர்க் கெலினுங்கீழ்
கொண்டு புகலவதவர் குறறமே—வண்டுமலர்ச்
சேக்கை விருப்புஞ்செழுமபொழிலவாய் வேமபன்றோ
காக்கை விருமடபுங் கன்.

45

உடவின் சிறுமைகண் டொண்புலவர் கல்விக்
கடவின் பெருமை கடவார்—மடவரால்
கண்ணளவாய் நின்றதோ காணுங் கதிரோளிதான
விண்ணளவா யிற்றோ விளம்பு.

46

கைம்மாறுகவாமற் கற்றறிந்தோர் மெய்வருந்தித்
தம்மா வியலுதவி தாஞ்செய்வார்—அம்மா
முளைக்கு மெயிறு முதிசுவை நாவிற்கு
விளைக்கும் வலியனதா மென்று.

17

பேரறிஞர் தாக்கும் பிறாதுயரந்தாங்கியே
வீரமொடு காக்க விரைகுவார்—நேரிழாய்
மெய்சென்று தாக்கும் வியன்கோ லடி தன்மேல
வைசென்று தாங்குங் கடிது.

48

அறிவுடையா ரன்றி யதுபெறார் தட்பால்
செறிபழியை யஞ்சார சிறிதும—நிறைநுதால
வண்ணஞ் செய் வாள்விழியை யனறி யறைகுருட்டுக்
கண்ணஞ்சு மோ விருளைக் கணடு.

49

தக்காக்கே யீவர் தகார்க்களிப்பா ரில்லென்று
ரிக்கார்க் குதவார் விழுமியோர்—எக்காலும்
நெலனுக்கிற் பாதே நானறிக் காட்டுமுளி
புலனுக் கிறையாரோ போய்.

50

லலார் செய்யுங் கேண்மை நாடோறு நன்றாகும்
அல்லார் செய்யுங்கேண்மை யாகாதே—நலலாய்கேள்
ராய்முறறிந் தின்றீங் கனிபா மிளந்தளிர்நாள்
ய்முற்றி நெனனுகிப் போம்.

51

பொன்னணிபும வேந்தா புனைபாப பெருங்கலவி
 பன்னு மறிஞ்சைத கா மறொருவவா — மின்னுமணி
 பன்னு மறிஞ்சைத கா மறொருவவா — மின்னுமணி
 பன்னு மறிஞ்சைத கா மறொருவவா — மின்னுமணி

5

நளவெணா.

சாகல கவருடல் சளஞ்ஞடல் பொய்யொழிதல்
 சாகல கவருடல் சளஞ்ஞடல் பொய்யொழிதல்
 சாகல கவருடல் சளஞ்ஞடல் பொய்யொழிதல்
 சாகல கவருடல் சளஞ்ஞடல் பொய்யொழிதல்

56

அதனைவோ கலனு மருநகரின சோக்கும
 தநததைபே கொண்டருளைத் தேயாசும-மறததைமே
 'பூணெ ரோ தஞ்செய்யும பெ டச்சுதை மிக்கோக
 திணடுவந்தா பொன்னா தெரிந்தது.

57

உருவழிசு கு முணமை யுயாவழிக்கும வணமைத்
 திருவழிக்கு மாணஞ் சிதைக்கும—மருவம
 ஒருவரோ டனபூழிக்கு மொன்றலல சூது
 பொருவரோ தக்கோ புரிந்தது.

சேவலை கரையிழந்தால் வேத நெத்பிறழ்ந்தால்
 ஞர்ல முழுது நடுவிழந்தால்—சீலம்
 ஷழிவரோ செமமை யுரைதிறம்பாச் செய்கை
 அழிவரோ செங்கோ லவா.

56

பொன்னுடைய றேனும் புகழுடைய ரேனுமற்
 றென்னுடைய ரேனு முடையரோ ---இன்னடியில
 புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
 மக்களையிங் கிலலா தவா.

57

சொன்ன கலையின் னுறையனைத்துந் தோய்ந்தாலும்
 என்ன பயனுடை ததா மினமுகத்து--முன்மை
 (சு) மருதலைக் கிண்கணிக்காற் கோமக்கள், பாடவாய்ச்
 சிறுமுதலை கேளாச் செவி.

58

சினக்கிரவேற் கண்மடவாய் செல்வர்பார் சென்றீ
 எனக்கெனறு நிமமாற்றங் கண்டாய்--தனக்குரிய
 தானை னுடைத்துத் தருமத்தை வேர்ப்பறித்து
 மாணந் னுடைப்பதோ வாள்.

59

அரிச்சந்திரபுராணம்.

சையமையண்மையி லுயிர்க்கொரு துணைபெனச்சிறந்
வாய்மை யாலகந் தூய்மையா மற்றிலம புபத்தைத
தூய்மை செய்வது நீரலாற் சொல வின்னவே துளதோ
வாய்மைசெய்யினும வாய்மையே கோனபெனகசநுத

புலைய னுாவீரும் பாதவிப புன்புலால் யாக்கை
கலையெ ளுமருண நெயிரினு ளெடி துறச் சிறந்தே
தலைமை மீசாதரு சதநயம பிறழ்வது தரிசியம
கலையுணராதநீ யெமக்கிது கழறுவ தழகீகா.

61

இமமை யமபைவி டெனமறை புலங்கொள வியமபும
முமமை யுத்தரு முறைபுடைத் தெனுக்கில முரணி
எமமை யாழ்வயிற றடக்கமீட் மெழுகலா வெரிவாய்
வெமமைகூடா குய்க்கினு மெய்மமையைவிடேமால.

பதியி ழுந்தனம பாலனை யிழந்தனம் படைத்த
கதியி ழுந்தன மினிகமக் குளதென நினைக்கும்
கதியி ழுக்கினுங் கட்டுரை யிழக்கிலே மென்றார்
பதியி ழுந்துதன் வாயிழந் தருந்தவன் மறைந்தான். 63

நீதிநெறிவிளக்கம்.

அறம்பொருளின்பழம் வீடுமாய்க்குற
புறங்கடை வலன்கையு நாட்டும்—உருங்கவெலான்
முறறுழிபுங் கைசொடுகுங் கலவியி னூங்கிலலை
சிற்றுயிர்க் குறறுதுணை.

64

எததுணைய வாயினுங் கலவியிடமறிக
துய்கதுணா விலலெனினிலாது—உய்ததுணாநதும
சொலவனமை யினெனினெனென மெதுணைடெல
பொனமலா நாற முடைத்து.

65

வருந்திக காங் கறறன வேர்பாது மறறும்.
பரிந்து சிலகற்பான டுடங்கல—கருங்கனம்
சைக்கலகத வுய்தனா சொரிந்திட் டரிப்பரித்தாங்
கெய்ததுப பொருளசெய த்தல.

66

கறறோர்க்குக் கலவி நலனை கலநலலா
மறறோ ரணிகலம் வேண்டாவாம்—முறற
முறறணிப பூணுக்குப பூணவேண்டா யாரோ
அழகுக் கழகுசெய வார.

67

முறறு முணாநதவ ரிலலை முழுவதுஉம்
கறறன மென்று களியறக—சிறறுளியால
கலலுந் தகருந் தகரா கனங்குழாய்
கொலுலலைக் கூடத்தி னுல.

68

தம்மின் மெலியாரை ரோக்கித் தமதுடைமை
அம்மா பெரிதென் நகமகிழக—தமமினும்
கற்றாரை நோக்கிக் கருத்தழிக கற்றவெலலாம
என்றே யிவர்க்குநா மெனறு.

61

கல்வி யுடைமை பொருளுடைமை யென்றிரண்டு
செல்வமுஞ் செல்வ மெனப்படும—இலலார்
குறையிரநது தபமுன்னா நிறபாபோற் முழும
தலைவணங்கித் தாழ்ப்பெயின்.

70

ஆக்கம் பெரியா சிறியா ரிடைப்பட்ட
மீச்செலவு காணி னனிதாழ்ப—தூக்கின
மெலியது மேனமே லெழுச்செலலச்செல
வனிதன்றே தாழ்க் துலைகரு.

71

தன்னை வியப்பிப்பான் நற்புகழ்த லீச்சுடர்
நன்னீர் சொரிநது வளாத்தறமுல—தன்னை
வியவாமையன்றே விபபாபவ தினபம
கயாவாமையன்றே நலம.

72

பிறராற் பெருஞ்சுட்டு ஷேணடுவான யானடும்
மறவாமே நோற்பதொன் னுண்டு—பிறாபிறா
சீரெல்லாந் தூற்றிச் சிறுமை புறங்காநது
யார்யார்க்குந் தாழ்ச்சி சொலல.

73

கற்பன வுழற்றா கலவிக் கழகத்தாங்
கொற்கமின லுத்தைவா யங்காததல—மறறுத்தம
வலலுரு வஞ்சனமி னென்பவே மாபறவை
புலலுரு வஞ்சவ போல.

74

கறறன கலலாற செவிமாட்டிக் கையினு ம
குறறந தமதே பிறிதனறு—முறறுணாநதூம
தாமவா தன்மை யுணராதா தமமுணா
வதிலரை நோவ தெவன.

75

கணணிற் சொவிச்செவியி னோட்கு மிறைமாட சி
புணணியத்தின பாலதே யாயினும—தண்ணளிபால
மனபதை யோமபாதாக் கெனனும் வயபுபடைமற
நென்பயக்கு மாணல லவாககு.

76

குடிகொன் றிறைகொள்ளுங் கோமகற்குக் கறறா
மடிகொன்று பாலகொளலு மாணபே—குடியோம்பிக்
கொள்ளுமா கொள்வோர்க்குக் காணடுமே மாந்தியம
வெள்ளத்தின மேலுபபல.

77

முடிபப முடித்துப்பின பூசுவ பூசி
உடுபப வுடுததுணப வுண்ணு—இடித்திடித்துக்
கட்டுவா கூற்ற செவிகொளா கணவிழிய
நெட்டுயிரப்போ நிற பிணம.

78

ஒறறிற் றெரியா சிறைப்புறத் தேர்துமெனப்
பொறேடு டீணையாத் தெரிதந்தும்—சூற்றம்
புறிவரிதென் மஞ்சுவதே செங்கோன்மை சென்று
முறையிடினுங் கேளாமை யன்று.

76

ஏதிலா யாதும் புகல விறைமகள்
கொதொரீஇக் கொள்ளை முதுக்குறைவு—நேர்நின்ற
சாக்கை வெளிதென்பா ரெனச்சொலாந்தாய்க்கொலை
சாலபுடைத்தென்பாரு முண்டு.

80

கண்கூடாப் பட்டது கேடெனினும் கீழ்மக்கட்
குணமீடா ஷுணர்ச்சிமற் தில்லாகும—மணடெரி
தான்வாய் மடுப்பினு மாசுணங் கண்டுயிலவ
பேரா பெருமூச் செறிந்து.

81

வாங்குங் கவளத் தொருசிறிது வாய்தப்பின்
தூங்குங் களிஞே துபருறா—ஆங்கதுகொண
டுரு மெறும்பிங் கொருகோடி யுய்யுமால
ஆருங் களையோ டயின்று.

82

உறுதி பயப்ப கடைபோகா வேனும
இறுவரை காறு முயல்ப—இறுமுயிராக்கும
ஆயுண் மருந்தொழுக்க நீதன்று லல்லனபோல
ஆவனவு முண்டு சில.

83

மமபவருத்தம் பாரா பதிநாக்கார் கண்டுஞ்சார்
வவ்வெவர் தீயமடி மேற்கொள்ளா—செவ்வி
சுருபையும பாரா அவரதிபுங் கொள்ளா
சருமமே கண்ணாதிபிபு.

84

நிறிய பசையெனினு மோபபுத நெறாநா
பெரிதும் பிழைபா டையா—நீநாகயத்
தாழநீ படுவிற நவனை துதிபதினும்
பாளை நிழல்காண பரித.

85

புறநட் டகபவோப்பார் நச் சுப்பகைமை
வவ்விமிட்டு வேளுகால வெணடுப—கழிபெருங்
கணனெடைட்டுச் செய்பியல் கருவியிட் டாற்றுவார்
புணவைத்து மூடா பொதிபு.

86

எனக்க கறுப்பெனின னலல செயினும்
அனைத்தெவையுந் தீயவே யாகும்—எனைத்துனையும்
தீயவே செய்யினு நல்லவாக் காண்பவே
மாசின மனத்தி னவா.

87

இனியவ ரென்சொலினு மின்சொலலே யின்னார்
கனியு மொழியுங் கடுவே—அனல்கொளுந்தும் [பச்
வெங்காரம் வெய்தெனினு நோய்தீர்க்கு மெய்பொழிப்
சிங்கி குன்றீர்துங் கொலும்.

88

நல்லா நெழுமிக்கின் றலைநின்றார் நல்கூர்ந்தும்
அல்லன செய்தற் கொருப்படார்—பல்பொறிய
செங்கட் புனியே றறப்பசித்துந் தின்னொவாம
பைங்கட் புனத்தபைங் கூழ்.

§

பெற்ற சிறுகப் பெருத பெரிதுள்ளும்
சிறுயிர்க் காக்க மரிதம்மா—முற்றும்
வரவர வாயமடுத்து வல்விராய் மாய
எரிதழன் மாயா திரா.

§

வள்ளன்மை யிலலாதான் செல்வத்தின் மற்றையோ
நல்குறவே போலு நனிநல்ல—கொன்னோ
அருளில் னன்பிலன் கண்ணறைய னென்று
பலரர லிகழப் படான்.

§

நாகை யரிதெனினு மின்சொலினு நலகூாதல்
ஒகோ கொடிது கொடிதம்மா—நாகொனது
தீவினைக் கம்மியனால் வாய்பூட் டிடப்படினாற்
ருவா விவரென்செய் வார்.

§

சிறுமுயற்சி செய்தாங் குறுபயன் கொள்ளப்
பெறுமெனில் ருழ்வரோ தாழார்—அறனெல்ல
எண்மைய வாயினுங் கைவிட் டரிதெனினும
ஒண்மையிற் தீர்ந்தொழுக லார்.

செய்க்கடவ வல்லனவுஞ் செய்துமன் னென்பார்
 நயத் கஞ் நாகரிக மென்னும—செயிர்த்துரைப்பின்
 நெஞ்சுநோ மென்று தலைதுமிப்பான் நண்ணளிபோல்
 எஞ்சா தெடுத்தனைக்கற் பாற்று.

பகையின்று பல்லார் பழியெடுத் தோதி
 நகையொன்றே நன்பயனாய்க் கொள்வான்—பயமின்று
 மெய்விதாபுக் காண்பான் கொடிறுடைத்துக் கொல்
 சைவிதிர்த் தஞ்சர்ப்படும. [வான்போல் 95

தெய்வ முளதென்பா தீயசெய்ப்புகின்
 தெய்வமே கண்ணின்று நின்றொறுக்கும்—தெய்வம்
 இலதென்பார்க் கில்லைத்த மின்புதல்வர்க் கன்றே
 பலகாலுஞ் சொல்வார் பயன். 96

தீய செயல்செய்வா ராக்கம்பெருகினும
 தீயன தீயனவே வேறல்ல—தீயன
 நல்லன வாகாவா நாவின் புறநக்கிக்
 கொல்லுங் கவயமா போல். 97

வஞ்சித் தொழுஞ் மதியினிகாள் யாவனாயும்
 வஞ்சித்தோ மென்று மகிழன்மின்—வஞ்சித்த
 எங்கு முளனொருவன் காணுங்கொ லென்றஞ்சி
 அங்கங் குலை தறிவு. 26

மறைவழிப் பட்ட வழியொழி தெய்வம்
 பறையறைந்தாங் கோடிப் பரக்கும்—கழிமுடைப்
 புண்புலா னுற்றம் புறம்பொதிநது மூடினும்
 செனறுடைக்குஞ் செயரா முகநது. 9

அறநெறிச்சாரம்.

காலச்செய வோ பொறுத்த கைகடைபிடித்து
 சாலச்செய வாழே தல்லபடியா—காலே
 கிடந்தா னெழுத லரிசானமற முன்கொல
 அறங்காலே செய்யாத வாறு. 10

சென்றநா ளெல்லாளு சிறுவிரல வைத்தெண்ணலாம்
 நின்றநாள் யாக்கு முணர்வரி—அதனொரு நவன்
 நனடைபுரியாது நாளுடைய வடடிருக்கும்
 புன்மை பெரிது புறா. 10

பட்ட வகையாற பலரும் வருந்தாமல்,
 கட்டுடைத் தாகக் கருதிப் பலலறம்
 முட்டுடைத் தாக விடைதவித்து வீழ்தலில்
 கட்டாளு னாதலே நன்று. 10

பலுகற்றோம் யாமென்று தற்புகழ வேண்டா
அலாகதா ஞாயற்றைக் கைக்குடையுங்—காக்கும்
சிலகற்றார் கண்ணு முளவாம பலகற்றர்க்
கச்சாணி யன்னதேதாசொல.

103

தன்னைத்தா னெஞ்சங் கரியாகத் தானடங்கின்
பின்னைததா னெய்தாப பயனிலலை—தன்னைக்
குடி கெடுக்கு நெஞ்சிற்குக் குறேறவல செய்யின
பிடிபடுக்கப் பட்ட களிநு.

10

நினை யர்ப்பெறு கிற்கிலை னன்னெஞ்சே
பின்னையான யாபாப பெறுகிறபேன—நினை
அர்ப்பெறு கிற்ப்பனைந் பெற்றேனமற் றீனடு
துறக்கந திறப்பதோர தாள்.

105

உள்ளு நிருநதுத முள்ளமறப் பெற்றாரேல்
களளிந் சோலைபாங் காட்டுளார்—காட்டுள்ளும்
உள்ள மறப்பெறு கலலாமே னுட்டுள்ளும்
கண்ணி கடுவுநு ளார.

106

காய்த னுவத்த லகற்றி யொருபொருட்கண்
ஆயத லறி ஷடையார் கண்ணதே—காய்வதண்கண்
உற்ற குணநதோன்ற தாகு முவப்பதன்கண்
குற்றமுந் தோனறுக்கெடு.

107

வீருந்து புறந்தரான் வேளாண்மை செய்யான்
பெருந்தக் கவளையும பேணுன—பிரிந்துபோய்க்
கல்லான் கடுவினை மேற்கொண் டொழுதுமேல
இலவாழ்க்கை யென்ப திருள். 108

அட்டுண்டு வாழ்வார்க் கதிதிக ளெஞ்ஞான்றும்
அட்டுண்ண மாட்சி யுடையவர்—அட்டுண்டு
வாழ்வார்க்கு வாழ்வா ரதிதிக ளென்றுரைத்தல்
வீழ்வார்க்கு வீழ்வார் துணை. 109

மருவிய காதன் மனையாளும் தானும்
இருவரும் பூண்டர்ப்பினலலால்—ஒருவரால்
இலவாழ்க்கை யென்னு மியலபுடைய வான்சகடம்
செலலாது தெற்றிற்று நின்று. 110

நாற்றமொன் றில்லாத பூவொடு சாந்தினை
நாற்றந்தான் வேண்டி யதுபோலும்—ஆற்ற
மறுவறு சீலமு நோன்புமில் லாரை
உறுபயன் வேண்டிக் கொள். 111

இமமை யுடக்கத்தைச் செய்து புகழாக்கி
உம்மை யுயர்கதிக் குய்த்தலான்—மெய்மையே
பட்டாங் கறமுரைக்கும் பண்புடை யாளரே
கட்டா ரெனப்படு வார். 112

வைகலு நீருட் கிடப்பினுங் கலவிற்கு
மெலலென்ற சால வரிதாகு மஃதேபோல்
வைகலு நலலறங் கேட்பினுங் கீழ்கட்குக்
சுலலினும் வலலெனனு நெஞ்சு.

113

பாமபுண்ட நீரொல்லா நஞ்சா ம பசுவுண்ட
தேமபடு தெண்ணீ ரமுதமாம —ஒம்பற்
கொளியா முயாநதோர்க்கு ஞான மதுப்பால்
களியாங் கடையாயா மாட்டு.

114

கலலா வொருவனைக் காரணங் காட்டினும்
இலலைமற் றொன்று மறனுணாதல—நலலாய்
நறுநெய் நிரையுநக வுப்பபினு முழை
பெறுமோ கவையுணரு மாறு.

115

கட்டளை கோடித் திரியிற் கருதிய
ஜீட்டிகையுங் கோடு மதுபோலும்—ஒட்டிய
காட்சி திரியி னறந்திரியு மெனனுபாபா
மாட்சியின் மிக்கவர் தாம.

116

கெடுக்கப் படுவது தீக்கரும நாளும்
கொடுக்கப் படுவ தருளே—அடுத்ததுத்
துண்ணப் படுவது நன்ஞான மெப்பொழுது
எண்ணப் படுவது வீடு.

117

திரையவிதது நீராட லாகா வுரைப்பார
உடைபவித தொன்றுஞ்சொல விலலை—அடைசராபச்
செயதுமா மென்னினு மாகா துளவனாயால
செய்தவாக்கே யாகுந்திநு. 118

உடபுக் குவட டி ன மிசை பிருந் துண்ணினு ம
இட்டுணுக் கால து கூராதாம—தொகச
உடமபும பொருளு முடையானோ நனமை
தொடங்காக்கா லென்ன பயன 119

இனசொல விளை விலனு வீத மீடு விததாக
வனசொற களை உட்டு வாயமை பெருவடடி
அனபுநீர் பாயச்சி பறக்கதி நீனமீவா
பைங்கூழ் சிறுகாலைச் செய. 120

குற்றத்தை நன்றென்று கொண்டு குணமின்றிச்
சென்ற முதலா வுடையவரைத்—தெற்ற
அறிந்தானே நேத்து மவாசனைக கண்டால்
துறந்தெழுவார தூயகாட்சியார. 121

உணர்ச்சியச் சாக வுசாவணடி யாகப்
புணர்ச்சிப் புலனைநதும பூட்டி—உணர்நதனை
ஊர்கின்ற பாக னுணர்வுடைய னாகுமேல
போகின்ற தாகும பிறபடி. 122

பழமொழி

சுலவிபா னைபாநிநுட்ப ச் ஸா முன
சொலவிப கலெவுந தீபவாம--எல்லாம
உலவாநா நாட தமனாயில லாநந
நகாபுந கிடுபீபான குவது

120

னனொன பபவாநாந கிடுபாபாப
புசனது முநுதீப நுநுத வெநுதீப
புசனதுலாநு பசாபப வதுபால நீபாபுந
ஒனபாண்டாம வானிகநி

121

நாபுநமொன பகனதுபுந ககதாநுந
புநுடு பபமீபுநு நுநுல கிளபாணி
நீநகந வெநப சீநேபபுநநிந தாமிருகந
கொடு குரைநது விடல.

125

ஒனநி யமையா விருமுது மககனும்
பொனநினமைசனமே பொருள பொருளாச கொள்ப
ஒனறும் வனகபா நறஞ்செயக வுநகநுளின [வோ
குனதும் வழிதபேபதில.

126

மாய்வதன் முன்னே வகைபபட்ட நல்வினையை
ஆய்வினறிச் செய்யாதா பின்னை வழிநினைந்து
நோய்காண பொழுதி னறஞ்செய்வாக் காணுமை
காய்காணிற் கற்காணு வாறு. 127

தரையுந் தமமைப புகழ்ந்துரைக்கும் போழ்தில
அமரா ததனை யகற்றலே வேணடும
அமையாரும் வெற்ப வணிபாரே தமமைத்
தமவேனுங் கொள்ளாக் கலம. 128

மறுமனத்தா னல்லாத மாகலத்த வேந்தன்
உறுமனத்த னாகி யொழுகின்—செறுமனத்தா
பாயிரங் கூறிப் படைதொக்கா லெனசெய்ப
ஆயிரங் காகைக்கோ கல. 129

கற்றறிவார் கண்டதடக்க மடங்காதார்
பொச்சாகநு தமமைப புகழ்ந்துரைப்பார்—தெற்ற
அறைகல லருவி யணிமலை நாட
நிறைகுட நீதனும்ப வில. 130

கோவாத சொல்லுங் குணனில்லா மாக்களை
நாவா யடக்க லரிதாரும்—நாவாய்
கனிகள் போற் றுங்குங் கடற்சேர்ப்ப வாங்கி
வனிதோட் கிடுவாரோ வில. 131

உடைப்பெருஞ செலவத துயாகதபெருமை
அடக்கமி லுள்ளதத னாகி— நடக்கையில்
முள்ளிய னலலானமேல வைத்தல குரங்கினகை
கொள்ளி கொடுத்த விடல. 132

எண்ணக குறைபடாச் செலவமு மிற்பிறப்பும்
மன்ன ருடைய வுடமையும்—மன்னரால்
இன்ன ரெனலவேண்டி விமமைக்கு முமமைக்கும்
தமமை யுடமை தலை. 133

அருமை யுடைய பொருளுடையார தங்கண
கரும் முடைய ரைராடா—எருமைமேல
நாரை துயிலவதிட முர குளந்தொட்டுத
தேரை வழிச சென்ற ரில 134

பொல்லாது சொல்லி மறைந்தொழுகும் பேதைதன
சொல்லாலை தனனைத் துயாப்படுகும்—கல்லைய
மணலின முழுகி மறைந்து டிடக்கும்
நுணலுந்தன வாயாற கெடும். 135

மிககுப பெருகி மிகுபுனல பாயந்தாலும்
உபபொழிதல செலலா வெளிகடலபோல—மிகந்
இனகல நனகுடைய வாயினு மென்றும்
மணல மாகாவாங் கீழ், 136

பொருள் செரிந்து செலவாகுந் தவாகும
 இறைநம்பா மோபாசனை வேண்மெ—முறைதெரிந்து
 ிரெழுதா னாயினதுவா மொருபாசனம்
 பொருளியாபொழுது மாற 137

பொருள் லுநனசொல்லுந் பெயர்நின் றுணங்கற்பா
 வானசொல் வழிமறைய வாழ்த லு முண்டாம்பா
 னுனசொ லிடாயாடுபா தல்லா லொருவன்
 ினசொ லிடாயாடுபா தில் 138

திரிக்ரகம்

கனகுணங் குன்றாக் தசைமையுந் தாவிவீசி
 இனகுணத்தா றேவின செயதலும—கனகுணா வின்
 கானமறை யாளா வழிச்செலவு மீழ்முன றும
 மேனமுறை யாளா தொழில். 139

காளாள நென்பான கடன்படா வாழ்பவன்
 வேளாள நென்பான விருந்திருக்க வுணனாதான
 ிகாளாள நென்பான மறவாதா னிமழுவா
 காளாக வாழ்த லினிது. 140

ஒருவாயுட் காலவழங்கி வாழ்நல செருவாய்ப்பச்
 செயதவை நாடாச் சிறப்புடைமை செயதப
 பலநாடி நல்லவை கழறவிம முன்றும்
 நலமாட்டு நல்லவா கோள்.

141

உண்பொழுது நீராடி மாண்டனு மென்பெறினும்
 பால் பறநிச்சொல்லா விடுதலுந் தோல்வந்திச
 சாய்நுஞ் சான்றாணைய குன்றாமை மிமமுன்றும்
 ஆய மென்பார தொழில்

142

கன்ன பசிச் சென்றாரா யெளளா வொருவனும
 மனவிப செல்வதூதப் பொச்சாடபு நீத்தானும
 என்று பழுககா மிசநகாணு மிமமுன்றும்
 நினை புகமுடையா.

43

கோலஞ்சி வாழுங் குடியுங் குடிதழீஇ
 ஆரவாழிழ் போலு மமைச்சனுப —வேலின்
 கடைபணிபோற் நிண்ணியான காப்புமீ மூன்றும்
 படைவேந்தன பற்று விடல்.

144

முந்நீத் தினாயி னெழுந்தியங்கா மேதையும்
 நுண்ணூற் பெருங்கேள்வி நூற்கரை கண்டானும்
 மைந்நீமை யினதி மயலறுப்பா னிமமுன்றும்
 மெய்ந்நீமை மேனிற் பவர்

145

தன்னை வியந்து தருக்கலுந் தாழ்வின்நித்
கொன்னே வெகுளி பெருக்கலும்—முன்னிப
பல்பொருள் வெஃகுஞ் சிறுமையு மிமமூன்றும்
செல்வ முடைக்கும் படை. 146

வைத்தனை யின்சொல்லாக் கொள்வானு நெய்பெய்த
சோறென்று கூழை மதிப்பானு—மூறிய
கைபபதனைக் கட்டியென் றுண்பானு மிமமூவா
மெய்ப்பொருள் கணவொழ் வார். 147

கண்ணுக் கணிகலங் கண்ணோட்டங் காழுற்ற
பெண்ணுக் கணிகல நாணுடைமை—நண்ணும
மறுமைக் கணிகலங் கலவியிம மூன்றும்
குறியுடையார் கண்ணே யுள. 158

கிளைஞாக் குதவாதான் செல்வமும் பைங்கூழ்
விளைவின்கட் போற்றா னுழவும—இளையனாய்க்
கள்ளுண்டு வாழ்வான் குடிமையு மிமமூன்றும்
உள்ளன போலக்-கெடும். 149

நன்றிப் பயன்றுக்கா நாணிவியுந் சானோடிமுன
மன்றிற் கொடும்பா டொப்பானும்—நன்றினதி
வைத்த தடைக்கலங் கொள்வானு மிமமூவா
எச்ச மிழந்துவாழ் வார். 150

நோவஞ்சா தாரோடு நட்பும் விருந்தஞ்சும்
நர்வளையை யில்லத் திருத்தலும்—சீர்பயவாத்
தன்மை யிலாள ரயலிருப்பு மிம்மூன்றும்
நன்மை பயத்த வில்.

151

இல்லார்க்கொன் றீயு முடைமையு மிவ்வுலகில்
நில்லாமை யுள்ளு நெறிப்பாடு மெவ்வுயிர்க்கும்
துன்புறுவ செய்யாத தூய்மையு மிம்மூன்றும்
நன்றறியு மாந்தர்க்குள.

152

காவோ டறக்குளந் தொட்டானு நாவினுல
வேதங் கரைகண்ட பார்ப்பானும்—தீதிகந்
தொல்வதுபாத் துண்ணு மொருவனு மிம்மூவர்
செல்வ ரெனப்படுவார்.

153

நிறைநெஞ் சுடையாளை நல்குர வஞ்சும்
அறனை நினைப்பாளை யல்பொரு ளஞ்சும்
மறவனை யெவ்வுயிரு மஞ்சுமிம மூன்றும்
திறவதிற றீர்ந்த பொருள்.

154

வாய்கன் கமையாக் குளனும் வயிருரத்
தாயமுலை யுண்ணக் குழவியும்—சேய்மரபின்
கல்விமாண் பில்லாத மாந்தரு மிம்மூவர்
நல்குரவு சேரப்பட்ட டார்.

155

ததற்குச் செய்க பொருளை யறநெறி
 சேதற்குச் செய்க பெருநூலை—பாதும
 அநுப்புரிந்து சொல்லுக சொல்லையிமமுனதும
 இருஞ்ஞலகஞ் சேராதவானு.

159

கொண்டான குறிப்பறிவாள் கொண்டாட்டி கொண்டன
 செய்வகை செய்வான் றவசி கொடி தோரீஇ
 கலவ்வை செய்வா னரச னிவா மூவா
 பெய்யெனப பெய்யு மழை.

157

ஐயுரவ ரானை மறுத்தலு மாறுவற்ற
 எஞ்சாத நட்பினுட் பெய்வழக்குப் —நெஞ்சமாந்த
 கறபுடை யானைத் துறத்தலு மிமமுனதும
 நறபுடையி லாளர் தொழில.

158

நான் பணிக்கடி கை.

கள்ளி வயிற்றி னகில்பிறக்கு மான்வயிற்றின்
 ஒள்ளரி தாரம பிறக்கும பெருங்கடலுள்
 பலவிலைய முத்தம் பிறக்கு மறிவார்யார்
 நல்லாள் பிறக்குங் குடி.

159

கற்றார்முற் றேன்றோ கழிவிரக்கங் காதலித்தொன்
 ளுறார்முற் றேன்றோ வரு முகல—தெற்றென
 அலல புரிகதா க் கருகிதான் னு வெலலாம்
 வெகுண்டா முற் றேன்றாக் கெடும.

160

கனரூமை வேண்டுங் கடிப பிறாசெய்த
 கனநிலைப நன்றாக் கொளலவேண்டும்—என்றும்
 விடலவேண்டுந் தன்கண் வெகுளி யடலவேண்டும்
 ஆங்குந் சிதைச்சும வினே.

161

பாறநன்று பண்ணமையா யாழி னிறைநின்ற
 பெண்ணென்று பீடி லா மாநதரின—பண்ணழிந்
 தாாதலி னன்று படுத்தல பசைநதாரில
 தீததலிந் தீபபுகுத னன்று.

162

இனரூமை வேண்டி னிரவெழுத இந்நிலத்து
 மனனுதல வேண்டி னிசைநடுக—தன்னெடு
 செலவது வேண்டி னறஞ்செய்க வெல்வது
 வேண்டின் வெகுளி விடல்.

163

அலைப்பான் பிறிதுயிரை யாக்கலுங் குற்றம்
 விலைப்பாவிற் கொண்கேன் மிசைதலுங் குற்றம்
 சொலற்பால வல்லாத சொல்லுதலுங் குற்றம்
 கொலைப்பாலுங் குற்றமே யாம்.

164

கோனோக்கி வாழுங் குடியெல்லாந் தாய்முலையின
பானோக்கி வாழுங் குழவிகள்—வானத்
துனிநோக்கி வாழு முலக முலகின
வினிநோக்கி யினபுறாஉங் கூற்று,

165

திருவிற் றிறலுடைய திலலை ஒருவற்குக்
கற்றலின் வாய்தத பிறவிலலை—எறுளுளநும
இன்மையி னினனாத திலலையிலமெனனும
வன்மையின் வனபாட்ட தில.

166

கரப்பவர்க்குச் செலசா கவிழ்தலென ஞானநும
இரப்பவர்க்குச் செலசா ரொன றீவாரா-பரப்பமைந்த
தானைக்குச் செலசா தறுகணமை யுனுண்டல
செய்யாமை செலசா ருயிரககு,

167

பிறக்குங்காற் பேரெனவும பேரா இறக்குங்கால
நிலலெனவு நிலலா வுயிரனைத தும—நலலா
உடன்படிற் றானே பெருகுங் கெடுமென்புதல
கண்டனவுங் காணாக் கெடும.

168

போரின்றி வாடும பொருநாசீர் கீழவீழாத
வேரின்றி வாடு மரமெலலாப—நீபாய
மடையின்றி நீணைய்தல வாடும படையினறி
மன்னர்சீர் வாடி விடும.

166

மாற்ற முரைக்கும் மலருண்மை கூறிய,
மாற்ற முரைக்கும் வினைநலம தூக்கின்
அகம்பொதிந்த தீமை மனமுரைக்கு முன்னம்
முகமபோல முன்னுரைப்ப தில.

170

மலழபின்ந் மாலிலத்தார்க் கிலலை-மழையும்
தவநிலா நிலவழி யிலலை - தவமும்
அரசிலா நிலவழி யிலலை - யரசனும்
இலவாழ்வா நிலவழி யில.

171

யாறு ளடங்குங் குளமுள வீறுசால
மன்னா விழையுங் குடியுள தொன்மரபின்
வேத முறுவன பாட்டுள வேளாணம்
வேளவியோ டொப்ப வுள.

172

கண்ணிற் சிறந்த வுறுப்பிலலை கல்வியின்
நுண்ணிய வாய பொருளிலலை கொண்டானின்
துன்னிய கேளிர் பிறரில்லை யினுளின்
என்ன கட வுரு மில.

173

என்று முளவாகு நாளு மிருகடரும்
என்றும் பிணிபு தொழிலொக்கும்—என்றும்
கொடுப்பாருங் கொள்வாரு மன்னர் பிறப்பாரும்
சாவாரு மென்று முளா.

174

பழியன்மை மக்காளாற் காண்க வொருவன்
கெழுவின்மை கேட்டா லறிக பொருளின்
நிகழ்ச்சியா னுக்க மறிக புகழ்ச்சியால்
போற்றுதார் போற்றப் படும்.

175

ஊனுண் டெழுவை நிறம்பொறு உ நீர்நிலத்துப்
புல்லினு னின்புறு உங் காலேயாம—நெல்லின்
அரிசியா னின்புறு உங் நீழெல்லாந்தத்தம
வரிசையா னின்புறு உ மேல.

176

கைத்திலர் நல்லராங் கைத்துண்டாக் காவாரின்
வைத்தாரி னல்லர் வறியவா—பைத்தெழுந்து
வைதாரி னல்லா பொறுப்பவா செய்தாரின்
நல்லர் சிதையா தவா.

177

மகனுரைக்குத் தந்தை நலத்தை யொருவன்
முகனுரைக்கு முண்ணின்ற வேட்கை—அகனீப்
பிலத்தியல்பு புக்கா னுரைக்கு நிலத்தியல்பு
வான முரைத்து விடும.

178

தேவ ரனையர் புலவருந் - தேவர்
தமரனைய ரோரு ருறைவார்—தமருள்ளும்
பெற்றன்னர் பேணி வழிபடுவார் - கற்றன்னர்
கற்றாரைக் காத லவர்.

179

சாவாத வில்லை பிறந்த வுயிரெல்லாம்
தாவாத வில்லை வனிகளும்—மூவா
திளமை யிசைந்தாரு மிலலை-வளமையில்
சேடின்றிச் சென்றாரு மில

180

கொடுபதி னசனங் கொடுக்க - விடுபதின
உயிரிடை யிட்ட விடுக்க—எடுபதின
கிளையுட கழிந்தா ரெடுக்க கெடுபதின
வெருளி கெடுத்து விடல.

181

நல்லாக்குந் தம்மூரென் னூரிலலை நன்னெறிச்
செலவார்க்குந் தமமூரென னூரிலலை—அலலாக்
கடைகட்டுந் தமமூரென னூரிலலைத் தங்கைத்
துடையாக்கு மெவ்வூரு மூர்.

182

கல்லா வொருவாக்குத் தமவாயிற் சொற்கூற்றம்
மெலவிய வாழைக்குத் தானீன்ற காய்கூற்றம்
அலலவை செய்வாக கற்ங்கூற்றங் கூற்றமே
இலவிருநது தீங்கொழுகு வாள்.

183

களளாமை வேண்டுங் கடிய வருதலால்
தளளாமை வேண்டுந் தகுதி யுடையன
களளாமை வேண்டுஞ் சிரியாரோ டியார்மாட்டும்
கொள்ளாமை வேண்டுமெ பகை.

184

இளமைப் பருவத்துக் கல்லாமை குற்றம்
வளமிலாப் போழ்த்து வள்ளன்மை குற்றம்
கிளைஞரில போழ்திற் சினங்குற்றங் குற்றம்
தமரலலா ரில்லகத் தூண.

185

எலலா விடத்துங் கொடைதீது மக்களோக்
கலலா வளர விடநீது—நலலார்
நலந்தீது நாணற்று நிற்பிற் குலந்தீது
கொள்கை யழிந்தக் கடை.

186

மாசு படினு மணிதஞ்சீர் குன்றுவாம்
பூசிக்கொளினு மிரும்பின்கண—மாசோடும்
பாசத்து ளிட்டு விளக்கினுங் கீழ்தன்னை
மாசுடைமை காட்டி விடும்.

187

ஒருவ னறிவானு மெல்லாமயா தொன்றும்
ஒருவ னறியா தவனும்—ஒருவன்
குணனடங்கக் குற்ற முளானு லொருவன்
கணனடங்கக் கற்றானு மில்.

188

சிறுபஞ்சமூலம்.

பொருளுடையான் கண்ணதே போக மறனும்
அருளுடையான்கண்ணதே யாகும்—அருளுடையான்
செய்யான் பழிபாவஞ் சேரான் புறமொழியும்
உய்யான் பிறாசெவிக் குய்த்து. 189

படைதன்க் கியானை வனப்பாகு மெண்ணின்
இடைதனக்கு நுணமை வனப்பாம்—கடைதனக்குக்
கோடா மொழிவனப்புக் கோற்கதுவே சேவகற்கும்
வாடாத வன்கண் வனப்பு. 160

கண்வனப்புக்கண்ணோட்டங் கால்வனப்புச்செல்லாமை
எணவனப்பித் துணையா மென்றுரைத்தல்—பண்வனப்
கேட்டாரான் நென்றல் கிளர்வேந்தன் நன்னாடு | புக்
வாட்டானன் நென்றல் வனப்பு. 191

சிவம்பிக்குத் தன்கினை கூற்றநீள் கோடு
விலங்கிற்குக் கூற்ற மயிர் தான்—பலன்படா
மாவிற்குக் கூற்றமா ஞண்டிற்குத் தன்பார்ப்பு
நாவிற்கு நன்றல் வடை 192

நாணிலான் சால்பு நடையிலா னன்னோன்பும்
 ஊணிலான் செய்யு முதாரதையு—ஏணிலான்
 சேவகமுஞ் செந்தமிழ் தேற்றான் கவிசெயலும்
 நாவகமே நாடி னகை.

193

பெருங்குணத்தார் சோமின் பிறன்பொருள் வவ்வன
 [பின்
 கருங்குணத்தார் கேண்மை கழிநின்—ஒருங்குணம் உ
 தீச்சொல்லே காமின் வருங்காலன் நினைணிதே
 வாய்ச்சொல்லே யன்று வழக்கு.

194

மயிர்வனப்புங் கணகவரு மார்பின் வனப்பும்
 உகிர்வனப்புங் காதின் வனப்பும்—செய்தீர்ந்த
 பல்வின் வனப்பும் வனப்பல்ல னுங்கியைந்த
 சொலவின் வனப்பே வனப்பு.

195

வார்சான்ற கூந்தல் வரம்புயர வைகலும்
 நீர்சான் றுயரவே நெலனுயரும்—சீர்சான்ற
 தாவாக் குடியுயரத் தாங்கருஞ்சீர்க் கோயுயரத்
 ஓவா துடைக்கு முலகு.

196

அழியாமை யெத்தவமுஞ் சார்ந்தாரா யாக்கல்
 பழியாமை பாத்தலயார் மாட்டும—ஒழியாமை
 கன்றுசா வப்பால் கறவாமை செய்யறக
 மன்றுசார் வாக மனை.

பொச்சாப்புக் கேடு பொருட்செருக்குத் தான்கேடு
முற்றாமை கேடு மூரண்கேடு—தெற்ற
தொழின்மகள் நன்னொடு மாற்றாடி நென்னும்
உழுமகற்குக் கேடென்றுறை. 198

பொன்பெறுங் கற்றான் பொருள்பெறு நற்கவி
என்பெறும் வாதி யியம்பெறும்—முன்பெறக்
கல்லார்கற் றாரினத் தல்லார் பெறுபயே
நல்லா ரினத்து நகை. 199

நல்ல வெளிப்படுத்து திய மறந்தொழிந்
தொல்லையுயிர்க்குற்றுக் கோலாகி—ஒல்லுமேல்
மாயம் பிறர்பொருட்சண் மாற்றி மனத்தான்
ஆயி நொழித லறிவு. 200

நன்புலத்துள் வையடக்கி காளுநா னேர்போக்கிப்
புன்புலத்தைச் செய்செருப் போக்கியபின்—இன்புலத்த
பண்கலப்பை யென்றிவை பார்ப்படுப் பானுழவோன்
றுண்கலப்பை னாலோது வார். 201

கீபற நன்று நிழனன்று தன்னில்லுள்
பாரற நன்றுபாத் துண்படுகல்—கேர்பெற
நன்று தனிசாலை நாட்டிற் பெரும்போகம்
ஒன்றுமாஞ் சால வுடன் 292

சூலந்தொட்டுக் காடு பதித்து வழிசீத்
 துலந்தொட் டுழுவய லாக்கி—வளந்தொட்ட
 பாகு படுகிணற்றோ டென்றிவை பாற்படுத்தான்
 ஏகுஞ் சுவாக்க மினிது. 203

கான்பிறந்த வின்னினைநது தன்னைக் கடைப்பிடி ததுத
 கான்பிற ராற்கருகற் பாடுணாநது— தான்பிறரால
 சாக் வெனவாழான் சான்றார லெநநாளும
 ஆக வெனவாழ்த னனறு. 204

புண்பட்டார் போற்றுவா ரில்லாதார் போகுயிர்கள்
 சண்கெட்டா காலிரண்டு மிலலாதார்-கண்கடைபட்
 டாழ்நது நெகிழ்தவாக் கீதார் கடைபோக
 வாழ்நது கழிவா மகிழ்ந்து. 205

கழிந்தவை தானிரங்கான் கைவார நச்சான்
 இழிந்தவை யின்புருணிலலா —மொழிந்தவை [ரால்
 மென்மொழியா லுண்ணெகிழ்ந் தீவானேல் விண்ணே
 இன்மொழியாலேற்றப் படும். 206

தோற்கன்று காட்டிக் கறவார் கறந்தபால
 பாற்பட்டா ருண்ணார் பழிபாவம—பாற்பட்டார்
 ஏற்றயரா வின்புற்று வாழ்வன வீட்டழியக்
 கூற்றயரச் செய்பார் கொணர்ந்து. 207

சுத்தமெய்ஞ் ஞானந் தருக்கஞ் சமையமே
வித்தகா கண்டவிடுள்ளிட்டாங்——கத்தகத்
தநதவிய் வைநது மறிவான் றலையாய
சிறுதிபபிற் சிட்டன் சிறநது.

208

கண்ணுங்காற் கண்ணில கணிதமெழுத் தியாழினை
டெண்ணுங்காற் சாந்தே யிலைநடுங்கட்——டெண்ணுங்
இட்டவிய் வைநது மறிவா னிடையாய (கால
சிட்டனென றெண்பாபமெ.

209

கற்புடைய பெண்ணமிழ்து கற்றடங்கினுனமிழ்து
நற்புடைய நாடமிழ்து நாட்டுக்கு——நற்புடைய
மேகமே சோகொடி வேந்தமிழ்து சேவகனும்
ஆகவே செய்யி னமிழ்து.

210

பிழைத்த பொறுத்தல பெருமைசிறுமை
இழைத்ததீய கெண்ணி யிருத்தல——பிழைத்தல
பகைகெட வாழ்வது பலபொருளாறபலலா
நகைகெட வாழ்வது நனறு.

211

கதனன்னு சான்றாண்மை தீது கழிய
மதனன்று மாண்பிலலா முன்னா——விதநன்றம்
கோய்வாயிற் றீழுயிர்க்கீ துத்துங் குரைத்தெழுந்த
நாய்வாயு.ணல்லதசை.

212

தாபுமானவர்பாடல்.

அங்கங்கெனாதபடி பெங்கும பிரகாசமா
 யானந்த பூர்த்தியாகி
 அருளொடு நிறைந்ததென தன்னருள் வெளிக்குளே
 யகிலாண்டகோடி யெல்லாம்
 கங்குலபடிக்கிச்சை வைத்துயுக குயிராய்த
 தழைத்தகெழு மனவாக்கி னீல
 தடபாப னின்றகெழு சபயகோடிகளெல்லா
 தருதையவ மெனலதயவ மென்
 ரெங்குந தொடர்ந்தென வழுக்கிடவு நின்றதென
 வெங்கணும பெருவழக்காய்
 யாதினுய வல்லவொரு சித்தாகி யினபமா
 மெனறைக்கு முள்ள தெதுமேல
 கங்குலபக றநகின்ற வெலலையுள தெதுவது
 கருத்திற் கிசைந்த ததுவே
 கணைன வெலாமோன வருவெளிய தாகவும்
 கருதி யஞ்சனிசெய்குவாம்.

213

எத்தனை விதங்கடான கற்கினுங் கேட்கினுமென
 னிதயமு மொடுங்க விலலை
 யானெனு மகந்தைதா னெள்ளளவு மாறவிலை
 யாதினும் மபிமான மென்

தித்தமிழைசு குழிகொண்ட தீகையொழி மரக்கமென்
சேவமத்து நானறிகிலேன்

சிலமொடு தவவிரத மொருகனவி லாயினுந்
தெரிசனங் கண்டு மறியேன்

பொய்த்தமொழி யல்லான் மருந்துக்கு மெய்ம்மொழி
புசுன்றிடேன் பிறர் கேட்கவே

கொடுப்பதல்லலானு சுமபா விருந்தருள்
பொருத்தடாப பேதை நானே

சுத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
வவனிரிசை யுண்டோ சொலாய்

அண்டபகி ரண்ட முடிடங்கவொரு நிறைவாகி
பானந்த மான பரிசும்.

214

கந்தைதாய், தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
சந்தையிற் கூட்டமிதிவே

சந்தைக மிலலைமணி மாடமா ளிகைமேடை
சதுரங்க சேனைபுடனே

வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்த்ரசாலக் கோலம
வஞ்சனை பொறுமை லோபம

வைத்தனை மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ
வஞ்சனை யிலாத கனவே

எந்தநா னுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
பிரவுபக வில்லாவிடத்

தேகமாய் நின்றநின் னருள்வெள்ள மீதிலே
யானென்ப தறவு மூழ்கிச்

சிந்தைதான் றெளியாது சுழலும்வகை யென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகியென்

சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோமயா னந்தமே. 215

பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடிடேன்
என்னை நாடிய வென்னுயிர் நாதனே
உன்னை நாடுவ னுன்னருட்டுவெளி
தனனை நாடுவன் றன்னந் தனியனே. 216

கையு மெய்யுங் கருத்துக் கிசையவே
ஐய தந்ததற் கைய மினியுண்டோ
பொய்ய னேன்சிந்தைப் பொய்கெடப் பூரண
மெய்ய தாமின்ப மென்று வினைவதே. 217

சோதியே சுடரே சுகமேதுணை
நீதியே நிசமே நிறைவே நிலை
ஆதியேயுணை யானடைந் தேனகம்
வாதி யாதருள் வாயருள் வானையே 218

இரும்பைக் காந்த மிழுக்கின்ற வாறெனைத்
 தீரும்பிப் பார்க்கவொட் டாமற் நிருவடிக்
 கரும்பைத் தந்துகண் ணீர்கம பலையெலாம்
 அரும்பைச் செய்யென தன்னையொப் பாமனே. 219

சொல்லற்கரிய பரம்பொருளே சுகவாரிதியே
 சுடர்க்கொழுந்தே
 வெல்லற்கரிய மயலிலெனை விட்டெங்கொளித்தாயா
 கெட்டேன்
 கல்லிற்பசிய நாருரித்துக் கடுகிற்பெரியகடலடைக்கும்
 அல்லிறகரிய வந்தகனூர் காளாக்கினையோ வறியே
 னே. 220

அகும்பொருவகராதி.

—*—
அ

அகந்தை(214); அகங்காரம், Pride, self-conceit.

அகிலம் 213); எல்லாம், All, the whole.

அகாசன விசுப்பு (4), அகாசன இடமகன்ற ஆராயம்,

The vast sky, spacious heaven.

அடல 37; வலி, Power, strength.

அடிசில(57); சோறு, Boiled rice, food

அடிசல (109) ; சமைத்தல், Cooking, dressing food.

அணிகலம் 148; உபரணம், Ornament, jewels.

அண்டம் (214); கோளம், An imaginary shell surround-

ing the earth and its accompanying sphere.

அண்மை 60 ; நெருங்குதல், Nearness, proximity.

அதிதி (109) ; பதியவன், A guest.

அந்தகன் (220) ; மரண, The god of death.

அம்மை 62 ; மருமிறப்பு, The next birth, or future state.

அபர்தல் (207); வருந்தல், Being distressed, afflicted.

அமிலம் (82); உண்ணல், Eating, taking food, making a meal.

அல் 220); இருள், Darkness.

அவனி (214); பூமி, The earth.

அழற்சூர் (41); ஸயை ஒதல் கிரண் முடைபெயர் The fiery eyed—the Sun.

அழுக்காறு (143), பொறுமை, Envy, grudging.

அளி (76) அருள், Love, kindness, clemency.

ஆ.

அக்கம் (71); செல்வம், Wealth, riches, fortune.

ஆன் (159); பசுமாடு, A cow

இ

இகத்தல் (15); கடத்தல், Departing from, going away from இசை (64), புகழ், Praise.

இடங்காழியாளர் (25), காமீசன, The lascivious.

இமையம் (62); இப்பிறப்பு, The present birth, the present-state of existence, this life.

இயல் (199), ஒசை, Sound in general. 2. வாததியம்.

Musical instruments 3. சொல், A word.

இருகூடா (174); சந்திரனாகரீசர், The two luminaries—sun and moon.

இவாதல் (123); ஏறுதல், Rising, ascending.

இறைமாட்சி (76); அரசன்பெருமை, Regal dignity, royal excellency.

ஈ.

ஈர்வளை (151); அறுக்கப்பட்ட வளையை அணிந்தவள், (ஈர் Cut, parted asunder, and வளை, a shell) A lady with bracelets made of wrought shell.

உ.

உசா (122), வினாவல், Inquiring, examination.

உணர்கிற்பார் (138); அறியவல்லார், Those who are capable of knowig or appreciating.

உதாரதை (193 ; கொடுக்குந்தன்மை, Liberality. munificence..

உம்மை (112), மறுமை, The future state of existence.

உயர்கதி(112); மேரட்சம், Heavenly bliss.

உய்தல் (82); பிழைத்தல், Living, subsisting. 2. ஈடேறல், Obtaining heavenly bliss.

உருவெளி(213); நினைத்தாறு தோன்றும் உரு, An imaginary appearance of a person or other objects.

உரைதிரம்பல் (56 ; சொல்லுவறல், Failing in word.

உழுவை (176), புவி, A place.

ஊ.

ஊக்கல் (17); முயலல், Prosecuting with energy, commencing with spirit.

ஊங்கு (64 ; மிகுதி, Greatness, importance.

ஊர்தல் (122 ; செல்லுதல், Driving a vehicle.

ஊன் (1); இறைச்சி, Flesh, animal food.

எ.

எச்சம் (150); சந்ததி, Offspring, posterity.

எய்த்தல் (66); இளைத்தல், Growing weary by exertion, being tired.

எல்லி (18); இராத்திரி, Night.

எவன் (75 ; யாது, What.?

எள்ளுகல் (143); அவமதித்தல், Disregarding, despising, scoffing.

எற்று (69); எத்தன்மையது, Of what kind or sort, of what manner.

ஏ.

ஏண் (193); வலி, Strength.

ஏதிலார் (80 ; அயலோர், Neighbours, strangers, others.

ஏறு 37 ; விலங்கினுண்பொது, The male of beasts, especially the bull, lion, buffalo.

ஒ.

ஒருவுதல் (20); நீங்குதல், Swerving from, deviating.

2. நீக்குதல், Relinquishing, avoiding.

ஒற்கம் (20,74), தளர்ச்சி, Diminution, failure. 2, அடக்கம், Forbearance, restraint.

ஒற்று (79); வேவு, Spying, espionage.

ஓ.

ஓத்து (29); வேதம், The sacred writings, Vedas.

ஓம்பல் (29); காத்தல், Preserving, protecting, taking care of.

ஓர்தல் (79); ஆராய்தல், Finding out, knowing.

க.

கடிய (184 ; குருமா னவைகள், Things that are seven painful results.

கடு 44 ; நஞ்சு, Poison, venom.

கடைபிடித்தல் (204 ; உறுதியாகக்கொள்ளல், Embracing or taking firm hold of.

கட்டி (147); கற்கண்டு, Sugar-candy, jaggery.

கட்டுரை (78); உறுதிச்சொல், Earnest or vehement address, or advice.

கண்ண (188 ; குற்றம் - அதாவது சந்தேக விபரீதங்கள் Faults in study, i. e., scruples and aptness to put wrong construction.

கண்ணறையன் (91), தாக்கூணியமில்லான், A pitiless man, a hard-hearted person.

கண்ணோட்டம் (86 ; தாக்கூணியம், Civility, complaisance kindness.

கம்பலை (219); ஒலி, Noise.

கம்மியன் (92) ; கம்மாளன், A smith.

கருங்குணம் (194); பேதமை, Ignorance.

கருதற்பாடு (204); மதிப்புடைமை, Being worthy of regard.

கலிமா (31); (contracted form of கலினமா, கலினம், Bridle and மா, Beast,) குதிரை A horse.

கலை(61); கல்வி, Learning, erudition, literature, philosophy. 2 ஞானநூல், Theological treatises.

கவயமா (97 ; காட்டுப்பசு, The gayal or wild cow.

கவல் (61); கவலை, Care, affliction.

கவராடல் (53; குதாடல், Gaming with dice.

கழகம் (74); கல்விபயிலிடம், A college, an assembly of learned men.

கழறல் (6); பேசல், Saying, telling, declaring.

கழிவிரக்கம் (160); கழிந்ததைப்பற்றி இரங்குமிரக்கம், Grieving for what is gone.

களி (114); மயக்கம், Bewilderment, aberration of mind, intoxication whether from liquor or circumstances..

களிறு (82); ஆண்யானை, A male elephant.

களளாமை (184); களவுசெய்யாமை, Avoiding theft, refraining from thievish habits.

கன்றா 1,977); கன்றையுடைய பசு, A cow with a young calf,

கா.

கா (153); தோப்பு, A grove.

காமுறல்(13);ஆசைப்படல், Desiring, wishing for, loving

காலன் (194); காலக்கடவுள், Yama, the god of death.

காலேயம்(176); பசுக்கூட்டம், A herd of cows.

கான்யாறு (1); காட்டாறு, A jungle river.

கி.

கிருமி (215); புழு, Worm, reptile.

கிளர்தல் (125); பிரகாசித்தல், Shining, glaring.

கிளை 82); சுற்றம், Kindred, relatives.

கிளைஞர் (185); உறவினர், Kindred or friends.

கு.

குதலை(58); மழலைச்சொல், Lispings or prattle of children.

குழவி (6); குழந்தை, An infant, baby.

கூ.

கூடம் (68) சம்மட்டி, A blacksmith's hammer, sledge.

கூற்று (165); யமன், He who separates the soul and body, the god of death.

கே.

கேண்மை (18), நட்பு, Friendship

கேள் (140), நட்பு, Friendship.

கை.

கைத்து (177), செல்வப்பொருள், Wealth, riches, possession.

கைம்மாறு (47), பிரதியுபகாரம், A recompense, return for favours.

சையுறல் (75); வெறுக்கப்படல், Being disliked, being regarded with aversion.

சைவாரம் (206), செது, Engrave, carve, hewn.

சொ.

செடிறு (95); சன்னம், chuck, the jaws, mandibles.

செடுமபாடு (150); செமே, Hysteria.

செடாந் (83); பறநல், kindling, illumine.

செகாசே (146), செகச, Usch-sy, in vain.

சே.

சேரந் (80); செர், Fault, error, defect.

சேரடல் (2); வளைதல், Bending, swerving, deviating

சேரட்டசேரல் (31); சடைசெடுப்பதல், Going to an assembly.

சேராளன் (140); பலவான், A strong man.

சேராதாற (14); சைதாசைகிராமம், The right administration of government.

சு.

சுத்த (215); உண்மை Truth, reality. 2. மெய்ப்பொருள், The universal spirit.

சமயசேஷன் (213); அளவிறந்தசமயங்கள், Numberless systems of religion.

சலவர் (11), ராககோபமுடையார், The revengeful,
the malicious those who cherish implacable hatred.

சா.

சாதுரல 196, கிறைதல, Becoming full, being complete
or complete

சாலபு 81, மேர்மை, Nobleness, excellency.

சானமுண்மை 142; ஊக்கம். Energy, spirit.

செ.

சிகடு (38), விஷம், Poison, a kind of mineral poison

சிலம்பி (192); சிலந்தி, A spider

சிறை 79, மதிலு. A wall.

சினை (59), கோபம், Anger.

சு.

சுரநீர் (43); ஆகாசகங்கை, The celestial Ganges.

சுழல்கால் (42); சுளிகாற்று, Whirlwind:

சூ.

சூழ்தல 124, ஆலோசித்தல், Deliberating, considering.

செ.

செயிர்த்தல 94, கோபித்தல், Being angry, inignant.

செரு (141; சண்டை, Battle, war.

செல்சார் 167); பற்றுக்கோடு, Protection, refuge, resort,
asylum.

செறல் (22); கோபத்தல். Being angry with, hating.

செற்றம் (121); கோபம், Anger, wrath.

சே.

சேய்மை (60); தூரம், Distance, remoteness.

சேர்ப்பன் (124); கடற்கரைக்கு அதிபதி, Ruler of a maritime district, any king of the Pandia dynasty.

ஞா.

ஞாலம் (11); பூமி, The earth, the world.

த.

தகர்த்தல் (68); மொத்தல், Being fractured, shivered, broken.

தருக்கல் (146); தருவித்தல், Being vain elated, proud.

தருகண்மை (167); தாசுநீரியமில்லாமை, Cruelty, savageness, warlike disposition.

தா.

தா (139); கேடு, Decay, destruction.

தாளாளன் (140), வந்தகன், A merchant, a man of enterprize, application.

தானை (167); சேனை, An army.

தி.

திறவு (154); நீக்கம், Separation.

கூ.

கூடு (20), இடவிடம், Shelter, place of retreat.

கூட்டதல் (91), வெட்டல், Cutting off.

கூலை (71), தராசு, Scales, of a balance.

கூலாறு (58), விடம், Subject, a branch of science.

கூடிநடை (31), நெருங்கல், Being close, thick, crowded together.

கூர்.

கூட்டுதல் (71), சிறுத்தல், Weighing, ascertaining the weight.

கெ.

கெத்தொன (100), வெளிவராக, Clearly, certainly, evidently.

கே.

கேசேசமயம் (215), ஒளிமயம், Splendour.

கொ.

கொடூல் (153), தோண்டிதல், Digging, scooping out, excavating.

கூ.

கூட்குதல் (143), விரும்புதல், Desiring, longing for, loving.

கூட்டார (10), உலோகிதர், Friends.

கூண்ணல் (26), சார்த்தல், Adhering, being attached to or united with.

நமர் (125), நமமுடையவர்கள், Our people.

நன்னல (126), & நேதிததல, Loving cultivating friend hip
நெ.

நாகரிசம் (127) நெப்பாடு, Refinement of manner, politeness, civility.

நாவா (128) நரகம், A vessel, ship.

நாளுமை (129) நாளாமடமை, Not, holding forth
not boasting up.

நி

நிதி (130) நினைவு. 1 நினைவு, 2 நினைவு, Fulness. 3 நவ
மணி கொழு, Any of the manes.

நெ

நெய் ல் (131), நெய் நசாதி கொழுகளில் ஒன்று A class
of water flowers—Nymphaea alba.

நெ.

நேரிழாப (132), தகுதியான ஆபரணமுடையவளே, O Lady
fitly ornamented.

ப.

பகிரண்டம் (133), வெளியண்டம், The universal space
surrounding the mundane egg.

பகைநதார் (134), உள்ளபிணர், Friends, sincere friends.

பாட்டாங்கு (10), மெய், 'Innd.

பண (162), குணம், Good quality, property, fitness.

2 இணைப்பாடு, Vally, valley.

பண்பு (32), பிண்பு, பண்பு, Being attuned
or adjusted as one (and to another).

பிண்பு (33), இடம், Place, location.

படி (95), அச்சம், Fear, etc. 'epiphonion, alumn

பரிதல் (4), பரிதல், Compassion, pitying, sympathy
and

பறைபறைக்கல் (99), பறை, Beating a drum.

பா.

பாண (122), சாணி, A driver, chimney.

பாசம் (187), தலை, Better, to bandage

பாசுதல் (197), பகுத்தல், Distributing, sharing with

பாசிரம் (124), காலாறு, Account history.

பாபு (192), குஞ்சு, The young of frogs, toads, hawks
etc.

பால் (142), பக்கம், Side

பாற்படல் (267), பகுத்தல், The discriminating the judicious, the knowing

பி.

பிழைப்பாடு (85), தப்புதல், Failure, fault, error.

பிழைதல் (56), பேருகப்பேர்ப்பு, Changing in form,
colour, aspect or quality, commonly for the worse.

பிறைநுதால் (49); பிறைபோன்ற செந்நிறையடிமையவனே,
O maiden with forehead arched like the crescent
moon.

பெருமை (162); பெருமை. Honour, greatness, dignity.

பிணை (21); பெய்யம். A float, raft.

பிதல்வன் (96); மகன், A son.

புயல் (85); மேகம், Cloud.

புலால் (61); இறைச்சி, Flesh.

புலையன் (61); சண்டாளன், A low degraded man, a
villain.

புறங்கடை (84); தலைநாயல், The main gate to a city,
castle, house, &c.

புளம் (89); கொல்லை, An enclosed garden, a close, a field.

புனைதல் (52); அலங்கரித்தல், Ornamenting, adorning,
decorating.

பூர்த்தி (213); பிறைவு, Fullness, completion, perfection
of bliss arising from absorption with the deity.

பெ.

பெருஞ்சுட்டு (73); மதிப்பு, Great distinction, being
highly distinguished, ...

பே.

பேறு (35); பயன், Gain, benefit, a good obtained, acquisition.

பை.

பை.

பைங்கண் (89); பசுமையான இடம், A verdant place.

பைங்கூழ் (89 ; பயிர், Green growing crop.

பொ.

பொச்சாப்பு 198 ; மறதி, Forgetfulness, loss of memory.

பொடித்தல் (88); புளகிததல். Bristling as the hairs. of the body.

பொருநன் (169 ; போர்ச்சேவகன, A wanion, soldier, hero.

பொலிதல் (34 ; மிகுதல், Growing full, swelling.

போ.

போது(53);மலர், A flower, a flower bud ready to open.

ம.

மடுத்தல் (81); உண்ணல், To eat or drink

மண் (32); மார்க்கனை, A black substance smeared on a drum to increase its sound.

மயரி (12); மயக்கமுடையவன், One whose mind is confused.

மயலி (6); மயக்கமுடையவன், One who is infatuated.

மறம் (54); பாவம், Sin, evil, vice.

மிறவன (154); கொலைஞன், A murderer.

மறை (62); வேதம், The Vedas, sacred writings.

மன்று (150); சபை, A court, assembly room.

மா.

மா (192); மிருகம், A beast, an animal.

மாசுணம் (81); பாம்பு, A snake, a rock-snake, large serpent.

மாண்பு (5); நற்குணநற்செயலை, Virtue, moral excellence.

மாநிபயம் (77); பெருநகிரவியம், Great wealth.

மாய்தல் (127); சாகல், Dying, perishing.

மாராயம் (2); சந்தோஷம், Compliment, congratulation

மி.

மிசைதல் (164); உண்ணுதல், Eating.

மீ.

மீச்செலவு (71); வரம்புகடந்த நடக்கை, A passing beyond, forward behaviour.

மு.

முகம்மை (34); உபசாரம், Flattery, officiousness.

முட்டு (102); தடை, An impediment, an obstacle

முதுக்குறவு (80); பேரறிவு, Great knowledge, wisdom

முதுமகரன் (12), முதியோர், The aged the elderly.

முநீர் (14), கடல் The sea, as containing three different kinds of water—rain water, river water and that of the alyss.

முரண்வ (62), வேறுபடல், Bengali varman.

அழ

ஸ்ரியெருது (28), சோயஸ்ரன் வருது A lyry or

+

மெலிபார (69), குறைந்தவாசன Indur, the the impoverished.

மே

மேதை (14), புதல், Reason, understanding discretion, mental capacity.

மேர,

மோனம் (213) மௌன், Silence muteness.

||

யாததல (25), கட்டுதல், Binding.

வ

வன்மை (24); ஈகை Liberality.

வயப்படை (76), வெற்றிதரத்தக்க ஆயுதம், Conquering arms, winning weapons.

வருவாய் (141); வரும்புட்பொருள், Income, resources.
 வகை (123 ; மலை), A mountain.
 வலவ (3); நாணயிலவான், A man devoid of shame.
 வல்வல் (12 ; அபகரித்தல், Taking away, taking by force.
 வளி (131); பெண்கள்காதணி, (Abbreviation of வாளி; A
 female ear ornament.
 வள்ளன்மை (185; நகைத்தன்மை, Liberality, munifi-
 cence.
 வனப்பு (26 ; அழகு, Beauty, comeliness

வா.

வாதி (199 ; வீண்வாதம் செய்வோன், A caviller, a cap-
 tious disputant.
 வாரிதி (220); கடல், The sea, the ocean.
 வார் (196 ; நீட்சி, Length.

வி.

விதிர்த்தல் (95); நடுங்குதல், Trembling quivering.
 வியப்பித்தல் (72 ; நன்குமதிப்பித்தல், Causing to be
 esteemed, causing to be wondered at.
 வியஸ்கோல் (48); பெரியதடி, A heavy club.
 விராய் (90); விறகு, Fuel, firewood.
 விரைதடி (48); சீக்கிரப்படல், Hastening, passing rapidly.
 விலங்கு (192; மிருகம், Beasts in general.

வருமீரோம (50) உத சவரவன, The excellent, the
great, the illustrious.
வருமீரோம (51) உத சவரவன, The excellent, the

வீதல 43, வீதலசுதரர்

வெ.

செந்திரன்ருதரர் (13) செந்திரன்ருதரர், benediction, migration.
செந்திரன்ருதரர் (14) செந்திரன்ருதரர், A'aravah
செந்திரன்ருதரர் (14) ; செந்திரன்ருதரர், Desiring ardently
with, the migration

செந்திரன்ருதரர், செந்திரன்ருதரர், A'aravah
செந்திரன்ருதரர் (7) செந்திரன்ருதரர், A'aravah

வெ.

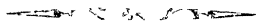
செந்திரன்ருதரர்: உதசன, A king.

வெ.

வெசுதரர் (13) , தன்முத, Day by day, daily
வெசுதரர் (53) , தன்முதல, Staying.

சூரிய பகவதம்

சூ ரி ய ப க வ த ம்

தனிப்பநிகம்— / ந் நபநிகம்
சூரியதெய்வம் சருக்கம்
செளபபத துவம்

உ

முருககரச கவரமீ கனென நாம
திருபுகழ் கவரமீ கனென நாம
வடிவ சுகி

மற்றான - வண்ணசசரபம்

ஸ்ரீஸ்ரீ தண்டபாணி சுலாமிகளால்
இயற்றப்பட்டி

சுசனன

த. மு. கந்தசாமி செட்டியார்
பொருத்த விவகாண்டு
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

இரத்தாகுதிநெடு இடபாவி

MADRAS
P. R. RAMA IYAR AND CO.,
PRINTERS

உ

குருவேதுணை

பதிப்புப் பாயிரம்

அறுசீர்விருத்தங்கள்

இந்நூலாசிரிய சுவாமிகள் குமாரர்

தி. மு. செந்தியாகம் பிள்ளை

அவர்கள் இயற்றியது

திருவருண்மா மணங்கமழுஞ் சந்தவண்ணச சரப
மெனச் சிறந்தவெங்கள், குருபரனா தண்டபா ணிப்
பெரியோன் வானிடத்துக் குலவுமென்முழ், பொரு
வருமெய்ப் பரமெனுமுண் மையையுலகிற் பகருவர்க
குப் புகட்டுமேன்மைத், தெருண்மவிசு ரியமாலை புத
யோச்சாத் தமனமெனா திரங்கடோன்ற. (க)

மூன்றுவித மகுடமுறப் பப்பத்தாப் சிறிததகவி
முபபதாகத், தோன்றுறச்சொற் றெருபதிகத தொடு
மூன்று தொகைப்பதிகந் துதித்திட்டன்பால, வான்
றுதிக்கக் குருபரதத் துவத்திருநா விடைசவுர மார்க்
கத்தன்மை, யூன்றுசு ரியதெரிச னச்சருக்க மறுபவமா
புரைத்ததன்றி. (உ)

சு

பதிப்புப்பாயிரம்

கவுமாரப் பத்திகாண் டத்தினிடை யிரவியின்சீர்
கழறியாரும், பவுராணி கங்கடந்த ஞானமுறச் சொலும்
விதியும் பலருநதேற, விவுலோகத் தினிலச்சிட் டுதவி
யழி யாட்புகழ்ச்சி யிசையக்கொண்டான், மவுனாக ரக்
குருவா முருகனரு ளாற்பொருட்சீர் வாய்ந்ததாயன்.

ஓ வசியர்தங் குலத்தினுக்கோர் மணிபோல்வான்
முனிசாமி வண்பேர்ததந்தை, கைகிறந்த குமாரனெ
னத தோன்றியுணர் வுறுதியன்பு கனிந்துவாழ்வேன்,
மெய்சிறந்த குணசீலன் கந்தசா மிப்பெயரால் விளங்கு
தீரன், பொய்சிறந்தோர்க் கிகலாவா நெனக்கதிக மன
வுரிமை பொருந்தினோனே. (சு)

குருபாதமேகதி

உ

சூரியமழர்த் திசகாயம

சூ ரி ய ம லை.

காப்பு

வேண்பா.

சூரியநல்லோர் தினந்தோறும் போற்றுகைத்துந்
சூரியமா லைப்பனுவல் சொல்வதற் து—பாரியா நந்
செங்கயற்கட் பார்வையினுற் சிவதை மநளாகார்
பங்கயத்தாண் மென்றுகள்காப் பாம.

உ த ய ம்.

வேதாகமங்கள்பல கோடிக்கு நன்னெ
விழைநதுள்ள தொண்டருக்குட
விண்ணாதி யாமைந்து பூதங்களுக்கு வெகு
விதமாய மற்றெவைக்கு

நீதான்முதற்பொருளெனத்தெளிந்ததுமன்ற
 நின்னருட் கிரணவொளியா
 னினைகிளற படியெண்ணில் கடவுளுண்டாயழியு
 நிச்சயமு மறிவ தெளிதோ
 சீதாரவிநதநறு மலருக்கு மெய்த்தவசு
 செய்கின்ற சிந்தைக்குநூல்
 செபடியவிதிப்படிசெ ருக்களத் தமர்புரி
 திறததோர்க்கு மினியதேவே
 பாதாளலோகத்தி லுள்ளவர்கண் மன்னனும்
 பகரரிய பெருமையானே
 பலவிதக தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
 பகல் விளைக்கும் பரிதியே. (க)

நன்னிலை பெறுஞ்சமைய நூல்களெல்லாமினிது
 நமதுமெய்க் கடவுள்கொள்ளு
 நயனமென்றேபகரு நின்புக முதைக்கருதி
 நானுரைத்திடுவதெண்ணிற்
 நன்னிகர் பெருங்கடலை யொருநாய்தன் வால்கொண்டு
 சலியா தளப்பதொக்குந்
 தமிழேனை யெள்ளாம லுன்னடியர் தம்மடியர்
 தம்மோ டிருக்க வைத்தா

ளென்னிருகண் மணியாகி யெந்தவகை யுயிருக்கு
 மிவ்வா றிருந்த வொளியே
 யெழின்மதியை யுண்டுண்டு மிழ்துவிண் ணூடுலவி
 யாவைக்கு மின்ப மருள்வாய்
 பன்னிரு தெருத்தொறும பவனிவரு தெய்வமே
 பகாரிய பெருமையானே
 பலவிதத தன்பர்களும வழிபடற் கண்டிணையில்
 பகல் விளைக்கும் பரிதியே.

(௨)

திருமலையின மேலுற் றுணைக்கரங்கூப்பித
 திடக்கார னொருவனருகிற
 நெண்ட னிட்டிடுகரத் தொடுநிறகவன்கலிற
 நேகம பொருந்த நீண்டு
 மருமலரை யொத்தவிரு கைகுவித திருகவிதை
 வாயாலு மோதி யொருவா
 மனதிற நியானித துருண்டும் பிழைத்தவொரு
 மனிதனுந் துயர் கொள்வதே
 னிருமல நிரஞ்சன நிராதார மாநிற்கு
 நெஞ்சினுங் குலவு நிசமே
 நிகரிலா ஞானச்ச யஞ்சோதியேயுண்மை
 நீதிநூற் கினிய பொருளே

அ

சூரியமாலை

பருமலர்தனக்குமென் சிந்தைக்கு நாயகா
பகாரிய பெருமையானே
பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
பகல் விளைக்கும் பரிதியே.

(ங)

போதத்தினுஞ்சகல நாதத்தினும்புலவர்
புகல்கின்ற பொய்மெய்யினும்
புத்தியொடு சித்தியினு முத்தியினு மற்றுமுள
பொருள்வகைய னேகத் தினும்
பேதத்தொடுஞ்செல்லு மென்னெஞ்ச நின்னன்பு
பேரா திருக்கும் வண்ணம்
பிரியத்தி லுள்ளபடி வேறுமொ ருருக்கொண்டு
பேணுவது கடமை கண்டாய்
வாதத்தினிற்சற்று மிளைபாத பலசமைய
வாணரும் வணங்கு மொன்றே
மதியாய மனைவியுட னுடுவின மெனப்பகரு
மக்களுங் கொண்ட சுடரே
பாதத்து கட்சுமை யெனக்குடைமை கண்டவா
பகாரிய பெருமை யானே
பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
பகல் விளைக்கும் பரிதியே.

(ச)

இச்சைக் கடற்குட் கிடக்கின்ற தமிழேனை

யெள்ளலெனு முதலேகொவி
யீர்க்கின்ற படியா லுனைத தெண்டனிட்டேனெ

ரெள்ள விசங்குவாபேற்
பிச்சைப் புசிப்புண்டு மாதவம புரிவோர்

பெருங் குழாமாகி யுலகிற்
பேசரிய பலகோடி விளையாடல செயுதலம்

பெற்று மகிழ்வேனல்லவோ
கச்சைக் கிழிந் துப புலடக னுப பரந்திலகு

கனதனத் தரிவை நல்லார்
கண்வலைக் கஞ்சாத கெஞ்சங் கற்பாக்

கவின்றருங் கதிர் வட்டமே
பச்சைப் பரிதேநீரி வர்நதுவரு முதலவனை

பகாரிய பெருமை யானே
பலவிதத் தன்பாகளும வழிபடற் கண்டிணையில்

பகல் விளைக்கும பரி நியே. (௫)

தவமே முயன்றுனைத தெண்டனிடுமேலவர்

தீமைக்கண்டு நரனுமுதார்
சருவசித்திகளுமபொ யென்று நிகதிக்குமத்

தருணத்தி லென்றனுள்ள

ய

சூரியமாலே

மவமாவருந்திக் கொதிப்பதித் தனையென்
றறைந்திடற் பாலதன்றென்
றறிதியேலின்னமு மிரங்காதிருப்பதே னையகோ
வென் செய்குவே
னவநாத சித்தர்களும் மற்றுமுள முத்தர்களு
நாடிப் பணிந்த சுடரே
நால்வகை யுயிர்த்தொகை யனைத்திற்கு முயிராகி
நாடொறுங் குலவு மிறைவா
பவவேத னைப்பிணி தவிர்த்தருளு நம்பனே
பகாரிய பெருமையானே
பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டினையீல்
பகல்விளைக் கும்பரிதியே.

(க)

வாரணக் கோடனைய கொங்கைகண் டெனதுள்ள
மறுகுவது முணருந்தும்
வஞ்சகப் புலையர்பெரு வாழ்வுறுத லெண்ணிமிகு
மானமுற் றொல்குவதுநற்
சீரடைந் தவர்மகிமை யுலகஞ்சொலிற்கொடிய
தீநிகர்பொறுமை கொண்டு
திட்டுவது மனையபல செய்கைகளு முணருநின்
றிருவுள மிரங்கிடாதோ

காராநுந் தும்புன லு வர்ப்பைத் தவிர்க்குங்
 கதிர்த்தொகை விரிக்குமணியே
 ககனவட் டத்தினடு வட்டத்தி னூடிலகு
 கனல்வட்ட மானமுதலே
 பாரணைத் தும்பொதியும் வெயிலுடைக் கடவுளே
 பகாரிய பெருமையானே
 பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
 பகல்விளைக் சூப்பரிதியே. (6)

கண்கொண்டு காணரிய கடவுளரை யெண்ணிக்
 காங்குவித் திட்டபேருங்
 காசினியி லெண்வகைச் சித்தியும் பெற்றுக்
 களிப்புந் திருந்துபின்ன
 ரெண்கொண்ட நெஞ்சந் தவிரந்தபர மானந்த
 மெய்தினு ரென்னு மொழிகேட்
 டிசைவதற் கையமுந் நெதிருநு முனைத்தொழு
 மெனக்கருள் கடைப்பதென்றே
 விண்கொண்ட வாழ்வினர்க ளென்றுபல னூல்களும்
 விளம்புவது நின்னையன்றி
 வேறலவெ னப்பரவு மெய்யர்விழி யொளியளவில்
 வேறுமொரு வடிவுகொள்வாய்

பண்கொண்ட வண்டுதூயில் பதுமமலர் சமுகனே
 பகாரிய பெருமையானே
 பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
 பகல்விளைக் கும்பரிதியே.

(அ)

புதலும் பறித்துதுகர் மேடத்தை யுங்கொன்று
 புண்ணுய லுனெடுத்துப்
 புலவர்வந் துண்ணுவது கண்டவர்கள் போலப்
 புலம்பியதை வெந்தருந்து
 மதவாத ருக்கடிமை யாகிக் கிடப்பவரு
 மதியாமை கண்டு நெஞ்சம்
 வாடிக் கொதிக்குமென யருளாண்மை பெற்றுலகின்
 மகிழ்கூர விடுவதுண்டோ
 விதமா யிரங்கோடி யானசமை யத்தெவரு
 மெச்சிடக் குலவுமணியே
 வெய்யநர கத்திடை குளிக்கின்ற வினையினர்
 விரும்பாத விண்விளக்கே
 பதசார மதுமலுக் குரைசெய்த குரவனே
 பகாரிய பெருமையானே
 பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
 பகல்விளைக் கும்பரிதியே.

(ஆ)

எக்குலத் தோரெனினு முனருந் தாதவர்க
 னெனிலுயர்ந் தோர்களுன்று
 மெண்ணிலுயிர் மொல்லுந் தொழிற்காரர் தந்தலைக்
 கடியனையர் குரவரென்று
 நெக்குநெக் குருகிபுங் கதரியும் வணங்குமவர்
 நிகரற்ற தொண்டரென்று
 நெஞ்சகத் துட்கருதி நிற்கின்ற நிலையுணரு
 நீயிரங் காததென்னே
 வகக்குளுந் நெல்லிக் கணிக்ருந் ராமெனக்
 கருதுவ தளிக்குமொன்றே
 கனலோடு மதியமு முடுக்களுந் தன்னுட்
 கலந்தமை யுணர்த்து கதிரே
 பக்குவமு தீர்ந்தவர்க ளேயறிய நின்றவா
 பகரிய பெருமையானே
 பலவிதத் தன்பர்களும் வழிபடற் கண்டிணையில்
 பகல்வினைக் குடபரிதியே.

உ ச் ச ம்.

வேறுமகுடம்

புரவி யேழுடையதனி யிரதத்திலேறிப்
 பொருப்பைவல மாவையென்னப்
 புகல்கின்ற பேருமசை யா துறுவை யுலகமே
 போய்வருமெனச்சொல்வோருங்
 கரவினர்க ளென்றெண்ணி நடுநின்று நின்னைக்
 காங்குவித் தேத்துமென்றன்
 கண்ணொளி மழுங்காத வண்ணமொரு குருவாக்
 கவின்றரவி ரங்கலென்றோ
 பரவிப் பணிந்தவர்கள் வினையெலா நசிவுறப்
 பார்க்குமொரு பார்வையானே
 பத்தியி லழுந்தாத படிறருக் களவற்ற
 பவவேலை யுதவுமிறைவா
 விரவியென் றொருபெயர் புனைந்தமணி யேயிணையி
 விருள்வலி கெடுக்குமெந்தா
 யேக தத்துவமாகி வானிலுற் றரசாளு
 மீழன்மெய்ப் புகழாளனே.

(108)

புண்ணிலிடு கோலென்ன மதவாதர்சொல்வந்து
 புந்தியிற் றைக்குநோவாற்
 பொருவிலெண்சித்தியும் பெற்று வினையாடிப்
 புகழ்க்கடல்விளைத்த பின்னர்
 விண்ணிலதுவாயொழித னாடிநின் சந்தியின்
 மேவிக்கரங் குவித்தேன்.
 வெள்ளிபொன்னுள்ளவரு மென்றும் படிக்கென்னை
 விடுவதுவு முறைமைதானே
 கண்ணிலுயிருந்தன்னை யுணரும்பொருட்டே
 கனற்கதிர் விரித்தபரனே
 கமலமதினு றுபருவ மலரனைய வுண்மைக்
 கருத்துக்கிசைந்த பொருளே
 யெண்ணிலுடுவுஞ்சசியு மெலிய வருபரிதியே
 யிருள்வலி கெடுக்குமெந்தா
 யேகதத் துவமாகி வானிலுற் றரசாளு
 மீடின்மெய்ப் புகழாளனே

(௨௨)

கல்லோடு மொப்பென வுரைக்கரியவன் னெஞ்சர்
 கவலைப்படுத்த மெலியுங்
 கடையேனை நின்னடியர் கூட்டத்திலுற்றுக்
 களிப்புற வமைத்தளித்து

யகூ

சூரியமாலே

வல்லோ வெனுங் கொங்கை மடவாரை யெண்ணிமன
மறுகாதஞான நல்கி
மற்றுமோ ருடல்கொண்டு வாடாத வீடதனின்
மன்னுறச் செய்வைகொல்லோ
பொல்லோர் னிதித்தபர சமையங்களும்பரவு
பொற்புமிசுவட்டமான
புண்ணியப பொருளே முதிர்ந்த மெய்த்தவரசர்
போதத்தினிக்கு மமுதே
யெல்லோர் விழிக்குமெதி ரெதிரிலகு பெருமையா
யிருள் வலிகெடுக்குமெந்தா
யேகதத துவமாகி வானிலுற்றரசாளு
மீடின்மெய்ப்ப புகழாளனே

(௨௩)

கஞ்சாவபின்கள் ளர்க்குண்டபேருங்
கழித்திகழு மருள் பிடி த்துக்
காசினி யெலாமொருங் கழுமாறு செய்வார்
கணம் படுகளத்திலோடுஞ்
செஞ்சாறு நீந்திக்கனிக்கு முழுவீரரைத்
தெரிசனஞ்செய்ய நாடுஞ்
சிந்தனை யளித்த நீ யென்றைக்கிரங்கியருள்
செய்வாய் கொலறிகின்றிலே

னஞ்சாத வைராக முற்றவர்களுள் ளத்தி
 லகலாது நின்றபொருளே
 யம்புலிதனைப் புணர்ந்தாருயிரத் திரள்பெருகி
 யகில நிறையச்செய்துவா
 யெஞ்சா நலங்குலவு மன்பருக்கினியனே
 யிருள்வலி கெடுக்குமெந் தா
 யேகதத் துவமாகி வானிலுற் றாசாளு
 மீடினமெய்ப் புகழாளனே.

(௮௪)

மந்திர மொழிந் துசில வடிவங்குறித்துமிக
 வழிபட்டு முன்னை நாடி
 மலைமீது நின்றருண்டும் பனுவல் பலபாடி
 வாரியொடு தீயிலிட்டு
 மெந்திரமெனச் சுழலு மனமுநிலை பெறவில்லை
 யின்னற் பெருங்குவைக்கு
 ளெள்ளளவு நீங்கவில்லை யினியென்ன செய்யலா
 மென்றுழல்வதறி கிலாயோ
 தந்திர முயன்று கெடுமவருணர்வதற்கரிய
 தபனினெனநின்ற மணியே
 சதகோடி மாதவர்கள் பதமலர்த் துகளுமென்
 றலையிலுறவைத்த சுடரே

யிஅ

சூரியமாலே

யிருந்திரன்முதற்குலவு பல தேவுமானவா

விருள்வலி கெடுக்குமெந்தா

யேகதத துவமாகி வானிலுந் தரசாளு

மீடினமெப்ப புகழாளனே.

(109)

வழிபட்டு நிற்குமவரெண்ண முற்றதவுதனி

வள்ளலென்னுன்னே நாடி

மாநிலமுறப் பணியு மெனறற் கிரங்கியொரு

வரமளித் தாண்டுகொண்டால்

விழியறற மேதிககடா வெனவுழபுமவர்

வீறடங்கப் புரிந்து

மெய்ததொண்டரானாத வேட்யுடை முழுகிட

வீடுததுனை வழுத்திடேனே

பொழிவிறகிறுத குழலுடைய குத்திகுகினிய

புருடனென வந்தபரனே

பொருகளத்திற மரடியகோலரசா முடி கோடி

புள்ளமுன்கண்ட பொருளை

யெழிலிக்கணங்களுக புரிபுனைப செலவனை

யிருள்வலி கெடுக்குமெந்தா

யேகதத துவமாகி வானிலுந் தரசாளு

மீடின் மெய்ப்புகழாளனே

(110)

வெவ்வுரகவிடமனைப சொற்பகரும வம்பாகுது
 மெய்த்தெய்வமான வுன்னை
 சிட்டுவெவ்வேறு பல கடவுளருளா ரென
 விளம்பிக்குழம்பு நாகுது
 மாவ்வுவன மற்றேதுமில்லா தெழுந்தழலை
 யுடைய மடமாதருக்கு
 டள்ளமொல் சித்தளரு மென்றற்கிங் கியரு
 னுதவுதின மொன்றுள்ளதோ
 வளவுமவை யெல்லாம வணங்குமவா பெறறுவகை
 வாரியிடைமுழ்க விடுவாய்
 றைகோடி கெட்டனவும வாழ்வனவும வருடனயும
 வநகிக்கும வண்மையுடையா
 யவயுயிர்களுக்குமோ ருயிராய சோதியே
 ய்ருள்வவி கெடுகருமெந்தா
 பகத்த துவமாகி வானிலுற பசாளு
 மீடின் மெய்ப் புகழாளனை

(106)

ள்ளரிய பலவகைச் சுருதியினு முலகினர்
 விரும்புகெடு கனினுமற்ற
 கார மெவற ரினு மயங்காம லுன்னையே
 மெய்ப்பொரு ளெனத்தெளிந்து

உய

சூரியமாலை

தள்ளரிய தமிழ்கொண்டு பாடிப் பணிந்துந்
தயங்குறு மெனக்கிரங்கித்
தாணியிற் குருவாகி வந்தருள் புரிந்திடத்
தகுமென் றுரைப்பதேனே
கொள்ளரிய சித்தியொடு முத்தியுங் சுருதுமவர்
குமபிடக் குலவுமணியே
குருசா முகன்குகன் சிவன்முதற் கடவுளர்கள்
குடிகொண் டிருக்குமிடமே
யெள்ளரிய பேரொளி பரப்பிவரு மொருவனே
யிருள்வலி கெடுக்குமெநதா
யேகத்த துவமாகி வானிலுற் றரசாளு
ட்டின்மெய்ப் புகழாளனே.

(யஅ)

முப்போதின் முக்கடவுளா யிருந்தலை யென
மொழிந்தநூல் கொண்டுளோரு
மூலை யிலிருந்துவழி படல்கண்டு மிதுநல்ல
முறைமையன் நெனவெறுத்துக்
லசப்போது குவிபநின் சந்நிதியி னின்றெனது
கவலையெல் லாமொழிந்து
கதிர்படு நிலஞ்சுட விழுந்தெழு மெனக்குனது
கருணையனு வேனுமில்லையோ

தப்போது புன்சமைய வாநருக் கிடையூறு
 தழைவுறி விரங்கிடாதாய்
 தவமுயன் றுருகுமவர் சஞ்சலப் பெருநோய்
 தவிர்த்திடு மருந்தையனையா
 யிப்போது மப்போது மெப்போது முள்ளவா
 விருள்வலி கெடுக்குமெந்தா
 யேகதத் துவமாகி வானிலுந் தரசாளு
 மீடினமெய்ப் புகழாளனே.

(11௯)

கொன்றைப் பிரானென் றுனைச்சிலர் விளம்பிடுவர்
 குமாவே ளென்பர்சிலபேர்
 குஞ்சர முகக்கடவு ளென்பர்சிலர் மாலைனக்
 கூற வழி படுவார்சில்லோர்
 குன்றைப் பொருந்தன முடைக்கரிய குயிலெனக்
 கொள்ளுவார் சிலரன்றியுந்
 கோடாது கோடிவித மாமொழிவ ரளவிலார்
 கொடியனே னேதுபகர்வே
 னன்றைக் குறித்தவர்க ளெள்ளாத வீறுடைய
 ஞானீவா னந்தவொளியே
 நானென் றுரைக்கமன நாணிக் கிடக்குமவர்
 நாடித் துதிக்குமிறைவா

வென்றைக்கு மொருபடித் தாயிலகு தன்மையா
 யிருள் வலி கெடுக்குமெந்தா
 யேசு தந்தவமாகி வானிலுந் தரசாரா
 மடி மெய்யுட புகழாளனே

(௨௦)

அத்தமனம்

வேறுபகுடம்

பாடாத நாவினரு முயிர்வதைத் துண்கின்ற
 பா தகரு முண்மைஞானம்
 பதியாத கெடுகினரு மற்றுமுள குற்றங்கள்
 பலகோடி கொண்டுளாரும்
 வீடானவ தற்குரிய நன்னெறி பொருந்தவே
 விரதமுயல் கின்றவொருவன்
 பேதினியில் வருவது குறித்துத் தவிக்குமெனை
 மெல்லியரு மிகழலாமோ
 தாடாணமை கொண்டிலகு புகழோடு விண்ணிற
 றழைக்கின்ற தபனமணியே
 சத்திய மசத்திய மிரண்டுக்கு நடுவான
 சாட்சியா நின்றபொருளே

நீடாழியைக் கலையெனப் புனைந் துள்ளபெரு
நிலமுழுதெறிக்கும் வெயிலோய்
நித்தியக் கதியிச்சை முற்றுமெய்த் தவர்செப்பு
நிச்சயக் கதிர்வட்டமே. (௨௧)

மாறாடும வஞ்சப்பலன் கலையொடுக்கி யொரு
மனதொடு தியானித்தவர்
வடிவெநிர் துலங்கக களித் துவிளை யாடுவதில்
வாஞ்சித் திருக்குமென்னைச்
சோறாடை முதலியவு மருமைப் படுங்கொடிய
துயரக்கடற் குள்விட்டுச்
சடுகனலை யான்னமொழி சிலர்சொல்லவுஞ் செய்த்
துணிவுற்ற தென்னவிதமோ
சாறாதி யாயபல கிரியைக்கு மற்றுமுள
தன்மைக்கு மாதியானாய்
சந்திரனெனுங் கொடிதனைப் புணர்ந்தளவறு
சராசர மியங்கவைத்தாய்
நீறாதி புனைபவர் வெறுக்கரிய விமலனே
நிலமுழு தெறிக்கும் வெயிலோய்
நித்தியக் கதியிச்சை முற்றுமெய்த் தவர்செப்பு
நிச்சயக் கதிர்வட்டமே. (௨௨)

கமலமுற் றவனுநெடு மாயனுஞ் சிவன்முதற்
 கடவுளரு நீயென்னவே
 கருதுநல முடையவர்க ளொடுகூடி மற்றையர்
 களிப்பறப் பொருதுவென்று
 முமலவா தனையொழிந் தானந்த மயமான
 முத்திக் கடற்குண்முழ்கு
 முனிவரை நினைத்துமிக மெலிவேனை யாளுவது
 முறைமையன் றெனலாகுமோ
 வடலமெஞ் ஞானியர்க ணெஞ்சக மெனக்குலவு
 மலரியே மலரின்முதலா
 மம்புயத் துக்கினிய கணவனே காலத்தி
 னளவுகோ லானபரனே
 நிமலதத் துவமாகி நிற்கின்ற முதல்வனே
 நிலமுழு தெறிக்கும் வெயிலோய்
 நித்தியக் கதியிச்சை முற்றுமெய்த் தவர்செப்பு
 நிச்சயக் கதிர்வட்டமே. (௨௩)

ஈயாதலோபிய ரிடந்தொறுஞ் சென்றுசென்
 றேற்றுள மெலிந்திடாம
 லீனத்தொழிற் புரியு நிட்டுவஞ்சக
 ரிணக்கம் பொருந்திடாமல்

வாயார வாழ்த்தினின் சந்திதியினின்று தொழும்
 வாழ்வெனக் குதனியப்பான்
 மற்றுமோ ருடல்கொண்டு வாடாத முத்தியினின்
 மன்னிதற்கப் புரிவையோ
 பேயாகுமென்னப் பிதற்றுமடிகை சமையர்
 பேணுதற்கரிய பொருளே
 பிரமனெனமா லெனவுருத்திர னெனத்திகழ்
 பெருநதகை பொருநது மொன்றே
 நீயானெனச் சொலற்கிசையாத கடவுளே
 நிலமுழுதெறிக்கும வெயிலோய்
 நித்தியக் கதியிச்சைமுற்று மெய்த்தவர்செபபு
 நிச்சயக் கதிர்வட்டமே. (௨௪)

சஞ்சலப் பிணிகொண்டு தடுமாறி நிற்குமொரு
 தமிழனேனுக் கிரங்கித
 தவருதமெய்த்தவ மியற்றப் புரிந்தெனது
 சாட்சியாகித் துலங்க
 யஞ்சலென முன்னின்றுசித்தி யெட்டெட்டும்விளை
 யாடிக்களிப் புறச்செய்
 தானந்தமயமான முத்தியெனும் வாரியி
 லமிழந்திடச் செய்வைகொல்லோ

பஞ்சவிதமாசிய தொழிற்குமொரு வித்தெனப்
 பழுதிலாருணர வருவாய்
 பணிமதியை யுண்டுமிழ்பதங்கனே யன்பொடும்
 பணிகின்ற பத்தருக்கு
 நெஞ்சகததுள்ளும் விழியெதிரினு மிலங்குவாய்
 நிலமுழுதெ ரிக்கும் வெயிலோய்
 நிததியக் கதியிசைசமுற்று மெப்ததவர்கெப்பு
 நிசசயக் கதிர்வட்டமே. (௨௫)

காயகமனத்தினர் துமக்களசி நின்னென்தீர்
 கரங்குவித துற்ற சிநியேன்
 கலியினான் மெலியாது நின்னடியர் தம்மொடு
 களித்துவிளையாடி யெங்கும்
 போயளவில் கவிமாலைபாடிப் படித்துளம்
 பூரித்துவாழும் வண்ணம்
 புங்கியிற் கருதுமொரு நுவமொடு நிற்பதம்
 புலியிறபொருந்த வருவாய்
 சேயகமலப்போது மலர்தரத் தொண்டர்பலர்
 தெண்டனிட வருதெய்வமே
 திருமலையின்மே லுற்றுருண்ட நாளெனதுடற்
 சிதையாதளித தபரனே

நேயமிகுமாதவர்க் கருள்புரிபு மெப்பனே
 நிலமுழுதெறிக்கும வெயிலோய்
 நித்தியக் கதியிச்சைமுற்று மெய்ததவார்செப்பு
 நிச்சயக் கதிர்வட்டமே.

(௨௬)

சாதினொடு சலையபூன, சகலவேதங்களுந்
 தவிரவரு முண்மைநானந்
 தாவல்லசந் குரவனுந்நின் சரணமே
 தஞ்சமென உபநின்று
 மேதினியிலுள்ள வரமிகழர் கொதிப்புறுமென்
 வெப்பநதவிற்கு தலிதது
 வெல்வதெல்லாம் உவனறுசுக வாரியிற்படிய
 விடுதற்கிரங்க லென்றோ
 பாதிமதியென நுகறகுநதிதே விக்கினிய
 பாங்கனென வந்தபரனே
 பச்சைப்பரித தேரிலுலகை வலமாகவரு
 பண்புதவ ருதசுடரே
 நீதிமன்னவர் புகழெனக் குலவுபரிதியே
 நிலமுழுதெறக்கும வெயிலோய்
 நித்தியக் கதியிச்சைமுற்று மெய்ததவார்செப்பு
 நிச்சயக் கதிர்வட்டமே.

(௨௭)

அகலதத்துவமாகி யாருயிர் நிமித்தமே

பரியவடி. வாகிநிற்கு

மண்ணலுனை யன்றியிலை யென்றுணருநாயே

னமுங்குவது மளவிலமையாத

துகளடையு நெஞ்சினவர்களி கொண்டுதம்மைத்

துதித்துக் குதிப்பதுவுநின்

சோதிக்கு எல்லாமல் வேறில்லையெயுனைச்

சுத்தசட மென்னலாமோ

சகளநிச்சயமுடைய சமயிகளும் வழிபடுந்

தன்மையிற் பெரியசுடரே

சரமசரமென நிகழுமிருவகைத் தொகுதியுந்

தாயென விரும்பவருவாய்

நிகளமெனும் வினையறக் களைபவர்க்கினியவா

நிலமுழுதெறிக்கும் வெயிலோய்

நித்தியக் கதியிச்சைமுற்று மெய்த்தவர்செப்பு

நிச்சயக் கதிர்வட்டமே.

(௨௮)

அட்டணருந்து மவர்வாயிடுறு மேகின்

றையமேற் றுண்பதற்கு

மாணையிற்றி கழுமுலைமாதரா ரின்பத்தை

யருவருத் திகழ்வதற்கும்

வெட்டுறு வந்தாலுமசையாம லொருநிலையின்
மேவிக் கிடப்பதற்கும

வெகுளியை யொழிப்பதற்குந் திறனிலாதநான்
மெய்யருள் பொருநதலென்றோ

மட்டுர்தரும்பதும மலருக்கு மன்பரது
மனதுக்குமினிய பொருளே

வள்ளலா மவர்பலர் வணங்கிடக் கண்டுபுகழ்
மாறாநலங் கொடுப்பாய்

நிட்டுரவஞ்சகர் துதிக்கரிய பரிதியே
நிலமுழுதெரிக்கும் வெயிலோய்

நித்தியக் கதியிசைமுற்று மெய்த்தவர்செப்பு
நிச்சயக் கதிர்வட்டமே.

(௨௯)

ஆசகன்றிடு சுருதிகற்று மறியேனுண்மை
யதனிலு நிலைததுநில்லே

னரியமெய்த்தவ முடையபெரியோர் தமைக்கண்
டவர்க்கான தொண்டுபுரியேன்

வாசவன்முதற் சகலதேவர்களு நீயென
வழுத்தத துணிநதுகொண்டேன்

மனநொந்து தடுமாறிய வசபடாமலொரு
வரமளித்தருள நினைவாய்

ஈய

சூரியமாலே

தேசமெங்கெங்கு மொருபடியே தினங்குலவு

செஞ்சடர்க் கடவுளானே

தீயினுக்குந் தவளமதியினுக்குந் தனது

தேசறவளித் தபானே

நீசரதுகண்களுங் காணவரு மிறைவனே

நிலமுழுதெறிக்கும் வெயிலோய்

சித்தியக் கதியிச்சைமுற்று மெய்த்தவர்செப்பு

சிச்சயக் கதிர்வட்டமே.

(ஈய)

முற்றிற்று.

ஆரியர்க்குமற்றே ரனைவருக்குந் தாரகமாஞ்

சூரியமாலேத் துதிக்கறற்—காரியங்க

ளெல்லா முஞ் சித்திக்கு மெப்பிணியுஞ் சேராத

வல்லார்தம் பேறும் வரும்.

சூரியமூர்த்தி சகாயம்

குருபாதமேகதி.

உ

சூரியபுரத்திசகாயம

தனிப்பதிசம்

— — —

காப்பு

நேரிசை வெண்பா

எல்லவர்க்குந் தாயகமா யாரு மிகழ்வரிதாய்த்
தொல்லருட்சீர்க் காதரமாஞ் சூரியனை நல்லதமிழ்ப்
பாட்டாற் பரவுநலம் பாலிக்கும பததரது
தாட்டாமரை மகரந்தம்.

அறுசீர்க்கழ்நெடிலாசிரிய விருத்தங்கள்.

சோதிமயமபரமகா ரணமபிப சூசாதரஞ் சுருதி
மூல, நீதியென்ப நததனைக்கு மொருகரியென் றுனைப்
பலரு திதழ்த்தல் பைய்யோ, தாதிவர்தண் டாமரைக்
கோர் நாயகனை வானகத்துத் தலைமைகொண்டா,
யாதினுமின் னருவ்கலந்த விதமுணர்ந்துந் தயங்கு
மெனக் கிரங்குவாயே. (க)

ஊறுதவிர்சமையத்தோ ரனைவருந்தங் கடவுள்
வெவ்வே றுரைத்துநாடித், தேறுபருவத்திலுன்னைக்
குறித்துவணங்கிட லுணர்ந்துந் தியங்காநின்றேன்,
வீறுசுடர்ப்பிழம்பேவிட் புலத்தாசே பல்லுயிர்க்கும்
விழிகளானு, யீறுமுதனடுவறியாச்சுகப்பெருக்கமுடை
யாரோ டெனைச்சேர்ப்பாயே. (௨)

சுலங்காத நெஞ்சமொடு கொன்றருந்துங்கயவர்
குழாங் களியாவண்ண, நலங்காட்டு மொருசுவ
னானிலத்தில்வநதொளிநு நாளொன்றுண்டோ, விலங்
காதி யுயிருமுணர்ந் துவப்புறநாடொறுங்ககன வெளி
யிற்றேன்று, யிலங்காண்மைத் தனிச்சுடரே யென்
னளவுமிரங்காம விருக்கொண்ணுதே. (௩)

முப்பொழுதின் மும்மூர்த்தி வடிவாகித் துலங்கிநீ
ழுதன்மையாய, மெய்ப்பொருளென் றேதிடினும்
வெறுத்திகழ்வார் தமக்குமஞ்சி மெலியலாமோ,
பொய்ப்பொலிவை யனையவிருட் பகைநசிய விரிகா
ணம் பொருந்துந் தேவே, வெப்பொருங்குள் ளா
னெனத்தோன் றியுமழைக்கோ ராதாமா விளங்கு
மெய்யே. (௪)

நீயறியத் திருமலையி லவ்விதப்பே றடைந்து
மென்ற னெஞ்சம்பொல்லா, மாயவிழிக் காரிகையார்
வலையினும்போய்ப்படலாமோ மாற்றியாள்வாய், சேய
மலர்தூவிநித்தந் தெண்டனிடுவார்கவியுஞ் செம்ம
மாதி, நோயனைத்துந் தவிர்ப்போனே நுவலருஞ்சீர்ச்
சுடரோனே நுடங்கினேனே. (௫)

கல்லினுக்கு மிரும்பினுக்குங் கடுத்தமனத் தீனர்
களைக் கண்டுகெஞ்சி, நல்லிதயம்பாழாகி நானிலத்தி
லலைவேனை நாடிலாயோ, வல்லிமலரனையமனத் தின
ரறிபாப்புதழோனே யலரித்தேனே, வில்லினுக்குமம்
புலிக்கு முடுக்களுக்குமொளிவினைத்து மேலாமொன்றே.

ஆகமவேதங்கள் சொல்லு மனநதவிதக்கடவுளர்க்கு
மாசனாகி, யேகமயமாவிழுங்கித்திகழுமுனைப்புகழார்பா
விரவாதாள்வாய், மாகமணி விளக்கனைய மகிமைதிகழ்
சூரியனே வஞ்சமில்லார், தாகமொடு நினநாடித்
தொழும்பொருளே யினித்துயாஞ் சகித்திடேனே. (௧)

மதியினையுண்டுமிழ்ந்திரவுந் தன்வயமாமெனக்
காட்டி வயங்குளையே, கதிகொடுக்கத்தக்கபா மென்
றுணருந், தமிழேனுங் கலங்கலாமோ, பதிமுழுதும் பார்
முழுதுங் கடன்முழுதுமலைமுழுதும் படருமவெய்
யிற், பொதியுமொரு சுடராய புண்ணியமேயடியர்
பிழை பொறுக்குங்கோவே (அ)

அடியவர்க்கு மல்லார்க்குந் தனித்தனியே யெதிர்
தோன்றி யருளுமுன்னைப், படியிலொரு குருவடிவாக்
கண்டுதொழக்கருதிடுநான் பதைக்கலாமோ கடிகமழ்
செந் தாமரைப்போ தனையமனத் தினர்மறவாக் கதிரே
நல்லோர், குடிமுழுதும் புரிபூசை கொள்வானே யளப்
பரிய கோலத்தானே. (கூ)

கொடுங்கோபத் துருவாசற் கருன்சுரக்கப் பணி
புரியுங் குந்திதன்பா, விடுஞ்சீலத் துயர்மதலை யொன்
றுதிக்கச் செய்தனையென் றியமபன்மெய்யே, நெடுங்
கால மிரந்துன து சந்நிகியிற் றொழுமெனையெனினைத்தி
லாயோ, கடுமபாந்தளினமுமெதிர் நின்றடித்தொழும்
பெருமைக்கடவுளானே. (ய)

தன்றேரினொடுசிறி துந் தளராம லோடிவருந் தன்
மையாளன், முன்றேவ ருணர்வரிதா மிலக்கணதூன்
முழுதறிய மொழிந்தாயன்றோ, வென்றேகத் தொரு
பிணியுஞ் சாராமற் புரந்துபுக ழிசையச்செய்து, நின்றே
சிற்கலந்துவக்கப் புரிசுவாயாதவப்பேர் நிமலவாழ்வே.

ஆழிவளை தருமுலகத் தனையோருமுய்வதெண்ணி
யருணனோடுங், கோழிமுதலுணரவருங் குலப்பரிதிப்
புத்தேனைக் குறித்துக்கோதில், பூழியனாட்டுள்ளநுந்
தமிழ்த்தண்ட பாணியன்பிற் புகன்றபாவாந், பாழி
நெடுந் தோளொடுகல் வியுந்தனமுந்தவமுமெய்தும்
பரவுவீரே. (யஉ)

முற்றிற்று

உ
சூரிய சகாயம்
மூன்று பதிகம்.

காப்பு.

தோன்றுமொரு ஞானச சுடரட சூரியனமேன
மூன்று பதிக மொழிவதற்குத்—தேனறுளிக்குந்
செங்கமலப் போதனைய சீரியாதப பாதமென
துங்கமலர்த் தாளே துணை.

நூல்.

முதலாவது

எழுசீர்விருத்தத்திகம்.

ஒளியெலாமுனதென் னுணர்வுருதவரோ டினைய
லாற்கடவுளா ருளரென், நெளியனேன்வருந்தூ
துயரொழிந்தருட்பே றிசையுராளெந்தநான் கொல்
லோ, வெளிநிறைந்துள்ள வுயிர்க்குலம்பொருதும்
விழியெலாம் விளங்கிட மிளிர்வா, யளியினங்களிக்கப்
பலமலரலர்த்து மாயிரங்கதிருடைபானே. (க)

புல்லற்வாண்மைப் புலையர்தங் குடையாற் புவி
யெலாம் வருந்திடத் தமியே, நல்லலுற்றழுங்கித் தினந்
தொறுநின்பா லறைந்து நீ யிரங்கிலா யந்தோ, செல்ல
லென்றசையா திருப்பதென்றுலகிற் சிலர் சிலர்வழக்
கி-ந் திகழ்வா, யல்லறக்களைந்து நலமெலாமவினைக்கு
மாயிரங்கதிருடையானே. (உ)

சுத்திலெவ்வுயிரு முனதருட்பெருக்காற் றழைவ
தோரநதுவப்புறுந் தக்கோ, ரிகத்தொடுபரத்து முனை
யலாலொருதே விருக்கு மென்றிசைவரோ வியம்பாய்,
சுத்தகவெனவே மறுவிலாதொளிருந் தபனஞஞ்
சுத்தியப் பொருளே, யகத்துவஞ்சகநேர் பனியெலாந்
தொலைக்கு மாயிரங்கதிருடையானே. (ங)

ராஞ்சுறப்புரிநது கொடியபாம்பினத்தை நலமெனச்
சொலுபபடி செயுநீ, நெஞ்சுழன்றுணையே தினந்
தொழுநதமியே னினைத்தவாறளிக்குநா ளென்றோ,
செஞ்சுடர்ப்பிழம்பே திருவருள்விளக்கே தெளிவுளார்
பாவுமெய்த் தேவே, யஞ்சுறுதுயிர்க ளனைததையும்
பூசுக்கு மாயிரங்கதிருடையானே. (ச)

தளவமென்முனைநேர் நகைமினார்காக்குந் தம
ரியநதனக்குநெக் குருகு, முளமுடைததமியே னுன
தருட்பெருஞ்சீர்க் குரியனொமாருதின முளதோ, கள
வுறுஞ்சமையத் தலைவர்களெல்லாந் கழிவுறத்திகழ்
பவன் கவின்போன், தளவிலாவுடுவு மறைவுறத்திகழு
மாயிரங்கதிருடையானே. (ரு)

தினைத்துணையேனுங் கொலைபுலையின்றிச் செய்
பவன்றீவினைச் செருக்கோர், முனைத்துவந்தெதிர்த்
தாற் பொருதழிப்பதுவே முறையெனத்தெளிந்துளா
ரெவரோ, மனைத்துய ரொழித்துச் சித்திமுதநியின்
மேல் வாஞ்சையுற்றவருணர் மணியே, யனைத்தினு
மெறிக்கும்பொதுநலங்குலையுமாயிரங்கதிருடையானே.

பசுலையந்தனத்தார் மொழிப்படிபடக்கும் பாபுட
லரக்கர்தம் படைமே, லசநெடுத்திரளிற் பெருமபுலி
யெனப்பாய்ந்தமர்செயத்துணரிதுளா னாரோ, பிசகு
ருத்திசையுங் காலமுங் கரும பேதமுநதுலக்கருட்
பிழம்பே, பசரமுங் களிக்கத்தினந் தொறுந்தோன்
றுமாயிரங்கதிருடையானே. (எ)

வெம்புதிவினைபோய்ப் பிறப்பில் வீடடைந்தோர்
மெய்நெறிவிளக்குவான் வரல்போன், தம்புலியடைந்து
திரும்புந்ந்பெருமை யறிந்துளாரடிமைபா னன்றோ
நம்புவார்விருப்ப முழுமையுங்கொடுக்கு நலமுடைப்
பரிதிநா யகனே, யம்புயம்போல நெருஞ்சியுடையா
யிரங்கதிருடையானே. (அ)

எவரெவரெங்கும் ஹற்றுநோக்கிடினு மெதிரெதிர்
விளங்குந்ந் பெருமை, தவர்க்காமணிநேர் பெரியரோ
யன்றித் தமிழனெனுணர்ந்திடத் தகுமோ, புலனியிற்
றிமிந் தொலைவுறவரல்போற் புநதியிலிருளெனப்
பொலியு, மவமறக்கருதுங் குருவெனவருவா யாயிரங்
கதிருடையானே. (ஈ)

குருபதத்துயர்ச்சி யுணர்ந்திடாதுமலங் கொலேத்
 தொழிற்சமையரு மிகழா, பொருபொருளாய நின்
 திருவருட்பே றுற்றுநானுவக்குநா னுளதோ, தரும
 முந் தவமும் பொருந்தினோர்க்கிரங்குந் தபனனே
 தன்னிக ரில்லா, யருமறைக்குலங்கண் முழுமையும்
 பரவு மாயிரங்கதிருடை யானே. (௮)

ஐபைது வனகத்தா மிலக்கணப் பொருளு முன்
 னிரவா றுருவெடுக்கு, மின்பமுமொருவற் களித்தனை
 பெனனா விசைததன் மெய்யா குமாறெனையாள், வன்
 மாதங்குருதி கடல்புகப்பொருவோர் மகிழ்வறவர்தரு
 மணியே, யன்பருக்கிரங்கு மொருதனிச்சுடரே யாயி
 ரங்கதிருடையானே. (௧௧)

ஆஞ்சலிபுரிவோர் பினியெலாந்தவிர்க்கு மாயிரங்
 கதிருடையானேக், கஞ்சமாமலர்மிக் கலருநற்றடஞ்
 சூழ் கவினுறுநெல்லையூர்க் கவிஞன், பஞ்சமற்றுலக
 முழுமையும்கிழப் பரவியபதிகமே படிப்போர், குஞ்
 சரப்பிடரிற் திகழும்வாழ்வினராக் குவலயம்புரப்பவர்
 தாமே. (௧௨)

முற்றிற்று.

இரண்டாவது

எண்சீர்விருத்தப்பதிகம்

உலகுணரா நின்பெருமை யொருவாரோர்ந்து
முயர்மலைமே னீயரிய வுருண்டுமிண்டுந்
திலகநுதற் சேயிழையார் மயலும் பொல்லாத்
திமிடிபு மெனைவருத்தச் செய்வோனாரோ
பலகதைக்குந் தாரகமா விளங்குமொன்றே
பன்னிரண்டு வீதியிற்போம் பான்மையோனே
கலகமிடும் புலைச்சமயம் வணங்காமெய்யே
கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (க)

விதிமுதலா மூவர்களு நீயேயென்று
விளம்புகின்ற மெய்தூலை விட்டுவிண்ணோர்
பதியனுப்ப வருந்தாத நென்றுகூறும்
படிற்றுதூல் வழிசிலநாள் பகர்ந்தேனந்தோ
துதியனைத்துந் தனதாமென் றுணர்த்தியாளுஞ்
சோதியே யழியாத சொருபத்தெந்தாய்
கதிர்கொடிதென் நிகழ்வோர்க்கும் பொதுவா நின்றாய்
கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (உ)

சயி

மூன்று பதிகம்

ஆசில்பெரும் புகழுடைய நீயேதஞ்ச

மாகுமெனத் தினங்கருது மடியேனெஞ்சங்
கூசுமிகத் தளராமற் புனியிலாடல்

கோடாது கோடி செய்யக் குருவாவந்தாள்
மாசிலதா மொளியுடைய மணியேநல்லோர்

மனம்போலக் கிருபைசெய்யும் வளமையோனே
காசினியெங் குங்குலவத் திகழுங்கோவே

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (௩)

விளங்குநீநீர் கொங்கைநல்லார் மோகத்தீயால்

வெதும்புவே னாயினுநல் வினையாட்டெண்ணி
யுளங்கசிவ துண்மைகண்டா யாகையானீ

யுள்ளமட்டு நிலைததபுக முதவியாள்வாய்
துளங்கலற்ற பேரறிஞர்க் கினியதேவே

தூயோர்தங் கவலையறச் சுடுமோர்தீயே
களங்கமிலாப் பேரொளியே தினமும் பல்லோர்

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (௪)

ஆரணா ரணனானே முதலாச்சொல்லு

மளவிறந்த வடிவமுநீ யளவைக்கெட்டாப்
பூரணமு நீயெனத்தேர்ந் திருந்துநாயேன்

புலர்வேனோ வருட்பேறு பொருந்தச்செய்தாள்

சீரணமாப் போகாத தெய்வமான

செழுஞ்சுடரே நிறைந்து நின்றுந்

[நிரண்டவொன்றே

காரணமா யெப்பொருட்கு முயிராமெந்தாய்

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (நு)

பற்பலமெய் யடியார்க ளாடல்கண்டாய்

படிநேன் றன்னைபுரீ பரிந்தாட்கொண்டு

சொற்பனத்துங் கருகிமனந் தளருமாறு

தொல்லுலகில் வினையாடித் துலங்கக் காண்பாய்

விற்பனரே யெளிதுணரும் பெருமைதோய்ந்த

மெய்ப்பொருளே யெவ்வுயிர்க்கும் விழியா

[நின்றாய்

கற்பனையி லடங்காத சொருபத்தோனே

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (சு)

வெற்றுடலிற் றசைமிசுக்கக் கருதியுனே

விரும்புமவர் தம்மையெல்லாம் வேல்வாள்

[கொண்டு

செற்றும்கிழ் வலியுடைய வயவர்தம்மாற்

நிரைகடற்பார் செதிக்குநலஞ் செய்வாய்

[கொல்லோ

மற்றுவமை யா துமில்லா மணியேஞான

மயமாய பாஞ்சுடரே வல்லோர்தொன்னூல்
கற்றுணர்ந்த பேரறிஞர்க் கினிய கோவே

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (எ)

ஆளிமிகுவெண் கதிரையுண்டுண் நுமிழாயாயி

லகிலமுற்று மழியுமென வளவின்முன்னூற்
றெளிவுடையார் பருநரைக்கக் கேட்டுநீயே

திறமான தெய்வமெனத் தெளிந்தேன்கண்டாய்
வெளிநிறைந்த வெய்யிலுள்ளாய் சிறியோர்க்காகா

மெஞ்ஞானப் பாஞ்சுடரே வெகுண்டுதாக்குங்
களிற்றைய நெஞ்சினரை யிகழாதானே

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (அ)

எவ்வுயிர்க்குந் தன்முகத்துக் கெதிராத்தோன்றி

யேகமா விளங்குமுனை யாவர்தேர்வா
ரவ்வுடலோ டழியாத முத்திவீட்டி

லடைவோரே புணர்வாரென் றறிந்தேன்கண்டா
யொவ்வுமற்றோர் பொருளின்றித் தனியாநின்று

யுரைகடந்த பழம்பொருளே யூனோடென்பு
கவ்வுமவர் துதித்திறைஞ்சாப் பெருமையோனே

கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (கூ)

எச்சமையத் தவர்களுநின் னொளியான்முன்னே
 ரெழுதிவைத்த தேவர்கெய்த தென்பாரன்றிப்
 பொச்சமென மற்றவரை யிகழ்ந்தாற்போலப்
 பொறுக்கரிய தீயமொழி புகல்வார்கொல்லோ
 மிச்சமென வுணர்வுடையா ரறியநின்றும்
 வேதங்கள் பலகோடி வினா மொன்றே
 கச்சணியு முலைமடவார்க் குருகார்நட்பே
 கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (10)

வமனைப்போய் வென்றுவரு மதுமனாதி
 யெண்ணிறந்த மெய்யடியார்க் கிரங்குநீயென்
 பாமலரை யிகழாமற் புனைநலுவேண்டும்
 பரிசளித்துப் புகழ்க்கடலிற் படியச்செய்வாய்
 மாமலர்க்கு நாயகனு மிறைவாசெநதி
 மனநாணத் திகழொளிசேர் வடிவத்தெந்தாய்
 காமனுக்கு ளயராதார் வணங்குங்கோவே
 கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானே. (11)

கழறுமற்றைத் தேவர்கள்போற் பொய்யாகாமற்
 கண்காண விண்ணில்வருங் கடவுளானேக்
 குழலெனவண் டுதுமலர்ச் சோலைகுழங்
 குலவுதிரு நெல்லையிலோர் குழவியானேன்

சச

மூன்று பதிகம்

மழலைமொழி கொண்டுபுகழ் கவியோர்பத்து
மகிழ்கூர்ந்து தினங்கருத வல்லாரெல்லாம்
பழவினையை வென்றொருசுட் சமயத்தோரும்
பரவுநலம் பெறுவரெனப் பகரலாமே. (10உ)

ஆ பதிகம் உ-க்கு கவி-உச.

மூன்றாவது

சந்தக்கவிப்பதிகம்

ஒருமையின் முதிர்வுறு பெரியோர் மொழிபோ
லொழுகிடு முணர்விலி யெழில்சேர் மடவா
ரிருமுலை மிசைதினம் விழவே மயல்கூ
ரினையிலி யுனதருள் பெறுநா னுளதோ
வருமறை பலபகர் குருவா மணியே
யடியவர் துயர்கெட வொருவா றொளிர்வாய்
திருமகள் கலைமக னுறைபூ வுடையாய்
தெளிவினர் துதிகொடு திகழ்கு ரியனே (க)

வறுமையின் முழுகிய துயர்சேர் கொடியேன்
மனதினி லறுதின நினைவா மொருவா
றிறுதியி லுலகொடெ னுயர்வாழ் வறுமா
றெதிர்வா னலமென லறிவா யலவோ

வறுசமை யமுமுயல் வழிபா டுடையா
யணிபட வவிர்தரு கதிர்க்குழ் தனியே
சிறுமைகண் முழுதற வருள் ஈர் முதலே
தெளிவினர் துதிகொடு திகழ்கூ ரியனே. (உ)

உலகினர் மொழிகொடு பலவா றெளியே
னுளறினு முரிமைபொ ணுர்சீ ரறிவாய்
சிலவித வுறுகணு மொழிவா னொருவே
றிகழ்வுறு காழுடன் மகிழ்வாழ் வுதவாய்
பலமறை துதிசெயு மொருவா னவனே
பகர்வதி லமைவரு புகழ்சீர் பொருளே
செலவொழி வறுமுயர் பரியே முடைபாய்
தெளிவினர் துதிகொடு திகழ்கூ ரியனே. (ங)

கொலைபுலை முதலி ப கொழிலே முயலவார்
குலமொடு நசிவுற முனிவா ரிருதோண்
மலைகளை யறுதின தினைவா ரொடுநான்
மகிழவு மருளிலை யெனவா னவனே
கலைபல வுலகொடு புகழ்சீர் பெறுமோர்
ஈருனனை யுதவிய க்காடிசீர் கணவா
சலைமதன் விழவுறு மிருணமேன் முனிவாய்
தெளிவினர் துதிகொடு திகழ்கூ ரியனே. (சு)

சிறைவுறு திருவருள் வலிய, ஸீகலோர்
 நிணமுறு குருதியில் விளையா டிடுவோன்
 மறைபல துதிபகர் குருவா வருநான்
 மகிழுள முடையவ னெவனோ வறிவாய்
 கறைமுழு தினுமவிர் தருமே னியனே
 தகைமிகு முடலரை பெறுசா ரதிபாய்
 சிறையுறு மரகத நிறமா வுடையாய்
 தெளிவினா துதிக்கொடு திகழ்கு ரியனே. (ரு)

குருடரும வெயிலவலி யதனா லற்றீ
 குலவிட விழிகொடு தினநா டியநான்
 மருடரு மடவியர் முடையா சையினான்
 மடிபவ ரிழிபொரு ளிரவா தருள்வாய்
 வருடமு மதிகளு மருள்வீ றுடையாய்
 வரைதரு கதைகளி லமையா முதலே
 திருடர்கள் புதுமறை டுகலா விறைவா
 தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்கு ரியனே. (சு)

கதமுறு மிகவின ருடல்கீ றிடுமவேல்
 காமதி லொளிர்ந்தா மயின்மேல் வடிவாண்
 முதலிய படையினர் பலர்கூழ் தரநான்
 முருகனி லுனதெதி ரவீர்நா ளுளதோ

சதவித முறுபெரு மலர்நா யகனே
தரணியி னுயிரென வருமா தவனே
சிதடர்க ளறிவரு முயர்வா னவனே
தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்கூ ரியனே. (எ)

துதிபெறு கடவுளர் பலரா மொருநீ
தொடியினர் பலரொடு களிகூ ரெழில்சேர்
மதிதகர் வதுமுமிழ் வதுநா னுணரா
மருளற வொருகுரு வடிவா வருவாய்
சதியினர் தமையடு மவர்மேன் மகிழ்வாய்
தயரதன் மகன்முத லினர்போ லுலகோர்
திதிசெயும் வயவர்கள் பணிவா னவனே
தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்கூ ரியனே. (அ)

அவரவ ரெதிரேதிர் தெரிவா முனைநூ
லளவறு கடவுளர் வடிவா யருள்சேர்
தவர்கண்முன் வருபொரு ளெனவோ துவதே
சரியென வுணர்பவ ரெவரோ வறியே
னிவனிவ ளிதுவென லெவைமீ தினுமே
யெறிபடும் வெயிலுடை யவனே யிணைதீர்
திவவினை யிரவற விடுபே ரரசே
தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்கூ ரியனே. (க)

பலவித சமயரு மிகழா வுனையே

பரவிடு முனிவா ருடனே தமியே

னிலகிடு நலமுற வொருதே சிகனா

யெதிர்வரு முயர்தின முளதோ வறியேன்
மலமெனும் வினையற முயல்வார் விதியா

மதமற முனிபவர் துணையா மிறைவா
திலமுறு தயிலம தெனவா முருளாய்

தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்கு ரியனே. (௮)

அடலுறு கொடியவர் குலவோர் களைதோ

ன துமனை யனையவர் பெறுவாழ் வறவே

மடமிசு தமியனு நீனைச் சூணர்நீ

மகிழ்வொடு நொடியினி லருள்வா யலவோ
விடருட னவர்புணர் மடவார் பகையே

வெருகதி ரொடுவினின் மிளிர்நீ ருடையாய்
திடமலி சமயர்கள் தொழுமா மணியே

தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்கு ரியனே. (௯)

சிவனரி யயனுணர் பொருளி் தெனுமோர்

தெளிவினர் துதிக்கொடு திகழ்கு ரியன்மே

னவமலி தமிழ்நயம வளர்வேம் வனமா

நகரியில் வருமொரு புலவோன் மொழிபா

மூன்று பதிகம்

சக

வுவகையொ ருரைசெயு மவர்நோய் மிடிபோ
முணர்பவ ரிகவினர் குலமோ டழிவார்
புவனியி லதன்மொழி வழியே தொழுதோர்
புகலரு முயர்கதி பெறுவார் நிசமே.

(102)

முற்றிற்று

ஆ பதிகம் ௩-க்கு கவி-௩௬.

மூன்றுபதிகதூல் முற்றிற்று

வான்றுலங்குந தூய மணியாய சூரியன்றன்
மூன்று பதிக மொழிவோர்க்குத் - தோன்றுநலம்
பூவாணர் போற்றிசைக்கும் பொன்றா புகழுடைய
பாவாணர் தொன்னுற் பயன்.

குருபாதமேகதி.

சூரியசகாயம்

குருபரதத்துவம்

சூரியதெரிசனச்சருக்கம்

பன்னிரு சமயத்தேவும் பரிசியென் றறிந்து
போற்றி, நன்னில புலகிலுள்ள கரர்க்கெலா முதிக்க
வேண்டி, புன்னிருந தவர்களாத தென்காபாட
மொழிந திட்டார்கள், பன்னிருப் பவன்சுவன்வேறாப்
பிரிததுரைத ஆழல்கின்றோர். (க)

தேவிமை பலவுள்ளுந் தோழமல விழையுமெண்
ணில், துன்னிங் சலின்மே லாகி பாலிபுழன் டக
மபபூதசன், னுனியில் விருபு புகழ்வ பலரியன்
றியாதாரே, தோலிலவிட் டசையாட்டாக் கடவு
ளர்க் குறிக்கொளவாரே. (உ)

அறுவகைச் சமயத்தோரு மப்புறத் தானா
தாமுப, பெறுகதி யினைத்தென்றோராப் பிழைநெறிப்
பிசுதர்தாழங், கறுவரும் பொருளானின்ணிற் காண்
டருகதிரோனன்றி, புறுதுணை வேறின் றென்பாருணர்
வும தொப்பதாமே. (ங)

சூரியதெரிசனச்சருக்கம்

(நிக)

அருகதவர் மனமுமீடி லமபுர மலநாவானில,
வருங்கரிப் பெருமையோரது மகிழ்ச்சிகார் ழிபா
பன்றின, நெருஞ்சிபும பாடிநாடி நெருஞ்சி சரிய
மன்ன, லபாநுதுசோ பலசொன்னுலும புலலாநெஞ்
சுறியாதனறே. (௮)

உலகமக தனையுருகேட மொண்டிர பாய்வி
நாளு, மிலகிர்பா பரிதிவட்ட கழிசன் லபுமகனோ
சன், புலவனென் றறவர்கா தும மொலிவதா புகன்ற
வாற்றான, மலாவன மற்றோரெதவ்வ மதிதநகாப் பக
ரல்வமமே. (௯)

கழறநடு வலியோரம் காலவா நென்முன
சொன்ன, நெருமையே தினை யொழிக் கினர்பா
ராமபுகையோ, பழுவாய்ச சிறுவனென்ற நகர
மநிகரிபுறேநம, பழமை தொட்டு வாகுமுற
னை, பொருதெழிற் பரிதிபொன்றே. (௧௦)

செவாதி சவனேபெலலாத தினங்களுஞ் செய
கின்றன்வன, டிங்கனா திபராற்செய்புக தினங்க
ளின நெருஞ்சுகர்ந்துள்ளா, சங்கண்மா நெருஞ்சுமாத,
ராயினு மவர்கோசொன்னால், வெங்கலி புருடனாகிக்
கொடிபரும வெருள்வாரன்றே. (௧௧)

நாடு சூரியதெரிசனச்சருக்கம்

எவ்வகைத் தேவர்தாழு மென்றனுட் கனவில்வந்தார்
செவ்வனப் பரிதிசெய்யுந் திவானினில் வருகின்றில்லா
மவ்வயிற் புகல்பவாய வசத்தியத் தொன்றுனாலு
மீவ்வயிற் பகாந்தாறறங்க வீடுமுற் றழியுமென்றே. (1)

செங்கதி மன்றிலேறு தெய்வமுண் டென்கின்றருந்
தருகசுடே வினுக்குககண்ண தென்னவே சாற்றுக்கின்றார்
பங்குமில் பரிதிப்புத்தேட் பரவுந் ரதற்கோர்தெய்வ
மங்கமென் றுரைக்கவேண்டு மவசிய மணுவமின்றே.

அக்கமா முறுப்பின்மேலின் ருதலி னரனைமா
லைத், தக்கமற் றையவானேரைத் தாழ்ந்தெழுந் சமய
வாத், ரொககநம் பரிதிப்புத்தேட் சூரிமையுள் ளவரே
யானார், பொக்கவா திகளுமுந்தும் பொருளெனப்
புகல்வதுண்டே. (2)

விண்ணுடைத் தலைமைகாட்டி விளங்கினற் றின
புகுகாணுங், கண்ணுளார் களிற்சில்லோருங் கதிரலாற்
பரமுண்டென்ன, வெண்ணுபு தளர்வாரானு லியார
வர்த் திருத்தற்பாலார், மண்ணுறும் புளியுநெலலி மா
முமா தியமேலாமே. (3)

இரவினிற் பரிதியேதென் றீனர்ப்பு பலாசொல
வார்கள், கரவுறு மதிக்குமவெள்ளி யாதிமீன் களுக
குந்திக்கு, மரதனங் களுக்குங்கண்க ளெவைக்குகல
லவிர்ச்சியி ந்த. வரமறி வாரோமேரு மறைத்தது ம, 9
பாதாரே. (௧௨)

அலவனை விழுங்கியித லவரவர் கிழிமுற்றோற
றல், குலவெழிற் குந்திக்கின்பங் கொடு ந்தனா லநாமற
கோத, னிலவு முத றிரையாக்கொண்டு நிகழ்த்தமொ
பெயருளுசேர்ந்ததுப், பலபல படுகமபாடிப் பரிதிமேற
புனைந்திட்டேனே. (௧௩)

கரவின்மெய் யடியார்செமபொற கழறறுகா
சிரத்திற்றுகடு, யிரவிதன் எனமுபதோதி யேழுந்
றிருக்கொபாடிப், பரவுமெத் தேவுமந்தப பகுதிபொ
றுணர் ந்துநாளுஞ், சரணென வீழ்ந் துநாடிச் சங்கரப
முழுதுஞ்சாற்றி. (௧௪)

எத்தனை தினமாயிற்றோ யானறிகில்லே னினன,
மத்தமா லொழிபனில்லை யருள்வலி யமைபககா
ணென், பைத்தலைக் குருளைகட்கும் பரிந்தருள் பரிதி
யென்னைச், சித்தர்கண் டுவக்கச்செய்வான் றிருவுள
மிரங்கிலானே. (௧௫)

(105)

சூரியதெரிசனச்சருக்கம்

சனனிற் பினபுர தோற்றி நள்விருட் பிழிவி
முண்டாந சனனி லேகதேசங் சான்பொருள் கநி
ரோம் பறைய, பனகழு டணன்மால்போலவார் கன
னிற் பொழிதாற்றி, பெனதுகண் ணெதிரிநநாண்
புட் பிலிவிடா திருக்கின்றாரே. (105)

சாச்சுரச் கனவினுநு தகதக வெனப்பல்கால,
புக்கிளர் பரிதாபுநதேள் விளங்கிடக் கண்டுளேன்
பீடல், வாசகினு லொருசொல்லேனுப வகுநகவ
பூலாச்சசசேரி ன், தேக்கிடப் பலபொய்யேசு
தேவரிற் சோகம்காண்ணுதே. (106)

சூரியன் தனதுநாமஞ் சுமக்குமோர் தொண்ட
னாகி, சூரிய சனவிலோர்நாள் சிறயனே னையவந
தான, காரியமொன்றும் வாயாற் சழறலான் கருணை
பின்னேற, பேரியற சடமென்றெண்ணிப் பிழைபடா
யிதஞ் செய்வானே. (107)

வந்துபோம் பரிதிதன்னை மாங்கனேர் சடமென்
றெள்ளிச், சிந்தரக் களிமுபோலத் திரிபவர் பலர்க்கு
புமல்கி, நொந்துளே னவரையெல்லா தூறடும பேறு
தோய்வுற், திந்துரு டினன்மால்போல்வா ரினத்தி
னிற் சேர்வதென்றே. (108)

திங்கிலைக் காணுநதோழர் நெடுக்புற் றிதனைத்
தீர்க்கைக், கொங்கிய வலியநதிலா மயன்னநொந்
துயரநொக்கி, பாங்கிலங் கென்றுழீதே யனபொடு
கின்புங் காண்டியா, வீங்கிலைத் திடுதலுணைத் தநிந்
தவ னிரங்கிலானே. (௨௦)

அரவினுங் கொடியோ னல்லே னலரியம பகவ
னெற்கோர், வர புகல சிலன்றதானிய யாநலக துள்ள
மாநதர், சரடியிர்க் கொண்டுணைமயங்க தவபபெறப
புரிவேனாந், பூரமொடத தருமபாடி புள்ளகொந
திடச்செய்தானே. (௨௧)

எண்ணில்பல சமயத்துட் மெத்தனை சூரவரோ
முன், புண்ணியத தோடுபாவம் பொருநகடைய புரிநது
போதற், கண்ணினாற் கண்டவென்றுழ்க் கடவுளிக்
கடையேனெஞ்ச, நண்ணிய வாறோராட னடத்திடக்
காண்கிலானே. (௨௨)

குதலைவாய்ப் புதல்வர்தங்கள் சூறிகொயல்
கொன்றுன்றின்ன, விதமென விதித்தாற்காணு தெழி
லியான் மறைநத வென்றுழ், சதபகன் குதிரை
கொன்ற தன்மைபுந் தவறே யென்ன, நிதமொழிந்
திரங்குமென்மே னீடருள் பொழிவதென்றே. (௨௩)

நகூ

சூரியதெரிசனச்சருக்கம்

இவ்வழி யொன்றேநன்றென் றெவரொடு மிக
விப்போர்செய், வெவ்வழிக் குரவர்பல்லோர் வென்றி
யுங் கண்டவெய்யோ, எனவவழி களுநன்றேநெஞ்
சிரக்கமொன் றிசையிலென்னு, மெய்வழிச் செலு
மென்றன்னை வெறுத்திடில் வீடும்பொய்யே. (உச)

உலகெலாம் படைத்தவேத னுற்பனித திட்ட
தாயா, மலரையு மலரச்செய்த வானவன் றன்னையன்
னோன், குலவுகைச் சிருட்டியென்னக் கூறுந ரெவ
ராணலு, மிலகுமெய் யுணர்வுள்ளாரென் றிசைத்திட
வியல்பன்றாமே. (உரு)

கருமுகி லனையமாயன் கண்களுங் கையும்வாயும்,
பொருவினா பியும்பொற்றாளும பூத்ததா மரையே
யென்னுங், குருமொழி சரதமாகிலவனையுங் குலவச்
செய்த, றிருமலி பரிதியென்னச் செப்பலாக திண்
ணந்தானே. (உசு)

ஐவகைத் தொழில்செய்வாரு மவர்களைப் பயநது
காக்கும், பெய்வளைக் கொடியுமீடில் பிரசநாண் மலர்ச்
சரோசத், தெய்வமென் றறிந்தயோகி தினகரன்
பெருமைதேர்வான், பொய்வழிச் சமயக்காட்டிற்
புகுந்தவ ரறியாரன்றே. (உஎ)

மருமலர்ப் பிரமன் சொன்ன மறைகளை மதியா
ராகு, மருகருந் தமதுதெய்வ மம்புயப் பொருட்ட
தென்னு, மொருமொழிக் கிசுவாரானு லம்மலர்க்
சுவகைநல்கும், பெருமைசால் கதிரோன்றன்மை
யென்னார் பேசற்பாற்றே. (௨௮)

கூழில்செய்ப் பகுதிகொள்ளங் கொடியகோ லா
சுற்றாலும், வாழிய பசுவுன்றன்பா மகிழ்ச்சியின்
மூழ்கினாலு, மாழியி லுதிந் தநாளு மனிர்தரு மழி
யாத்தெய்வ, மேழிசைச் சுருதிநட மிரவியங் கடவு
ளொன்றே. (௨௯)

உ

குருவேதுணை

சௌரபரத்துவம்.

ஆரியதால் சொலுமூர்தத மெலையானாலு
மதுட்டிப்போர் தவமுதிர்ச்சி யாகுநாளிற்
சூரியமண் டலத்தினையே காடுவாராற்
சொல்லுமந்த மூர்த்திக்குத் தொண்டரெண்ணுஞ்

நிஅ

சௌரபரத்துவம்

சீரியகோ லங்கனெல்லாம் பொருத்தமா சந்
தபாநமின்றி யுள்ளபடி தெரிச்சுகின்ற
பேரிசத்தும் பரத்துல மலடவாரே லும
பிறவாத வீடுமட்டும் உறமாட்டாரே.

சடரவனே முதலாய கிரகமென்னுந்
சோதிடரும புராணவழி துணிகின்றோரு
படலுறுபன் னிருவடிவது சொல்வார்மேட
மாநியவீதியின்விகற்ப மன்றயிலல்
திடமளிகொடு கடனிரவும பசலுமாகத்
தியானிப்போர் பலவிதமாக நிகைக்கொணுது
படலியிற்சற் குருவடிவ மாநியாகப்
புகல்பவற்றே தேனுல்மன்றாப் போற்றலாமே

பகர்தருபன் னிருவடிவது உகாணைநஞ்சாற்
பற்றிடலுஞ் சம்மதமே பதுமநதநத்
மகனுணர்த்துஞ் சமயவிகற்பத்தின்மூர்த்தி
வகையனைத்து மவற்றினுக்குள் வயங்குங்கண்ம
நிகழ்வுறுபன் சமயத்தோ ரெவராணு
மிரவிவெயிற் படலாகா தென்னமாட்டார்
திகழொளியெல் லாமுமத நமிசமன்றோ
திங்களுஞ்செந் தீயுமதிற் சேர்ந்ததாமே.

முத்திளிழை லோன் சுருவாச சல்லிவேட்டோன்
 முகிழ் முகிழ்பா படியாப்போர் முடிக்கமாசை
 வைத்திருப்போன் வாயிலாது சருகுமாரோல்
 வாஞ்சி நக வலா நகா பெல வடிவமாயுந்
 சித்திசெய்தற் காண டெவ மீயாடு தனறங்குது
 தெரிபுகாற் செக்கதிரோ னன்றியிலை
 யெத்திருவு பொருநகுப்பறக கருகினுலு
 மேகமாப தெருமினா மயண்ணல மீம.

முப்பொழுதின் மூர் நெயாரு முன்றுபாச
 முன்னகிலேறா பறபலப முறைபுக காண்டி
 யெப்பொழுது முழுமூர்தகி வடிவமாயே
 யெண்ணுகின் மூர் சிற்சிலரிவ விரண்டுமன்றி
 மைப்பொழுதை பகலில்வர வழைத்தோனபோலு
 மகத காண சித்தர் கங்கள வடிவாக்காண்பார்
 மெய்ப்பொழுது காட்டுகின்ற தெய்வமொன்றே
 விளமபு தெய்வ மியாவுமதுள விளங்குமனறே.

ஒன்றுபொரு ளென்றுணரு முணர்ச்சியின்றி
 யொருகோடி தெய்வமுண்டென் அழன்றுநாளு
 நன்றுநமக் கிதெனவோர் தெய்வம்போற்று
 நாரேனும பரிதியெனு நாதன்றன்னைத்

கூய

சௌரபரத்துவம்

தன்னுணைத்தெய் வத்தின்விழி யெனபார்வாமுந்
தலமென்பா ரகிலசரா சாமுண்டாக்கு
முன்னுலங்கப் படைத்தபொரு ளென்பாரன்றி
முரண்கொடுவேறிகழ்ச்சியொன்றுமொழிந்திடாரே.

வெளிமுழுதுந் தன்னரசு நாடாக்கொண்டு
விதுவுடுவா தியபிறவும் விளங்கச்செய்து
களிபெறுமெச் சீவருக்குங் கண்களாகிக்
கருத்தாகிப் பொதுமுதலாக் கருணைத்தெய்வ
மொளிமவிசெஞ் சுடரவனை யென்னுஞாய
முணராரை மனிதரென்று முரைக்கப்போமோ
புளிமுதலா மரமறியு நெருஞ்சியாதிப்
பூடறியு மதன்மகிமை புகலெண்ணுதே.

வானகத்தில் வருபரிதிக் கடவுள்பாரில்
வணங்குநர்க்காக் குருவடிவா வரலுண்டென்னு
ஞானமின்றி நகைத்திகழு நரரேகேண்மி
னளிர்வொழிற்குந் தலத்தரைய னண்ணியீன்ற
பானல்விழிச் சிறுமிமன விருப்பங்கண்டு
பனைநெடுந்தோட் காளையெனப் படிவுங்கொண்டு
தானனைந்தோர் மகவளிக்கை வினவிவீரோ
தவமுதிர்ந்த பெரியோர்பொய் சாற்றிடாரே.

பூவருக்கத் துயர்ந்தகஞ்ச மறியுந்தொல்சீர்

பொலிதருசெங் கதிரதனுட் பொருந்தநெஞ்சாற்

பாவண்செய் திடுமுருவின் சென்னியொன்று

பதமிரண்டு தோணுன்கு படையும்பூணு

மாவலுற்றூர்க் கானபடி யென்னச்சொன்னா

லறுசமயத் துள்ளாரு மாமாமென்பார்

சேவலொலித் தல்லதுதி யாதென்றோதிச்

செருக்கடைவார் கவுமாரச் சித்தர்தாமே.

குருபாதமேகதி.

உ

குருவேதுணை

வெண்பாக்கள்

சௌரம்

ஆப்பனே யென்குருவே யாதித்த நாயகனே

கைப்பரும்வே தாகமத்தின் காரணனே—துப்பனைய

மேனியனே யாவரினு மிக்கோனே நின்னடிக்கீழ்

நானியலு மாறு நவில்.

சைவம்

அப்பனே யென்குருவே யைந்து முகத்தானே
கைப்பரசு மாணு முடைசு கண்ணுதலை— துப்பனைய
மேனியனே வறப்பாய விலலானே நின்னடிககிழ்
நானியலு மாறு நவில்.

சாத்தேயம்

அம்மையே யென்குருவே யாண்டமுழு தீன்றானே
சொம்மை புழைக் கோகிலநெர் கோமளமே -மைம்மை
மேனியனே முவா விமலையே நின்னடிக்கிழ் [நிற
நானியலு மாறு நவில்

வைணவம்

அப்பனே யென்குருவே யானி முகத்தானே
கைப்பனில மாழியுடைசு காரணனை— துப்பனைய
மேனியுடைசு செந்திருமின் வேட்சையனே
நானியலு மாறு நவில். [நின்னடிக்கிழ்

காண்பத்தியம்

அப்பனே யென்குருவே யானே முகத்தானே
கைப்பரசு கொண்டபிரான் காதுலனே— துப்பனைய
மேனியனே வல்லவைப்பெண் வேட்சையனே
நானியலு மாறு நவில். [நின்னடிக்கிழ்

கௌமாரம்

அப்பனே மென்குருவே யாறு முகததானே
கைப்பரசு கொண்டபரான கண்மணியே—துபயனைப்
மேனியனே மெனநவடி வெலாமை நன்னடிகழீழ்
நானியலு மாறு நவில்.

சமையாத்தம்

அப்பனே மென்குருவே யனை புந்தராவானே
கைப்பருமெய்க கொண்டாநகை காதுவிப்பாய்—
துபயனைப்
மேனியின னொயரா மெய்ததேவே நன்னடிகழீழ்
நானியலு மாறு நவில்

ஆறுபடைபட்டுதுதி

பழனிப்பரா வேரகததா பரசெந் லப்பா
வழகுமவி சோடி மையபா—கழாம
புகழ்பாங்குந றப்பா பொருபினங்க டோறுந
கிகழுமப்பா நீகருணை செய்.

குருபாதமேகதி